

П. Г. УДХАУС

Трѣм и мѣсяци в

БЛАН ДИНГС

П. Г. УДХАУС
ГРЪМ И МЪЛНИИ В
БЛАНДИНГС

Превод: Деян Кючуков

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

НЕПРИЯТНОСТИ В БЛАНДИНГС

I

Замъкът Бландингс дремеше под лъчите на слънцето и над тучните му морави и каменни тераси трепкаше кротка мараня. Във въздуха се носеше приспивното жужене на насекоми. Беше онзи благодатен час на летния следобед между обяда и чая в пет часа, когато самата природа разкопчава жилетката си и опъва натезали нозе.

В сянката на лавровия храст край задния вход на този достолепен английски дом бе приседнал Бийч, икономът на сър Кларънс, девети граф Емсуърт и собственик на имението, и отпиваше от съдържанието на висока чаша, разлиствайки страниците на седмичник, третиращ проблемите на театралното изкуство. Вниманието на този достоен мъж тъкмо бе привлечено от овална фотография върху печатния лист, та може би около минута той кротко и съсредоточено я оглежда, попивайки с наслада и най-незначителната подробност. После със сочно и доволно подсмивване извади от джоба си малко ножче, изрязва снимката и я скъта в дълбините на сакото си.

В този момент лавровият храст, до този момент мълчал като пукал, рече: „Пст!“

Икономът подрипна като два ужилени иконома и по налятото му тяло пробяга болезнен спазъм.

— Бийч! — продължи хрипливо храстът.

Сега вече нещо занаднично измежду листата му. Нищо чудно да се окажеше горска нимфа, ала икономът прояви скептицизъм в това отношение и както се оказа, напълно основателно. Недрата на храста разкриха пред взора му висок млад мъж със сламеноруса коса, в когото той с лекота разпозна господин Хюго Кармъди, секретаря на своя работодател, и с болезнено проскъръцващ в коленете укор се изправи на крака. Сърцето му все още думкаше в ребрата, а си беше прехапал и езика.

— Стреснах ли те, Бийч?

— Извънмерно, сър.

— Извинявай. От друга страна, твърдят, че било полезно за черния дроб. Бийч, искаш ли да спечелиш една лира?

Суровото изражение на иконома се смекчи и в погледа му просветна нежност.

— Да, сър.

— Можеш ли да откриеш госпожица Милисънт насаме?

— Положително, сър.

— Тогава предай ѝ тази бележка и внимавай да не те види никой. Особено — и тук искам да бъда пределно ясен, Бийч — лейди Констанс Кийбъл.

— Ще се погрижа незабавно, сър.

При което Бийч огря младежа с бащинска усмивка, а Хюго му се ухили в отговор. Между двамата цареше хармонично разбирателство. Икономът знаеше, че не бива да предава тайни бележки на племенницата на своя работодател, а Хюго пределно ясно си даваше сметка, че няма право да товари с подобно бреме съвестта на един честен човек.

— Може би не сте в течение, сър — произнесе икономът, скътал на топло греховните си пари, — че нейна милост лейди Констанс отпътува за Лондон с влака в три и половина?

От устните на Хюго се отрони измъчено стенание.

— Искаш да кажеш, че всички тия индиански хватки, това промъкване от храст на храст, без нито съчка да изпука под стъпките ми, са били за тоз, дето духа? — Той се изправи, отупвайки дрехите си. — Жалко, че чак сега го разбрах. Съсипах непоправимо един чудесен костюм, а и основателно се опасявам, че в гърба ми се е промъкнала жива твар, която се опитва да си свие там уютно гнездо. Но пък от друга страна, малко предпазливост никому не е навредила, нали така?

— Напълно вярно, сър.

Облекчен от факта, че се намира извън обсега на рентгеновото око на лелята на своята възлюбена, господин Кармъди стана по-разговорлив.

— Прекрасно време, Бийч.

— Да, сър.

— Знаеш ли, Бийч, странно нещо е животът. Човек никога не знае какво му готви утрешният ден: Ето ме тук, в Бландингс, доволен и щастлив, с преливащо от радост сърце. А ако трябва да бъда откровен с теб, когато за пръв път поставиха на дневния ми ред това пребиваване в замъка, сърцето ми натежа от скръб.

— Нима, сър?

— Да, и още как! Ако беше в течение на обстоятелствата, сам щеше да разбереш защо.

Всъщност Бийч бе прекрасно запознат с въпросните обстоятелства. Много малко неща, засягащи обитателите на замъка Бландингс, оставаха задълго скрити от него. Той знаеше, че допреди няколко седмици младият Кармъди и господин Роналд Фиш, племенникът на лорд Емсуърт, са били съсобственици на клуб-вариете „Пеперуда“, намиращо се недалеч от Бонд Стрийт, в самото сърце на лондонския нощен живот; че въпреки изгодното си разположение заведението се оказало финансов провал; че Роналд отпрашил да се възстановява в Биариц в компанията на майка си, лейди Джулия Фиш, докато Хюго, вследствие на категоричния отказ на Рони да се отпрати за Биариц, преди да е намерил тих пристан и за своя приятел по несгода, пристигнал в Бландингс в качеството на личен секретар на лорд Емсуърт.

— Без съмнение сте изпитвали неохота да се разделите с Лондон, сър.

— Неохота не е думата. Ала сега, Бийч, ако щеш вярвай, Лондон е за мен последното място, където бих искал да се нахождам. Не казвам, че една топлокръвна вечер в околностите на Пикадили би навредила някому — опазил ме Бог. Но ако ще е за постоянно — нищо не може да се сравни с Бландингс. Какво място, Бийч!

— Да, сър.

— Бих могъл да го нарека райска градина.

— Щом желаете, сър.

— А сега, когато всеки момент ще ми цъфне и старият Рони, радостта, дето има една приказка, не ще знае предел.

— Нима се очаква пристигането на господин Роналд, сър?

— Още утре или вдругиден ще бъде тук. Тази сутрин получих писмо от него. Щях да забравя, изпраца ти поздрав и ме моли да ти предам, че можеш да заложиш и последната си риза на Бейби Боунс на надбягванията в Медбъри.

Икономът присви недоверчиво устни.

— Трудно ми е да го допусна, сър. Шансовете му са нищожни.

— Кранта и половина, ако питаш мен. Не бих рискувал и пени на него, само това ще ти кажа.

— И все пак господин Роналд обикновено е много надежден в преценките си. През дългите години, откакто ме съветва по тези въпроси, нито веднъж не съм съжалявал, задето съм го послушал. Още като невръстен младеж в Итън ме е удивлявал с точните си прогнози.

— Е, твоя работа — рече Хюго безразлично. — Какво изрязва от вестника преди малко?

— Фотография на господин Галахад, сър. Имам малък албум, в който събирам различни материали, свързани с фамилията.

— Ако има нещо, от което да се нуждае такъв албум, то е описание на очевидец за това как лейди Констанс Кийбъл е паднала през прозореца и си е строшила врата.

Вроденото чувство за такт възпря Бийч да подкрепи словесно едно подобно виждане, но все пак от гърдите му се откъсна сподавена въздишка. Той самият нерядко бе изпитвал сходни чувства по отношение на стопанката на Бландингс.

— Бихте ли желали да погледнете изрезката, сър? Вътре има и кратък отзив за литературната му творба.

Повечето фотографии в седмичника, с който Бийч скъсяваше следобедните часове, бяха на титулувани дами, мъчещи се да изглеждат като танцьорки в бар, и на танцьорки в бар, мъчещи се да изглеждат като титулувани дами, но точно тази показваше бойките черти на дребен спретнат господин, приближаващ шейсетте. Под нея с едри тлъсти букви бе изписана една-единствена дума:

ГАЛИ

Нататък следваха няколко реда с по-дребен шрифт.

Достопочтеният Галахад Трипуд, брат на граф Емсуърт. Едно птиче ни каза, че Гали в момента се намира в замъка Бландингс в Шропшир, потомственото седалище на фамилията, и е дълбоко потопен в писането на своите спомени. Както би ви уверил всеки от старите му

съратници, те вероятно ще са не по-малко горещи от времето навън, ако не дори повече.

Хюго огледа замислено късчето хартия и сетне го върна, за да бъде положено в архивите.

— Да — заключи той, — намирам, че е доста точно. Старецът не ще да е бил цвете за мирисане в отминалите дни на славния крал Едуард.

— Господин Галахад бе доста буен като младеж — съгласи се икономът с феодална гордост в гласа. Цялата прислуга споделяше мнението, че Галахад Трипуд е чест и слава за замъка Бландингс.

— Хрумвало ли ти е някога, Бийч, че когато тази книга види бял свят, ще се вдигне голяма пушилка?

— Често, сър.

— Е, лично аз с нетърпение очаквам да я разлистя. Впрочем исках да те попитам нещо. Разполагаш ли с информация относно някой си Бакстър?

— Господин Бакстър, сър? Навремето той беше частен секретар на негова светлост.

— И аз поддразбрах нещо такова. Лейди Констанс ми спомена за него тази сутрин. Срещна ме, докато се разхождах на чист въздух, облечен в костюма си за езда, и не ми се видя никак щастлива от срещата. „По всичко личи, че се радвате на доста свободно време, господин Кармъди — ми каза. — Господин Бакстър — продължи и ме изгледа многозначително — никога не успяваше да се развлича с езда, докато беше секретар на лорд Емсуърт. Постоянно беше зает. Но пък от друга страна, господин Бакстър обичаше своята работа — добави, като се иззвери още по-многозначително насреща ми. — Той се отнасяше крайно прилежно към своите задължения. Боже, какъв съвестен човек беше пустият му господин Бакстър!“ Или нещо в тоя дух. Може и да греша, но го приех като злостен намек по свой адрес. Бих искал да знам защо, след като въпросният Бакстър е бил чак толкова съкровище, са го изтървали?

Икономът се озърна предпазливо.

— Склонен съм да допусна, сър, че възникнаха известни търкания.

— Пощипнал си е от сребърните лъжици, а? Това е то проблемът при тия усърдни писарушки.

— Така и не научих всички подробности, сър, но беше нещо, свързано със саксиите.

— Крал е от саксиите?

— Замерял с тях негова светлост, доколкото успях да разбера.

Хюго трепна. Той бе раним младеж, който приемаше дълбоко всяка несправедливост.

— Е, проклет да съм тогава — рече той, — ако виждам с какво този Бакстър ме е превъзхождал в ролята на секретар. Може и да си позволявам малко повече свободно време, може да забравя да отговоря на някое писмо, допускам дори, че се е случвало в топъл следобед като този да изпадна в лека дрямка, но поне не замерям хората със саксии. Никога не съм запратил дори парче попивателна хартия по лорд Емсуърт. Но вече е време да се връщам към задълженията си. Работата ми поизостана в резултат на тазсутрешната езда и краткия сън след обяда. Няма да забравиш за бележката, нали?

— Бъдете спокоен, сър.

Хюго размисли за миг.

— Може би в крайна сметка ще е по-добре да ми я върнеш. Безопасността само ще спечели, ако не оставяме писмени доказателства след себе си. Просто кажи на госпожица Милисънт, че точно в шест ще бъда в розовата градина и ще я очаквам.

— В розовата градина...

— Точно в шест.

— Много добре, сър. Ще се погрижа тя да получи съобщението ви.

II

В продължение на два часа след описаните събития на територията на замъка Бландингс не се случи абсолютно нищо. В края на този период в мекия ленив покой прозвуча мек ленив звън. Това бе часовникът над конюшната, който удари пет часа. В същия миг една малка, но важна процесия се изниза от къщата и се упъти през обляната от слънце морава към мястото, където вековният кедър хвърляше своята благодатна сянка. Тя се оглавяваше от лакея Джеймс, понесъл отрупан поднос. След него крачеше Томас, също лакей, помъкнал сгъваема маса. Шествието завършваше Бийч, който не носеше нищо, а само придаваше шик и тон на цялата церемония.

Инстинктът, който предупреждава всеки британец кога чаят е готов, пушна своите невидими пипала. Щом масата в ръцете на Томас докосна земята, сякаш по даден сигнал на зелената площ цъфна възрастен господин в изплескан костюм от туид и шапка, от която би трябвало да се срамува. Това бе самият сър Кларънс, девети граф Емсуърт. Той беше слаб, висок, жилест мъж около шейсетте, в момента леко опръскан с помия, тъй като бе прекарал по-голямата част от следобеда си в кочината на имението. Докато гледаше приготвянето на трапезата, зад стъклата на пенснето му грееше израз на разсеяно добродушие.

— Чай?

— Да, ваша светлост...

— О? — учуди се лорд Емсуърт. — Охо? Чай, значи... Да. Чай. Напълно вярно. Чай, какво друго. Превъзходно.

По забележките му можеше да се разбере, че той осъзнава, че е настъпил часът за чай и е доволен от този факт. Затова побърза да сподели откритието си със своята племенница Милисънт, която междувременно бе застанала до него, подчинявайки се на същия тайнствен повик.

— Чай, Милисънт.

— Да.

— Тъ... чай — допълни лорд Емсуърт, пояснявайки тезата си.

Милисът седна край масата и се залови да пълни чашите. Тя бе високо светлокосо момиче с кротки сини очи и лице на херувим. От цялата ѝ външност се излъчваше неподправена невинност, която с нищо не издаваше, че току-що е получила тайно съобщение от подкупен иконом и само след час се готви да се срещне с неблагонадежден млад мъж сред розовите храсти.

— При Императрицата ли беше, чичо Кларънс?

— А? О, да. Да, скъпа. Цял следобед прекарах с нея.

Кротките очи на лорда засияха както винаги, щом някой отвореше дума за това благородно животно Императрицата на Бландингс. Деветият граф Емсуърт бе мъж с малко и прости амбиции. Той никога не бе жадувал да вае съдбините на държавата, да кове законите ѝ и да държи в парламента речи, от които камарата на лордовете да избухва в неистови аплодисменти. След като достъпът в тази славна британска институция му бе гарантиран по рождение, единственото, за което копнееше, бе да се грижи за своята расова свиня Императрицата на Бландингс тъй прилежно, че за втора поредна година да грабне сребърния медал на селскостопанската изложба в графство Шропшир. И му се струваше, че с всеки изминал ден малко по малко се приближава към сияйния трофей.

По-рано през същото това лято бе настъпил един бездиханен миг на върховно напрежение и тревога, когато бедствието изглеждаше неотвратимо. Тогава неговият съсед, сър Грегъри Парслоу-Парслоу, господар на имението Мачингъм Хол, по долен и безскрупулен начин бе примамил свинаря му, надарения свише Джордж Сирил Ненагледния, с обещания за по-висока надница. В онези тежки дни лорд Емсуърт бе обхванат от страх да не би Императрицата, тъгувайки за своя стар приятел и слуга, да откаже да се храни и да се сгромоляса от сияйните висоти на своята угоеност. Но опасенията се бяха оказали напразни. Животното се бе привързало към Пърбрайт, приемника на Джордж Сирил, от пръв поглед и омиташе копанята със същата разюздана наслада. Справедливостта на този свят побеждава много често, отколкото понякога си мислим.

— Какво прави при нея толкова време? — попита любопитно Милисът. — Приказки за лека нощ ли ѝ чете?

Лорд Емсуърт присви устни. Той бе благочестив мъж и не одобряваше пустословието на сериозни теми.

— Онова, което правя, скъпа моя, явно дава резултат. Тя е във великолепна форма.

— Сега чувам, че изобщо притежава някаква форма. Поне последния път, когато я видях, и дума не можеше да става за подобно нещо.

Този път лорд Емсуърт се усмихна снизходително. Нападки по повод закръглеността на Императрицата не можеха да го уязвят. Той не желаше да вижда у нея онази прозрачна момичешка крехкост, тъй модна в наши дни.

— Никога не се е хранила с по-голяма охота — щастливо рече той. — Цяло удоволствие е да я гледа човек.

— Радвам се за нея. Господин Кармъди — добави Милисънт, като се наведе да почеше зад ухото шпаньола, отбил се край масата да си опита късмета — ми каза, че никога през живота си не е виждал такава чудесно животно.

— Харесва ми този момък — възкликна с много чувство лорд Емсуърт. — Разбира му главата от свине, а това не може да се каже за всекиго.

— И е по-добър от Бакстър, нали?

— Бакстър! — Негова светлост се задави с чая си.

— Ти май не си падаше по него, чичо Кларънс?

— Нямах миг покой, докато той мерзък тип се подвизаваше край мен. Непрестанно мърмореше за нещо. Все искаше от мен да *върша* разни неща. Току ще ме издебне иззад някой ъгъл, ще ми се оцъкли насреща с гадните си очила и ще ми тикне в ръцете разни хартии за подпис точно когато искам да изляза в градината. А и на всичкото отгоре беше изкукуруигал. Слава на небесата, че никога повече няма да го видя.

— Сигурен ли си, чичо?

— Какво искаш да кажеш?

— Ако питаш мен — рече Милисънт, — леля Констанс още не се е отказала от идеята да го върне обратно.

Лорд Емсуърт зейна с такава сила, че пенснето тупна от носа му. Племенницата бе улучила неговия отколешен кошмар. Често пъти той се будеше разтреперан в нощта от видението, че бившият му секретар е отново в замъка. И макар че после винаги отпускате глава на възглавницата с щастлива усмивка на облекчение, продължаваше да го

преследва ужасът, че сестра му Констанс крои зловещи планове да възстанови на длъжност тази омразна личност.

— Мили Боже! Каза ли ти нещо по този въпрос?

— Не, но имам предчувствие. А и знам, че тя не харесва господин Кармъди.

— Глупости! — избухна лорд Емсуърт. — Пълни, абсолютни, проклетни глупости. С какво, питам аз, не й угоди този младеж? Такова способно, интелигентно момче. Не ми додява, оставя ме на мира. Де да беше тук сега, че да й кажа...

Той заекна и вторачи невярващ поглед в елегантната жена на средна възраст, която бе излязла от къщата и сега се задаваше през ливадата към тях.

— Ами че това е тя! — хлъцна Милисънт, не по-малко и също тъй неприятно изненадана. — Мислехме, че си заминала за Лондон, лельо Констанс.

Лейди Констанс Кийбъл приближи до масата и като отклони с разсеяно поклащане на глава поканата на племенницата си да седне на почетното място край чайника, се отпусна в един стол. Тя бе жена с все още забележителна хубост, повелително изваяни черти и красиви изразителни очи, които в този миг обаче бяха помръкнали и тревожни.

— Изпуснах влака — обясни тя. — Няма значение, работата, която имам да върша в Лондон, може и да почака. Ще взема утрешния влак в единайсет и петнайсет и така дори ще бъде по-удобно, защото Роналд ще ме докара обратно с колата. Ще се отбия на Норфък Стрийт да го хвана, преди да е тръгнал за насам.

— Как тъй изпусна влака?

— Да — присъедини се и лорд Емсуърт жалостиво. — Нали тръгна за гарата съвсем навреме.

Помръкналостта в очите на сестра му се усили.

— Срецнах сър Грегъри Парслоу. — Лорд Емсуърт се вцепени при това име. — Трябваше да поговоря с него, човекът е извънредно загрижен. — Лицето на лорд Емсуърт видимо просветна. — Каза, че навремето е познавал Галахад твърде добре и е крайно притеснен по повод тази негова книга.

— И се обзалагам, че не е единственият — промърмори Милисънт.

Тя беше права. Когато мъж с миналото на Достопочтения Галахад Трипуд хване в ръка перото и вземе да си припомня „забавните случки, станали с моя скъп стар приятел Еди-кой си“, човек никога не знае докъде ще стигне. Ето защо от деня, в който се разнесе вестта за неговите литературни занимания, сред по-старите представители на аристократичните кръгове из цяла Англия се завихри нещо като тиха паника. Като се започне от сър Грегъри Парслоу-Парслоу от Мачингъм Хол, та до сивокосите стълбове на обществото в далечен Къмбърланд и Кент, цели табуни почтени господа, имали на младини неблагоприятното да другаруват с Достопочтения Галахад, си припомнях отминали лудории, извършени в негова компания, и със свито сърце гадаеха доколко е добра паметта на стария непрокопсаник.

Защото Галахад навремето бе играл изтъкната роля сред своите връстници по питейни заведения, където не една кръчмарка бе свеждала поглед пред галантните му закачки и откъдето в бурни нощи нерядко бе изхвърлян, по хиподруми, където букмейкърите го знаеха просто като „Гали“, и по сънени улици, из които често бе отеквал звънкият му глас. С една дума, мъж, който никога не е трябвало да се учи да пише и който, веднъж добил по злощастно стечение на обстоятелствата този дар, би следвало да бъде спрял с указ на Парламента от писане на спомени.

Тъй смяташе лейди Констанс, неговата сестра. Тъй смяташе сър Грегъри Парслоу-Парслоу, неговият съсед. Тъй смятаха и стълбовете на обществото от далечните графства Къмбърланд и Кент. Макар възгледите им да се разминаваха в множество други отношения, по този въпрос те всички бяха завидно единодушни.

— Той ме помоли да разбера дали Галахад не е вмъкнал нещо за него в книгата си.

— Попитай го още сега — посъветва я Милисънт. — Той тъкмо излезе от къщата и май се насочва към нас.

Лейди Констанс се извърна рязко в посоката, където сочеше показалецът на нейната племенница, и трепна. Видът на нейния брат бе достатъчен, за да я накара да трепне, а ако той заговореше и тя трябваше да го слуша, то трепването нерядко прерастваше в гърч. Неговите слова имаха свойството да я карат да се чувства като погълнала супена лъжица оцет.

— Винаги ме досмешава — продължи Милисът — при мисълта какъв отчайващо лош избор са направили кръстниците на чичо Гали, когато са му измисляли име^[1].

Тя изпитваше към своя приближаващ се роднина нежна търпимост — ако не и възхита, — с които младите същества от нейния пол, включително и тези с лица на херувими, са склонни да даряват всеки възрастен с по-бурно минало.

— И колко добре изглежда — отбеляза с много обич тя. — Направо не е за вярване, че човек, който си е поживял така добре, може да се радва на цветущо здраве. Където седнеш и станеш, все чуваш за мъже, водили безупречен живот и ритнали камбаната в разцвета на силите си, докато добрият стар чичо Гали изобщо не си е лягал, преди да навърши петдесет, а все още ходи по земята свеж и бодър като росна теменужка.

— Всички от нашето семейство се отличават със силен организъм — обади се лорд Емсуърт.

— И се обзалагам, че никой не го е използвал по-добре от чичо Гали — отвърна Милисът.

Междувременно писателят прекоси енергично зелената площ и се присъедини към малката, но качествена компания около масата за чай. Както вече знаем от фотографията във вестника, той беше слаб, дребен, спретнат господин от типа, който човек неволно свързва с кариани сака, тесни панталони, бели бомбета, розови карамфили в петлицата и бинокъл за надбягвания, повесен над лявото бедро. Макар в момент да беше гологлав, по жилетка и с мастилено петно на върха на носа, свидетелстващо за мъките на литературния труд, той все пак изглеждаше не на мястото си извън хиподрума или нощния локал. Блестящите му очи бяха леко присвити, сякаш наблюдаваха как конете вземат завоя на трасето, а лъснатата му обувка като че ли търсеше да се опре на месинговата релса на бара. В залеза на един напълно пропилян живот Достопочтеният Галахад Трипуд, противно на елементарната логика, се намираше в прекрасна, дори неприлично прекрасна физическа форма. Как един човек, чийто черен дроб би трябвало отдавна да си е връчил оставката, можеше да изглежда по подобен начин, бе загадка за всичките му близки и роднини. Погледът му бе все тъй бистър, а тялото му преливаше от жизнени сили. И когато, крачейки весело през моравата, се спъна в шпаньола,

ловкостта, с която запази равновесие, бе тъй грациозна, че от чашата уиски със сода, която държеше в ръка, не се проля нито капка. Той продължи да я носи пред себе си като славно бойно знаме, под което често се е сражавал и неизменно побеждавал. Ако не минаваше за всепризнато алкохолно леке върху гордия герб на своя древен род, той с немалък успех можеше да бъде взет за акробатичен член на въздържателско дружество.

След като размота шпаньола от глезените си и успокои наранените чувства на животното, позволявайки му да подуши уискито със сода, Достопочтеният Галахад извади от джобчето на жилетката си монокъл в черна рамка, тикна го в едното си око и огледа масата със зле прикрита погнуса.

— Чай?

Милисътнт посегна към подноса с чашите.

— Захар и сметана, чичо Гали?

Той я възпря с ръка, уязвен в най-светите си чувства.

Знаеш, че не пия чай. Вреди ми на стомаха. И не ми казвай, че си започнала да си съсипваш здравето с тази отрова.

— Съжالياвам, чичо. На мен ми харесва.

— Опичай си ума — предупреди я Достопочтеният, който обичаше своята племенница и не желаше тя да се поддава на пагубни привички. — Да не вземеш да се пристрастиш към тая отвара. Казвал ли съм ти какво се случи с бедния Бъфи Страгълс през деветдесет и трета година? Някаква заблудена овца завлякла горкия стар Бъфи на една от ония лекции против алкохола, илюстрирани с нагледни материали и цветни диапозитиви. Идва той на другия ден при мен, един такъв прежълтял — жив да го оплачеш. „Гали — казва, — как постъпва човек, когато иска да си купи чай? Какви са общоприетите канали?“ „Чай? — попитах го. — За какво ти е притрябвал чай?“ „Да го пия“ — отвърща Бъфи. „Я се стегни, приятелю — смъррих го аз. — Явно не си на себе си. Не можеш да пиеш чай. Ето, ще ти сипя едно бренди.“ „Не, никакъв алкохол вече — ми казва той. — Ако знаеш само какво причинява спиртът на дъждовния червей.“ „Ама ти не си дъждовен червей!“ — възразих аз, улучил начаса слабото място в доводите му. „Но дяволски скоро ще стана, ако продължа да се наливам с алкохол.“ Е, поспорих още малко с него, молих го със сълзи на очи да не прави необмислени постъпки, но нищо не можа да го

разубеди. Той си набави десет фунта от тая гадост и към края на годината беше мъртъв.

— Боже мили! Наистина?

Достопочтеният Галахад кимна мрачно.

— Мъртъв като Юлий Цезар. Прегази го файтон, горкичкият, както пресичал Пикадили. Описал съм тази история в книгата си.

— Тя напредва ли?

— Книгата ли? Напредва и още как, скъпа моя. Не съм и подозирал, че писането е толкова лесно. Думите сами се леят върху листа. Между другото, Кларънс, исках да те попитам за една дата. В коя година избухна онази ужасна кавга между младия Грегъри Парслоу и лорд Бърпър по повод изкуственото чене на стареца? Нали помниш, дето Парслоу го задигна, за да го заложи в една специализирана къща на Еджуеър Роуд. Дали не беше 96-а? Или май стана по-късно — през 97-а или 98-а. Но нищо чудно да си прав, ще пиша условно 96-а.

Лейди Констанс рязко извреця. Този път слънцето определено се бе скрило от небосклона на нейния живот и както често ставаше в присъствието на брат ѝ, тя имаше несъмненото усещане, че чакали гризат вътрешностите ѝ. Дори мисълта, че вече разполага с желаната от сър Грегъри Парслоу-Парслоу информация от кухнята на твореца, не бе в състояние да я утеши.

— Галахад! Нали не възнамеряваш да печаташ клеветнически истории като тази по адрес на нашия най-близък съсед?

— Възнамерявам и още как — изсумтя войнствено Достопочтеният Галахад. — А колкото до клеветата, щом иска, нека заведе дело срещу мен. Готов съм да се защитавам и в Камарата на лордовете, ако се наложи. Това е най-добре документираната случка в цялата ми книга. Та щом казваш, че е било 96-а, Кларънс... Всъщност знаеш ли какво! — възкликна той, осенен от внезапно вдъхновение. — Ще взема да напиша „към края на деветдесетте“. В крайна сметка точната дата не е чак толкоз важна, нали така? Главното са фактите.

И като прескочи пъргаво шпаньола, Достопочтеният Галахад ведро закрачи обратно към къщата.

Лейди Констанс седеше върху стола си като изваяна от скъп мрамор. Красивите ѝ очи сега леко се бяха оцъклили, а лицето ѝ бе посърнало и изпито. Стигаше да я погледне човек, за да прецени

веднага, че тъкмо тази е главата, а не на Мона Лиза, върху която са се стоварили всички мирови скърби.

— Кларънс!

— Да, скъпа?

— Какво ще направиш по въпроса?

— Какво има да правя?

— Нима не виждаш, че нещо трябва да се предприеме? Даваш ли си сметка, че ако гнусната книга на Галахад види бял свят, половината ни приятели ще ни обърнат гръб? Всички ще решат, че ние сме виновни, задето не сме намерили начин да го спрем. Представи си чувствата на сър Грегъри, когато прочете тази кошмарна история.

Добродушното лице на лорд Емсуърт помрачня.

— Последното, което ме вълнува, са чувствата на Парслоу. И освен това той наистина открадна челюстта на стария Бърпър. Спомням си дори, че ми я показа. Държеше я в кутия от пури, увита в памук.

Жестът, известен като кършене на ръце, рядко се среща в действителност, но в тази точка на диалога лейди Констанс Кийбъл извърши със своите нещо, което при една по-свободна интерпретация можеше да мине и за кършене.

— Как не беше тук господин Бакстър! — простена тя.

Лорд Емсуърт се сепна с такава мощ, че изтърва парчето кейк, което поднасяше към устата си, а пенснето отхвъркна от носа му.

— За какъв дявол ти е притрябвал този мерзък тип?

— Той щеше да намери начин да излезем от това ужасно положение. Толкова е находчив.

— Бакстър е малоумен идиот.

Лейди Констанс нададе остро възклицание на досада.

— Кларънс, нямаш равен на себе си, когато решиш да дразниш човека! Набиваш си нещо в главата и се придържаш към него, та ако ще целият свят да твърди обратното. Господин Бакстър беше най-надареният и способен мъж, когото съм срещала през живота си.

— Точно така, способен на какво ли не — отвърна разпалено лорд Емсуърт. — Способен да мята по теб саксии в мрака на нощта. Знаеш ли какво е да се събудиш в малките часове и да откриеш, че през прозореца на спалнята ти влитат свистящи грънци? И като погледнеш навън — Бакстър. Клечи проклетникът на терасата по

жълта пижама и мята ли, мята, сякаш е някакъв катапулт. Надявам се вече да са го тикнали в лудницата, където му е мястото.

По лицето на лейди Констанс изби ярка руменина. Дори в предучилищните им години тя никога не бе изпитвала подобен бяс по отношение на главата на рода, както сега.

— И двамата отлично знаем, че имаше съвсем просто обяснение. Диамантената ми огърлица беше открадната и господин Бакстър подозираше, че крадецът я е скрил в някоя от саксиите. Отишъл да провери догадката си, останал заключен отвън и се опитал да привлече нечие внимание, като...

— Е, аз пък предпочитам да мисля, че просто си е бил побъркан, още повече, че и Галахад се придържа към същото становище в книгата си.

— В... Да не искаш да кажеш, че е писал и за това?

— Разбира се, че ще пише. Защо да пропилява такъв чудесен материал? И както споменах, становището, към което се придържа — а няма да отречеш, че той е прозорлив, уравновесен мъж, — е, че тоя Бакстър си е просто луд за връзване. А сега, ако не възразяваш, ще намина да хвърля още един поглед на Императрицата.

И той се упъти към кочината.

---

[1] Галахад — един от рицарите на Кръглата маса в легендите за крал Артур, образец за нравствена добродетел. — Б.пр. ↑

III

Известно време след неговото оттегляне край масата за чай цареше тишина. Милисънт бе отпуснала глава назад върху облегалката на стола си, а лейди Констанс седеше вдървено в своя. Откъм градината полъхна ветрец, носещ аромата на цветя, предвестявайки очаквания вечерен хлад.

— Защо толкова държиш да върнеш господин Бакстър в замъка, лельо Констанс? — попита Милисънт.

Лейди Констанс вече се бе отърсила от напрежението и отново бе добила обичайния си уверен, властен вид. Цялото ѝ излъчване бе на жена, току-що открила решението на трудна задача.

— Намирам присъствието му тук за жизненоважно — рече тя.

— Но чичо Кларънс като че ли не е съгласен с теб.

— Чичо ти Кларънс винаги е бил сляп за своите интереси. За нищо на света не биваше да уволнява единствения секретар, който някога е успявал да сложи ред в делата му.

— Господин Кармъди не се ли справя?

— Ни най-малко. И аз няма да намеря покой, докато Бакстър не се върне на старото си място.

— Какво му е лошото на господин Кармъди?

— Той не е способен да свърши никаква работа. При това — добави лейди Констанс, разгръщайки полевата си артилерия — намирам, че прекарва твърде много време, като се влачи подир теб, скъпа моя. Изглежда е в плен на заблудата, че се намира в замъка Бландингс единствено с цел да търчи подире ти с изплезен език.

Милисънт намери обвинението за несправедливо и понечи да възрази, че Хюго и тя се срещат само от време на време и винаги тайно, но после ѝ хрумна, че подобен довод може би няма да е съвсем благоразумен и вместо това се наведе да погали шпаньола. Един тънък наблюдател вероятно би забелязал известна отбранителност в поведението ѝ. Тя приличаше на момиче, готвещо се за бой със своята леля.

— Намираш ли го за забавен събеседник? — запита лейди Констанс.

Милисът се прозя.

— Кой, господин Кармъди ли? Не, не особено.

— Доста скучен младеж, бих казала.

— До смърт.

— Плосък.

— Като тепсия.

— И все пак миналия вторник отиде да яздиш с него.

— За предпочитане е, отколкото да яздя сама.

— И тенис играете заедно.

— А ти ще играеш ли тенис без партньор?

Лейди Констанс присви устни.

— Жалко, че Роналд го натрапи на чичо ти. А и Кларънс можеше само по вида му да прецени, че не го бива за нищо. — Тя млъкна за миг. — Хубаво е, че Роналд си идва, нали? — добави след малко.

— Да.

— Няма да е зле да му отделиш известно внимание. Ако, разбира се — рече лейди Констанс с изражение, което близките ѝ намираха за твърде неприятно в сравнение с някои от другите ѝ изражения, — господин Кармъди няма нищо против понякога да общуваш и с други младежи.

Втреченият ѝ поглед бе прикован в очите на нейната племенница. Но Милисът още от шестнадесетия си рожден ден не се впечатляваше от втречени погледи, а и беше убедена, че най-доброто средство за защита е нападението.

— Да не би да мислиш, че съм влюбена в господин Кармъди, лельо Констанс?

Лейди Констанс не бе привикнала на директния подход на помладото поколение. Тя се изчерви.

— И през ум не ми е минавала подобна мисъл.

— Е, чудесно. Защото вече се боях, че е.

— Едно разумно момиче като теб веднага би осъзнало пълната несъстоятелност на брак с мъж в неговото положение. Той няма никакви доходи и почти никакви перспективи. А твоето собствено състояние, естествено, се намира под опеката на чичо ти, който за

нищо на света не би го освободил, ако решиш да се омъжиш за неподходящ мъж.

— В такъв случай цяло щастие е, че не съм влюбена в него, нали?

— Действително, скъпа. Истински късмет.

Лейди Констанс замълча за миг, сетне отвори тема, до която често се бе докосвала и преди. Милисът я предугади още по блясъка в очите ѝ.

— А защо не се омъжиш за Роналд? Вие тъй си подходите във всяко отношение. При това се разбирате чудесно още от деца.

— О, старият Рони е истински сладур.

— Леля ти Джулия също е много разочарована от вас двамата.

— Нека не го преживява толкова. Все рано или късно ще успее да се отърве от него.

Лейди Констанс стисна зъби.

— Въпросът не е до... Виж, скъпа, ако ми простиш за откровеността, струва ми се, че приемаш Роналд за нещо, което винаги ще ти е поддръка. Боя се, че си останала с впечатлението, че ще те чака до безкрайност да вземеш най-сетне своето решение. Може би не осъзнаваш колко привлекателен мъж е той.

— Колкото повече време му дам да узрее, толкова по-възхитителен ще стане накрая.

В не тъй сублимен миг лейди Констанс би скастрила по подобаващ начин подобна дързост, но сега предпочете да не отклонява усилията си.

— Той е от мъжете, по които момичетата се лепят като мухи на... мед. Всъщност тъкмо се канех да ти кажа, че тази сутрин получих писмо от леля ти Джулия. Пише, че по време на престоя си в Биариц са се запознали с очарователно американско момиче, някоя си госпожица Шунмейкър, чийто баща, както разбирам, навремето бил приятел на чичо ти Галахад. По всичко личи, че доста се е увлякла по Роналд, както и той по нея. Дори я съпроводи до Париж, където са се разделили.

— Колко непостоянни са мъжете! — въздъхна Милисът.

— Тя искала да си напазарува там — рече остро лейди Констанс. — В този момент вероятно вече е в Лондон. Джулия я поканила да погостува в Бландингс и тя, естествено, приела. Нищо чудно още утре

да я видим тук. И ако питаш мен, скъпа — продължи натъртено лейди Констанс, — преди да пристигне, ти би трябвало да се замислиш какви са истинските ти чувства към Роналд.

— Искаш да кажеш, че ако не внимавам в картинката, госпожица Дупенхакър може да ми отмъкне моя Рони?

Това не бе точно стилът, в който лейди Констанс би облякла мисълта си, но той предаваше основния ѝ смисъл.

— Нещо такова.

Милисът се изсмя. Нямаше съмнение, че кожата ѝ отказва да настръхне от ужас пред една подобна перспектива.

— Мога само да ѝ пожелаая успех — рече тя. — Ще ѝ стана дори шаферка, ако ме покани, и ще ръся на сватбата конфети и ориз, докато си изкълча китката. Нима не разбираш, лельо Констанс, че нямам ни най-малкото желание да се омъжвам за Рони? Ние сме чудесни приятелчета от деца и прочие, но той просто не е мъж за мен. Преди всичко е твърде нисък.

— Нисък?

— Че аз съм поне с десет сантиметра над него. Като тръгнем към олтара, хората ще решат, че съм извела малкото си братче на разходка.

Лейди Констанс несъмнено би реагирала подобаващо на тази забележка, но преди да успее да го стори, познатата ни вече процесия се зададе отново. Лакеят Джеймс носеше купа с плодове, лакеят Томас — кана сметана, а Бийч, както и преди, се придържаше към чисто декоративната си роля.

— Охо! — възкликна приветствено Милисът, а шпаньолът, който обичаше всичко, имащо отношение към сметаната, закима в знак на одобрение.

— Е — рече лейди Констанс, отстъпвайки със съжаление бойното поле още щом шествието се оттегли, — щом не искаш да се омъжиш за Роналд, значи явно не искаш.

— Общо взето, е така — съгласи се Милисът, като добави сметана в чая си.

— Но поне се радвам да чуя, че в главата ти не се въртят разни глупости по отношение на оня Кармъди.

— Той, доколкото разбирам, не е особено популярен сред теб?

— Не мога да го понасям, ако това искаше да кажеш.

— Интересно защо. С нищо не е по-лош от всеки друг. Чичо Кларънс го харесва. А също и чичо Гали.

Лейди Констанс имаше издължен, леко извит нос, отлично приспособен за сумтене. Сега тя го използва до предела на неговите възможности.

— Господин Кармъди — бяха думите й — е точно типът младеж, който би допаднал на чичо ти Галахад. Без съмнение му напомня за ужасните мъже, в чиято компания се е подвизавал навремето из Лондон.

— Господин Кармъди изобщо не е такъв.

— Така ли? — Лейди Констанс изсумтя отново. — Е, не бих искала да ти го казвам, Милисънт, тъй като съм достатъчно старомодна да смятам, че момичетата на твоята възраст следва да се предпазват от някои истини за живота, но случайно знам, че господин Кармъди съвсем не е онова, на което се прави. С абсолютна достоверност научих, че поддържа връзка с някаква долнопробна вариететна балеринка.

Никак не е лесно да се изправиш рязко от полулегнало положение в дълбок градински стол, но Милисънт се справи с достойнство.

— Какво!

— Лейди Алърдайс ми го каза.

— А тя откъде знае?

— От сина си Върнън. Момичето се нарича Браун. Върнън Алърдайс твърди, че често ги е виждал да обядват, да вечерят и да танцуват заедно.

— Прекрасно момче е този Върнън.

— Той споделя с майка си абсолютно всичко.

— Точно това имах предвид. Толкоз мило от негова страна. — Милисънт се изправи. — Е, аз ще се поразходя.

И тя се отдалечи по посока на розовата градина.

IV

Естествено е млад мъж, определил среща на своята любима сред разцъфналите рози точно в шест, да отиде там още в пет и двайсет и пет от страх да не закъснее. Хюго Кармъди бе сторил именно това и като резултат в шест без три минути имаше чувството, че е бил заточен сред ароматните лехи от началото на пролетта.

Ако преди шест месеца някой му беше казал, че към средата на юли ще се гуши из подобни кътчета, очаквайки с разтуптяно сърце появата на някое момиче, той щеше да му се изсмее в лицето. Щеше да отмине безгрижно по пътя си. Не че не обичаше момичета, напротив, винаги си бе падал по тях. Но те бяха, тъй да се каже, само разтуха в минути на отдих, играчки в ръцете на един финансов гений. Преди шест месеца той бе ловък, проникателен бизнесмен, с душа от стомана и с воля и енергия, всецяло отдадени на ръководенето на клуб-вариете „Пеперуда“.

Но ето че сега стоеше тук, престъпваше от крак на крак и се сепваше обнадежден при всеки звук, докато натезжалите минути лениво се влачеха край него. Внезапно бдението му бе разнообразено от една оса, която го ужили по опакото на дланта. Той тъкмо подскачаше напред-назад и надолу-нагоре, зает да ближе раната си, когато съзря девойката на своите мечти да се задава по пътеката.

— Ей! — извика Хюго, спря да рипа и се устреми напред, за я стисне в гореща прегръдка. Много опитни хора препоръчват медната монета като старо и изпитано средство при ужилване от оса, ала той предпочиташе именно този метод на лечение.

За негов потрес, Милисът се отдръпна. А тя не бе момиче, което лесно се отдръпваше в подобни случаи.

— Какво има? — попита огорчено той. Имаше чувството, че в този свят момент някой го е халосал с гаечен ключ зад тила.

— Нищо.

В гърдите на влюбения се надигна тревога. Не му харесваше начинът, по който тя го гледаше. Топлите ѝ сини очи се бяха изродили в леден гранит.

— Току-що ме ужили една огромна, гадна оса — оплака се той.

— Чудесно — отвърна Милисът.

Думите ѝ го разтревожиха повече и от погледа ѝ.

— Какво е станало?

Твърдостта в очите и доби плашещи размери.

— Искаш да знаеш какво е станало?

— Да... какво?

— Ще ти кажа какво е станало.

— Добре де, какво? — настоя Хюго и зачака просветление, но тя бе изпаднала в смразяващо безмълвие. — Знаеш ли — разчупи леда Хюго, — цялото това спотайване и игра на стражари и апаши взеха да ми идват до гуша. Да те виждам за по някакви си пет минути на ден и да си лепя фалшива брада, за да го сторя. Знам, че мадам Кийбъл гледа на мен като на бубонна чума, но аз играя твърдо със стареца. Обръщам всичко на прасета. Почти може да се каже, че го вая като мек восък в ръцете си. Затова, какво ми пречи да отида на разговор с него с открито чело и да му кажа, че двамата с теб се обичаме и смятаме да се оженим?

Върху мраморния лик на Милисът трепна една от ония мимолетни, кратки, остри, язвителни усмивки, които не носят никому добро.

— Защо трябва да лъжем чичо Кларънс?

— А?

— Питам защо трябва да му казваме нещо, което не е истина?

— Не разбирам накъде клониш.

— На застудяване — изрече сурово Милисът. — Не съм сигурна дали изобщо ще ти проговоря отново в този свят или в следващия. Това до голяма степен ще зависи от твоето умение да обясняваш. С абсолютна достоверност научих, че поддържах връзка с някаква вариететна балеринка. Имаш ли да ми кажеш нещо по въпроса?

Хюго се олюля. И Свети Антоний^[1] би се олюлял, ако обвинение като това се стовареше изневиделица и със същата незаслуженост върху него. Ала Хюго бе силен мъж и миг по-късно самообладанието му се върна на трона си почти като ново.

— Това е лъжа!

— Нарича се Браун.

— Нагла лъжа до последната дума. Не съм се доближавал и на километър до Сю Браун, откакто за пръв път те срещнах.

— Да, защото през цялото време беше тук.

— А и когато се приближавах... За Бога, скъпа, отношението ми към нея отначало докрай бе на безукорно, стопроцентово невинно приятелство. Чисти братски чувства, нищо повече. Аз обичах да танцувам и тя обичаше да танцува и стъпките ни пасваха, затова в отделни редки случаи сме се отбивали на някоя вечеринка. И с това се изчерпваше всичко. Отношения на брат и сестра. Толкоз. Аз гледах на себе си като на неин роден брат.

— Брат значи?

— Роден. И недей — замоли Хюго горещо — да си пълниш главицата с нелепи подозрения, че Сю е някаква коварна прелъстителка. Тя е едно от най-милите същества, които човек би си пожелал да срещне.

— Мила значи.

— Голяма сладурана. Със свещ да я търсиш. Момиче от класа. Рядко нещо.

— Красива, предполагам?

Вродената съобразителност на рода Кармъди влетя на сцената миг преди дванадесетия час.

— Красива друг път — отсече решително Хюго. — Не, не, къде ти. Много е далеч от това, горката. Напълно лишена от сексапил. Но иначе мила. Момиче от класа, дума да няма. Направо излъчва сестрински чувства.

Милисът се замисли.

— Хм — изрече тя колебливо.

Природата замря, цялата в слух. Птиците спряха песента си, насекомите — своето жужене. Сякаш из цялата поднебесна шир се разнесе мълвата, че участта на този млад мъж е поставена на везните и скоро блюдата ще се наклонят.

— Е, какво пък — рече най-сетне тя. — Май ще трябва да ти повярвам.

— Те така те искам!

— Но си намотай на пръста едно, скъпи. Чуя ли нещо отсега нататък...

— Ама нали ти...

— Само още един братски порив...

— Но не ти ли...

— Значи всичко е наред.

Хюго си пое неистово дъх. Имаше чувството, че току-що се е изплъзнал от ноктите на ранена тигрица.

— Ура! — прошепна той. — Животът продължава!

---

[1] Има се предвид Антоний Велики, живял през III или IV век, един от учредителите на монашеския живот, устоял на безброй съблазни. — Б.пр. ↑

V

Замъкът Бландингс дремеше във вечерния сумрак и различните му обитатели бяха отдадени на различни занимания. Кларънс, девети граф Емсуърт, след много нежни, изпълнени с непа погледи назад, се бе откъснал от будоара на Императрицата и сега четеше своя изтрит от употреба наръчник „Британската свиня“. Достопочтеният Галахад, приключил с описанието на свадата Парслоу-Бърпър, преглеждаше за сетен път написаното за деня с тихото доволство на твореца, съзнаващ, че „добре ги е подредил“. Бийч, икономът, залепваше фотографията на Достопочтения в своя албум. Милисънт седеше в спалнята си, вирайки се малко замислено в огледалото над тоалетката. Хюго, в билиардната зала, отработваше сложни рикошети сред сладки блянове по дамата на своето сърце, примесени с по някоя случайна мисъл, че едно отскачане до Лондон за кратък гуляй би му се отразило много добре, стига да му се размине.

А в своя будоар на втория етаж лейди Констанс Кийбъл бе взела писалка в ръка и приглаждаше белия лист.

„Уважаеми господин Бакстър“, написа тя в горния му край.

ВТОРА ГЛАВА
ИСТОРИЯТА НА ЕДНА ИСТИНСКА
ЛЮБОВ

I

Лъчезарното слънце, което правеше радостите на живота тъй примамливи в замъка Бландингс, носеше далеч по-малко удоволствие на онези английски труженици, чийто служебни задължения ги принуждаваха да се пекат в Лондон. В своя офис над театър „Регал“ на Шафтсбъри Авеню господин Мортимър Мейсън, възпълният старши съдружник в Театрално предприятие „Мейсън и Саксби“ ООД, мечтаеше поне за малко да се озове на някое от ръбестите образувания, плаващи из крайбрежните води на Исландия. Освен дето го караше да се чувства като риба в тиган, пламтящият юли съсипваше и бизнеса му. Предната вечер се бе видял принуден да освободи част от момичетата от вариететната програма, за да ограничи разноските на фирмата, а той мразеше да уволнява танцьорки. Господин Мейсън имаше меко сърце, а и понеже сам бе започнал от низините на професията, знаеше какво означава да те изхвърлят на улицата посред лято.

На вратата се почука и церберът, охраняващ уединението на офиса, подаде глава.

— Какво има? — попита кисело Мортимър Мейсън.

— Ще приемете ли госпожица Браун, сър?

— Коя госпожица Браун? Сю?

— Да, сър.

— Разбира се. — Въпреки жегата старшият съдружник видимо живна. — Тя отвън ли е?

— Да, сър.

— Дай я насам.

Мортимър Мейсън открай време изпитваше бащинска нежност към това момиче. Обичаше я заради самата нея, заради безоблачния ѝ весел нрав и честно отношение към работата. Но особено мила за него я правеше фактът, че тя бе дъщеря на Доли Хендърсън. Лондон бе пълен с възрастни господа, които не спираха да се разнежват при мисълта за Доли Хендърсън и добрите стари дни, когато сърцата им са били млади, а фигурите им все още са имали талии. Той се надигна от стола си, сетне се срина отново с израз на неописуемо страдание.

— О, Господи! Не можеш ли поне малко да се поизпотиш.

Укорът не бе незаслужен. В един следобед, когато асфалтът по улиците пуска мехурчета, а театралните агенти завират в креслата си, никое момиче няма правото да изглежда като роза, току-що откъсната от прохладна ориенталска градина с шадраванчета. А според господин Мейсън момичето пред него несъмнено изглеждаше точно така. Тя бе дребно създание, състоящо се най-вече от огромни очи и белозъба щастлива усмивка. Имаше фигура на танцьорка, от всяко движение на която бликаше младост.

— Съжалявам, татенце — засмя се тя и господин Мейсън тихо простена. Смехът ѝ бе извикал пред неговия нелишен от поетичност вътрешен взор образа на голяма халба тъмна бира с подрънкващи кристалчета лед. — Помъчи се да не ме гледаш.

— Добре, Сю, кажи какво те води при мен. Дошла си да ми съобщиш за предстоящата си сватба?

— Боя се, че още не.

— Онзи твой приятел не се ли върна най-сетне от Биариц?

— Пристигнал е тази сутрин, получих бележка от него по време на сутрешното представление. Предполагам, че в момента ме чака отвън. Искаш ли да го видиш?

— Това предполага ли слизане по стълбите? — осведоми се предпазливо господин Мейсън.

— Не, той обикновено си седи в колата. Ще трябва само да надникнеш през прозореца.

Трите крачки до прозореца бяха по-поносимо изпитание и господин Мейсън сведе поглед към лъскавия двуместен спортен автомобил, паркиран долу в тясната уличка. Собственикът му се бе изтегнал на гръб с дълго цигаре между зъбите и наблюдаваше сурово група хлапетии от квартала, явно подозирайки ги в нечестиви намерения да му издраскат боята.

— Този сезон годениците ми се виждат нещо маломерни — рече господин Мейсън, приключил огледа си.

— Нисичък е, дума няма. И е много чувствителен на тая тема, бедният. Но и аз не съм от високите, тъй че всичко е наред.

— Падаш ли си по него?

— Страшно.

— Кой е той, между другото? Знам, че фамилното му име е Фиш, но то не ми говори нищо. Има ли пари?

— Има, и то доста, но всичките са подвластни на вуйчо му, лорд Емсуърт. Той е попечител на Рони.

— Емсуърт? Навремето познавах брат му. — Господин Мейсън поклати усмихната глава при спомена. — Старият Гали! Какво момче беше! Разполагам с една схема за залагания, от която няма начин да не му потекат лигите. Интересно къде е сега.

— В тазседмичния „Клюкарник“ пише, че е в замъка Бландингс. Това е имението на лорд Емсуърт в Шропшир. Довечера Рони също заминава за там.

— Толкова скоро те зарязва? — Мортимър Мейсън смръщи вежди. — Това не ми харесва.

Сю се засмя.

— Изобщо не ми харесва — настоя господин Мейсън. — Дръж го по-изкъсо. С днешните младежи човек трябва да си отваря очите на четири.

— Не се тревожи, татенце, вече не съм малка.

— Е, да не кажеш после, че не съм те предупредил. Та значи старият Гали е в Бландингс, а? Бих се радвал да се свържа с него. А сега нека чуем за какво все пак искаше да ме видиш.

Сю стана сериозна.

— Дойдох да те помоля за една услуга.

— Давай. Знаеш, че за нищо не мога да ти откажа.

— Става дума за онези момичета, които си освободил.

Добродушното лице на господин Мейсън доби административен вид.

— Нямах друг избор.

— Знам. Но една от тях е Сали Фийлд.

— Е, и?

— Виждаш ли, татенце — заекна Сю, — работата е там, че Сали е в ужасно затруднено положение. Затова, какво ще кажеш да я оставиш на работа, а вместо нея да си отида аз?

Пълното изумление накара господин Мейсън за миг да забрави жегата. Той се вцепени в креслото си с провиснала челюст.

— Какво?

— Да я задържиш.

— И ти да си отидеш вместо нея?

— Да.

— Ти си се побъркала.

— Не, не съм. Хайде, татенце, бъди добричък.

— Да не би тя да ти е най-добрата приятелка?

— Не, просто ми е мъчно за нея.

— Няма да го направя.

— Трябва. Тя е останала без пукната пара.

— Но ти си ми необходима в програмата.

— Глупости! Сякаш по нещо се различавам от коя да е друга.

— Различаваш се и още как. В теб има... и аз не знам какво. —

Господин Мейсън сплете отчаяно пръсти. — Майка ти го притежаваше навремето. Знаеш ли, че като млад статист участвах в първата трупа, в която тя играеше?

— Да, казвал си ми. А виж на какво си заприличал сега. Човек би могъл да скрои от теб половин дузина млади статисти. Е, ще го направиш ли, или не?

Господин Мейсън размисли.

— Май ще трябва, след като толкова настояваш — рече найсетне. — Доколкото те познавам, щом веднъж си го наумила, тъй или иначе, ще си подадеш оставката. Ти си мъжко момиче, Сю. Също като майка си. И все пак, сигурна ли си, че ще се справиш? При нас ще се отвори работа чак в края на август, но може би ще успея да те уредя някъде, ако се позавъртя.

— Вече си достатъчно кръгъл и без да се въртиш, татенце. Даваш ли си сметка, че ако ставаш малко по-рано всяка сутрин и се упражняваш само по половин час на шведската стена...

— Спри, или ще се простиш с живота си!

— Нямах представа колко по-добре ще се почувстваш. Е, страшно мило, че се притесняваш за мен, но наистина няма нужда. И без това си имаш достатъчно грижи, а аз все някак ще се оправя. Благодаря ти за Сали. Това ще ѝ спаси живота. Чао!

— Ако тя е онова кривогледо момиче от края на втория ред, дето все си преплита краката, не държа да ѝ спася живота.

— Но ще го направиш заради мен, нали? Хайде, трябва да бягам.

— Не бързай толкова.

— Не мога, Рони ме чака. Ще отидем някъде да пием чай. Нагоре по реката, надявам се. Представи си колко чудно ще бъде в сянката на дърветата, край ромолящата вода...

— Единственото, което ме възпира да запратя по теб този пепелник — рече господин Мейсън, — е мисълта, че и аз самият скоро ще се измъкна от тая турска баня. Идната седмица заминаваме на турне в Блэкпул. Пясъчни плажове, хладен бриз, плискащи се вълни...

— И ти, клекнал в плиткото с кофичка и лопатка! О, татенце, непременно ми изпрати една снимка. Но стига вече, не мога да стоя тук цял ден и да бърбря с теб за ваканционните ти планове, докато бедният ми Рони бавно се запържва отвън.

II

Процесът на бавното запържване, особено когато са те побили пришки от копнеж да зърнеш любимото момиче след жестока шестседмична раздяла, не е от най-приятните. Затова, след като го търпя известно време, розоволикият млад мъж с дългото цигаре се отлепи от седалката на колата и се укри в сянката и относителния хлад на входа към театъра. Там Роналд Овърбъри Фиш се отдаде на унило разучаване на афишите, потиснат до болка от мисълта, че след дългото изгнание от обществото на Сю сега е принуден да я напусне отново, за да каторжнички в замъка Бландингс.

Мак, портиерът, проточи врат през прозорчето на своята будка. Дневното представление вече беше приключило и той усещаше първите талази на онази светла, изстрадана радост, позната само на камилите, приближаващи оазис, и на театралните портиери, предвкушаващи как скоро ще могат да отскочат до пивницата зад ъгъла. Той се опита да приобщи към своето щастие и Рони.

— Още малко остана, господин Фиш.

— Мм?

— Още съвсем малко, сър.

— А?

Мак се смути от унието на своя събеседник. Той обичаше да вижда само усмихнати лица наоколо си. Като размисли за момент, реши, че е открил причината.

— Съжалявам за оная работа, господин Фиш.

— Мм?

— Казвам, че съжалявам за оная работа, сър.

— Коя от всичките?

— За „Пеперудата“, сър, вашия нощен клуб. Да се провали по такъв начин. Да свие знамената без време.

Рони Фиш трепна. Той разбираше, че портиерът просто се мъчи да бъде общителен, но има теми, твърде болезнени, за да се засягат. Когато си се изхитрил с титанични усилия да изскубнеш частица от капитала си от своя скептичен вуйчо, вложил си я с трепет и надежда в

нощен клуб и после си видял как този клуб се пропуква като крехка яйчена черупка в ръцете на съдия-изпълнителя, несъмнено очакваш от ближните си тактично мълчание.

— Аа — изрече лаконично той, за да подскаже отношението си.

Мак имаше множество завидни качества, но не и такт. Той принадлежеше към малобройната, но качествена групичка хора, която словоохотливо би се опитала да ободри Наполеон със светски разговор за зимните прелести на Подмосковието.

— Като чух, че двамата с господин Кармъди сте се заловили да правите нощен клуб, тутакси рекох на пожарникаря: „Давам им два месеца“, тъй му рекох. А излязоха всичко на всичко шест седмици, нали сър?

— Седем.

— Е, шест или седем, кой ти гледа. Разбирам ги аз тия работи. Казвам му на пожарникаря: „Пипе се иска — му викам, — за да въртиш такова заведение. Без пипе нищо не става.“ И на бас се хванахме дори, половин лира спечелих от него.

Той се поровичка в ума си за други интересни и развлекателни теми.

— Виждали ли сте напоследък господин Кармъди, сър?

— Не. Напоследък бях в Биариц, а той е в Шропшир, работи като секретар при вуйчо ми.

— И никак не бих се учудил — отбеляза сърдечно Мак, — ако и там оплеска работите.

И с удовлетворение констатира, че разговорът най-сетне набира обороти.

— Беше време, когато господин Кармъди постоянно се отбиваше насама.

На изхода се появи авангардът на трупата, а именно стадо музиканти. Първи преминаха чифт прежадени флейти с изплезени езици, подире им — стадо цигулки. Шествието завършваше обоединак с кървясали очи. Обоите по принцип мъчно се поддават на опитомяване.

— Да, сър, ден не минаваше, без да се появи. И все търсеше госпожица Браун. Големи приятели бяха двамата.

— Така ли? — попита дрезгаво Рони.

— Припадах от смях, като ги видех заедно.

Рони с мъка преглътна нещо ръбесто и едро.

— Защо?

— Ами щото той е толкова висок, а тя такава дребничка. Но от друга страна — допълни философски Мак, — ненапразно казват, че противоположностите се привличат. Ето аз например съм сто и десет кила, а госпожата ми е същинско недоносено зайче, и пак си се погаждаме чудесно.

Интересът на Рони към видовото разнообразие в домашния кръг на портиера бе несъществен.

— Мм — рече той.

Мак, подхванал веднъж темата за Сю Браун, реши да си остане на нея.

— Цветята пристигнаха благополучно, сър, тук са при мен.

— А?

— Цветята, които изпратихте на госпожица Браун, сър — поясни Мак, посочвайки с дебел палец букета на лавицата зад гърба си. — Още не съм ѝ ги дал. Помислих си, че ще е по-удобно след представлението.

Букетът беше великолепен, но Рони Фиш се вторачи в него с израз на безмълвен ужас. Розовото му лице стана още по-розово, а очите му се оцъклиха.

— Дай ми тези цветя, Мак — произнесе той със задавен глас.

— Веднага, сър. Заповядайте. Сега изглеждате досущ като младоженец, сър — каза портиерът със смях, какъвто може да се очаква от стокилограмово тяло, управлявано от стограмов мозък.

Впрочем това сравнение хрумна и на самия Рони и миг по-късно бе подсилено от противното поведение на две от танцорките, които изпърхаха покрай него. Те дружно го изгледаха по начин, твърде болезнен за чувствителен младеж, като при това едната се изкикоти. Рони се обърна към портиера.

— Кажи на госпожица Браун, че ще я чакам в колата.

— Разбира се, сър. Надявам се скоро да ни посетите пак.

— Няма, Мак. — Унинието на Рони се усили. — Тази вечер ми се налага да отпътувам за Шропшир.

— Дълго ли ще останете там?

— Доста.

— Съжалявам, господин Фиш. Е, тогава довиждане и благодаря, сър.

Стиснал цветята в ръка, Рони се дотътри до спортния си автомобил. Забеляза, че към тях е прикрепена визитна картичка. Прочете я, свъси мрачно чело и запокити букета на седалката до себе си.

Сега момичетата минаваха покрай него на цели пасажии. Те не събуждаха нищо у Рони Фиш. Той ги гледаше вкиснато, недоумявайки защо вестниците непрестанно пишат за „хубавиците от мюзикховете“. Докато накрая не се появи една, при вида на която сърцето му започна да се държи като пуканка в тиган, за да се блъсне най-сетне в гърлото му, когато тя, простряла напред ръце, се втурна към него.

— Рони, агънце мое ненагледно!

— Сю!

Колкото и тежко да е бремето на негодите, превили гръбнака на един влюбен млад мъж, гледката на единственото момиче на света, разцъфващо в усмивка при вида му, е балсам за изранената му душа. Макар и само за миг, терзанията на Рони се стопиха. Той забрави, че съвсем наскоро е изгубил няколкостотин лири в катастрофална финансова авантюра. Забрави, че същата вечер заминава да пропилее младостта си в изгнание. Забрави дори, че това момиче току-що е получило букет от някакъв навлек на име П. Фрубишър Пилбийм. По-късно всички тези мисли щяха да се върнат, но засега съзнанието му бе заето от една-единствена, а именно, че след шест седмици разлъка отново е сгрян от лъчистия взор на Сю Браун.

— Съжалявам, че те накарах да чакаш, съкровище. Трябваше да се отбия при господин Мейсън.

Рони се сепна.

— Защо?

Ревностен поклонник на киното, той много добре знаеше от екрана що за стока са театралните агенти.

— По работа.

— Да не те е поканил на вечеря?

— Не, само ме уволни.

— Уволнил те е!

— Да, изгубих си работата — отвърна щастливо Сю.

Рони се разтрепери.

— Ще се кача да му извия врата.

— Не, няма. Не е виновен той, а времето. Настанат ли горещините, оборотът се стопява като сладолед на слънце. Заради такива като теб, дете се скиторят по чужбина, вместо да си стоят в Лондон и да посещават вариететата. — Тя съзря цветята и нададе възторжен писък. — За мен ли са?

До преди миг Рони бе изцяло пропит от рицарска загриженост, готов да се срази до смърт за дамата на своето сърце. Сега той се вледени.

— По всичко личи — произнесе той ледено.

— Какво значи това?

— Значи, че са за теб.

— Сладур ненагледен!

— Хайде, скачай в колата.

Унинието му го бе обгърнало отново, гъсто и непрогледно, както и преди. Той махна свирепо с ръка на скупчилите се хлапета и настъпи педала на газта. Колата се отлепи и плавно сви по Шафтсбъри Авеню.

Две преки по-нататък имаше задръстване и Рони най-сетне успя да излее душата си.

— Тия цветя!

— Възхитителни са, скъпи.

— Да, но не съм ги изпращал.

— Донесе ми ги лично, което е много по-мило.

— Искам да кажа — поясни Рони мрачно, — че изобщо не са от мен, а от някакъв мерзавец на име П. Фрубишър Пилбийм.

Усмивката на Сю се стопи. Тя добре познаваше ревнивостта на своя Рони и това бе единственото качество у него, което пламенно ѝ се щеше да промени.

— О? — рече посърнало тя.

Обвивката на спокойно отхвърляне на изявата на всяко човешко чувство, наслоена през годините в Итън и Кеймбридж, внезапно се пропука и от отломките ѝ надзърна един първобитен Роналд Овърбъри Фиш.

— Кой е тоя Пилбийм? — запита сурово той.

— Никога през живота си не съм го виждала!

— Да, ама ти изпраща цветя.

— Знам — простена Сю, оплаквайки златния следобед, изплъзващ се безвъзвратно между безпомощните ѝ пръсти. — Той не спира да ми досажда с отвратителните си букети и още по-отвратителните си писма... — Рони изскърца със зъби. — Но пак ти казвам, че дори не знам как изглежда.

— Нито пък кой е, предполагам.

— Според едно от момичетата навремето бил редактор на онова вестниче, „Светски клюки“. Нямам представа с какво се занимава сега.

— Искаш да кажеш, когато не е зает да ти изпраща цветя.

— Не мога да му забраня.

— А и не вярвам да изгаряш от желание.

Очите на Сю проблеснаха гневно, но осъзнавайки, че нейният Рони в определени настроения е склонен да се държи като шестгодишен невръстник, тя направи трогателен опит да разведри атмосферата.

— Какво съм виновна, че ме преследват разни шашави поклонници? Като ходиш на кино, нали не обвиняваш Лилиан Гиш, задето злодеят се влачи по петите ѝ?

Рони не позволи да бъде отклонен тъй лесно.

— Понякога си мисля — рече той горчиво, — че изобщо не те е грижа дали съществувам.

— О, Рони!

— Да, така е. Гледам себе си, гледам теб и се чудя какво, по дяволите, би могла да намериш у мъж като мен. Аз съм чисто и просто неудачник. Не ме бива един нощен клуб да въртя. Нямам пипе. Нямам външност.

— Имаш прекрасен цвят на лицето.

— Розов. И съм така отчайващо нисък.

— Нищо подобно, изобщо не си нисък.

— Дори вуйчо Гали веднъж ми каза, че му приличам на недорасъл жокей.

— Как не го е срам!

— Защо, за Бога — продължи Рони, излагайки на бял свят своите най-съкровени мечти, — не съм се родил с нормален ръст, да речем, като Хюго... — Той млъкна. Ръката му потрепери конвулсивно върху кормилото. — Като стана дума за него, току-що се разговорих с Мак,

вашия портиер. Според него не минавало, без Хюго да те посрещне. Били сте направо неразделни.

Сю въздъхна. Днешният ден се очертаваше като нелек.

— Това беше преди да срещна теб — обясни търпеливо тя. — Харесваше ми да ходя на танци с него. Той е прекрасен танцьор. Нали не допускаш дори за секунда, че съм била влюбена в него?

— Не виждам защо не.

— В Хюго! — Сю се изсмя. В Хюго Кармъди имаше нещо, от което винаги я напушваше смях.

— Повтарям, че не виждам защо не. Той изглежда по-добре от мен. По-висок е. Не е толкоз розов. И освен това свири на саксофон.

— Ще престанеш ли да ми надуваш главата с този Хюго?

— Да ти кажа, опасявам се от него. От деца сме заедно и му познавам и кътните зъбки. Ловък пройдоха е той, знае, че момичетата си падат по него и се възползва от това. — Зловеща мисъл тресна съзнанието на Рони като чук. — Кажи ми, случвало ли се е... — Той се задави. — Случвало ли се е да ти държи ръката?

— Коя ръка?

— Коя да е.

— Как можа да си помислиш такава гадост! — извика потресена Сю.

— Добре, можеш ли да се закълнеш, че между вас двамата няма абсолютно нищо?

— Разбира се, че няма.

— А между теб и оня мухльо Пилбийм?

— Нищичко, скъпи.

— Ах! — въздъхна Рони. — В такъв случай моят план може да продължи.

Той притежаваше реактивен темперамент, който за миг го бе изстрелял от черните бездни на покрусата до сияйните висини на щастиято. Облакът се бе вдигнал от челото му, изразът на байроновско отчаяние изчезна от ясните му очи. Той се усмихна.

— Знаеш ли защо отивам в Бландингс довечера? — попита.

— Не. Знам само, че това ме натъжава.

— Е, ще ти кажа. Отивам, за да се усуча около вуйчо.

— Какво ще правиш?

— Да отработя нещата с вуйчо Кларънс. Ако някога си имала работа с попечители, сигурно знаеш, че има едно нещо, от което те се дърпат като дявол от тамян, и това е отпускането на средства. А аз на всяка цена трябва да докопам още една порция от моя капитал и доста солидна при това. Иначе как да се ожения за теб? Сложа ли веднъж ръка на паричките, само казваш, и двамата хукваме да се бракосъчетаем. Сега разбираш защо се налага да се добера до Бландингс в най-кратък срок и да остана там до второ нареждане.

— Разбирам. Ти си истинско съкровище. Разкажи ми за този замък, Рони.

— В смисъл?

— Ами що за място е, как изглежда? Искам да си представям къде си, докато те чакам.

Рони се замисли. Словесната живопис не бе сред силните му страни.

— Какво да ти кажа, обичайната картинка. Паркове, градини, тераси, вековни брястове — ей такива неща.

— Има ли някакви момичета?

— Братовчедка ми Милисънт. Тя е дъщеря на вуйчо Ланселот, който почина. Семейството страшно иска ние с Милисънт да се оженим.

— Искаш да кажеш един за друг? Какъв кошмар!

— Но това е без значение, ние и двамата сме категорично против.

— Е, това поне е известна утеха. Тя ли ще бъде единственото момиче там?

— Доколкото знам, очаква се да пристигне още едно. В Биариц майка ми се запозна с някаква американка на име Шунмейкър, явно фрашкана с пари. Едно от ония отвратителни двуметрови момичета с обувки четирийсет и втори номер. Аз самият не можех да я понасям, но майка ми беше във възторг от нея и по най-безсъвестен начин се мъчеше да ми я натътрузи. Нали се сещаш: „Защо не позвъниш на Майра Шунмейкър, Рони? Сигурна съм, че ще ѝ бъде приятно да отскочите довечера до казиното. А после можеш да я заведеш някъде да потанцувате.“ Направо да му призлее на човек.

— И тя ще идва в Бландингс? Хм!

— Няма нищо за хъмкане.

— Не съм толкова сигурна. Е, в крайна сметка семейството ти вероятно има право. Най-добре ще е наистина да се ожениш за някое хубаво момиче от твоя собствен кръг.

Рони нададе безгласен вик и във вълнението си позволи на предния калник да премине толкова близо до вратата на един остин, че Сю се сви с уплашен писък в седалката, а остинът продължи по пътя си, отправяйки по негов адрес нечестиви слова.

— Рони, гледай къде караш, пън такъв!

— А ти защо ми говориш такива неща? И без това ги чувам достатъчно често от семейството си.

— Бедничкият ми Рони! Извинявай. И все пак трябва да признаеш, че те ще бъдат напълно в правото си да не ме одобрят. Коя съм аз — просто една обикновена балеринка от миманса.

Рони просъска през зъби нещо нечленоразделно, което прозвуча като „Шат!“ Той искаше да каже, че независимо от положението си в обществото, едно честно и добро момиче е достойна невеста и за най-достойния сред мъжете.

— Майка ми пък беше вариететна певица — продължи Сю.

— Какво!

— Вариететна певица. Нали се сещаш, розови жартieri и доста волни куплетчета.

Този път Рони не каза „Шат!“, а само преглътна болезнено. Получената информация му дойде като шок. До този момент не му се бе мяркала мисълта, че Сю може да носи със себе си бремене под формата на роднини и нямаше как да загърби факта, че сватосването с вариететна дама с розови жартieri до голяма степен би разбунило духовете в семейството. Той си представи нещо с изрусени къдри и обилен грим, което щеше да прегръща вуйчо му Кларънс през врата и да му вика „сладурче“.

— За нашите английски вариетета ли става дума? Тук, в Лондон?

— Да. Артистичното ѝ име беше Доли Хендърсън.

— Никога не съм чувал за нея.

— Нищо чудно. Тя е била на върха на славата си преди двайсет години.

— Винаги съм мислел, че си американка — рече съкрушено Рони. — Дори смътно си припомням, че когато ни запознаваше, Хюго спомена, че току-що си пристигнала от Ню Йорк.

— Така беше. Баща ми ме отведе в Америка скоро след смъртта на мама.

— О, значи майка ти, такава... вече не е между нас?

— Да.

— Колко жалко — каза Рони, ободрен.

— Баща ми се казваше Котърли. Служеше в Ирландския гвардейски полк.

— Какво!

Възторженият вопъл на Рони сериозно накърни координацията на движенията на един регулировчик, изпълняващ наблизко дълга си.

— Но това е чудесно! Истински късмет! За мен, разбира се, е все едно, аз щях да те обичам, ако ще баща ти да продаваше желирани змиорки. Но помисли си само как ще се израдва проклетото ми семейство!

— Съмнявам се.

— Ще се израдват, уверявам те. Трябва незабавно да го повикаме тук и да им го изтърсим.

Очите на Сю се замъглиха.

— Той почина.

— А? О!... Съжалявам! — рече Рони.

За миг усети, че губи почва под краката си, но бързо се окопоти и излезе с ново предложение:

— Тогава позволи ми поне да разправам на роднините си за него. Да им го поразмахам пред носовете, тъй да се каже.

— Щом искаш. Но те пак няма да ме одобрят, защото съм танцьорка.

Рони смръщи чело. Помисли си за своята майка, за леля си Констанс и разумът му посочи, че словата на Сю са правдиви.

— Проклети да са всички тъпотии, които хората разправят за танцьорките! — възкликна той. — Като че ли от това, че едно момиче работи в мюзикхол, непременно следва, че е подвижно буре с шампанско...

— Пфу!

— И че целият му живот минава в танцуване по масите на ергенски партита...

— Виж, това не би било лош начин да си прекарвам вечерите — каза замечтано Сю. — Трябва да опитам някой път.

— И в резултат на това, когато някой реши да се ожени за нея, всичките му роднини навирват носове и се запъват като мулета. Знаеш ли, това се е случвало в семейството ни и преди. Навремето, някъде през каменната епоха, вуйчо Гали бил влюбен в една актриса. Тогава те всички с дружни усилия провалили работата и го качили на парахода за Южна Африка, та да я забрави. И виж резултата! Човекът останал трезвен цели три дни в началото на века и си казал, че му стига толкова. И с мен сигурно ще стане същото. Сврян в оная пустош, на сто и петдесет километра от теб, цяло чудо ще бъде, ако не се пропия. Но не, това са глупости. До гуша ми дойде от всичко. Май ще взема чисто и просто да отида довечера при вуйчо Кларънс и да му кажа, че съм влюбен в теб и двамата ще се оженим, а семейството ще трябва някак да го преглътне, независимо дали му харесва, или не.

— И няма да постигнеш нищо.

Рони стихна отведнъж.

— Може би си права.

— Разбира се, че съм права. Ако чуе за мен, той със сигурност няма да ти отпусне нито пени. Що за човек е между другото?

— Вуйчо Кларънс? О, той е едно кротко, отнесено старче. Дай му да се ровичка по цял ден в градината и не го търси. Чувам, че в момента бил погълнат телом и духом от любимото си прасе.

— Звучи много мило.

— Трябва да ти кажа, че щях да се изправа пред него с къде-къде по-ведро сърце, ако бях прасе. Тогава поне можех да разчитам на един топъл прием.

— Че ти си беше същинско прасе преди малко.

Рони потръпна. Разкаянието впи остри нокти в гърдите му под безупречно скроената жилетка.

— Съжалявам, Сю, но съм толкова луд по теб, че те ревнувам от всеки, с когото се срещаш. И ако някога стане тъй, че ме изоставиш... и аз не знам какво ще направя. Тъ... Сю!

— Какво има?

— Обещай ми нещо.

— Какво?

— Обещай ми, че докато съм в Бландингс, няма да излизаш с никого. Дори на танци.

— Дори на танци?

— Да.

— Добре.

— И особено с Пилбийм.

— Помислих си, че ще кажеш Хюго.

— Хюго не ме притеснява. Той е надеждно закотвен в Бландингс.

— Хюго е в Бландингс?

— Да, секретарства при вуйчо Кларънс. Накарах майка ми да му издейства мястото.

— Значи ще си имаш него, Милисънт и госпожица Шунмейкър за компания! Блазе ти.

— Милисънт!

— Да, Милисънт, няма защо да го повтаряш с такъв тон. Ако питаш мен, тя е заплаха. Звучи като превзета въртиопашка, дето ще те влачи за ръката на лунна светлина под ония вековни брястове и ще вдига към теб големи, морни очи...

— Ще ги свежда, искаш да кажеш. Тя е с около една глава над мен. Давам ти честната си дума, че...

Рони продължи в лиричен дух. Сю, облегната назад, го слушаше доволно. Облакът, помрачил за кратко небесата, бе тъмен, буреносен, но вече се бе разнесъл. Следобедът отново беше златен.

III

— Впрочем — рече Рони, когато потокът на красноречието му позасъхна — хрумва ми един въпрос. Имаш ли представа накъде сме се запътили?

— Към седмото небе.

— Имам предвид в момента.

— Мислех, че отиваме да прием чай.

— Но къде? Наблизо няма никакви заведения. От дума на дума май съм карал накъдето ми видят очите. Най-добре да обърнем назад и да вземем курс примерно към „Карлтън“. Имаш ли нещо против „Карлтън“?

— Не.

— Или „Риц“?

— Все ми е едно.

— Или... Ха!

— Какво има?

— Сю! Хрумна ми нещо.

— Да чуем.

— Защо не отидем на Норфък Стрийт?

— В твоята квартира?

— Да. Там няма никого. Само икономът, но той е бетон. Ще ни сервира чай и дума няма да обели.

— Тъкмо ще ми покажеш всичките си малки съкровища и снимките от детските си години.

Рони поклати глава. Тежко бе да се прекърши този прелестен порив, но един мъж не може да си позволи да поема рискове.

— Снимките не. Никая любов не би устояла пред моя детски образ в моряшко костюмче. Виж, нямам нищо против — направи известна отстъпка той — да ти покажа онази, на която сме двамата с Хюго преди училищното състезание по тенис на двойки. Беше през последната година преди завършването и ние с него представлявахме Итън.

— Спечелихте ли?

— Не. В решаващия момент на полуфинала оня левак Хюго изпусна топка, която и еднорък слепец би отбил, без да става от инвалидната си количка. Това ни провали.

— Какъв ужас! — рече Сю. — Е, дори да съм имала някога порив да се влюбя в него, това вече го уби окончателно. — Тя се озърна наоколо. — Никога не съм идвала в тоя аристократичен квартал. Близко ли е Норфък Стрийт?

— След следващия завой.

— Сигурен ли си, че в къщата не ни дебне някой член от доброто старо семейство?

— Вътре няма и помен от тях.

Рони беше прав. В момента, в който бяха изречени тези думи, лейди Констанс Кийбъл, строго погледнато, не се намираше в къщата, а тъкмо затваряше входната врата зад гърба си. След като в продължение на половин час бе очаквала завръщането на своя племенник, тя му бе оставила бележка на масичката в антрето и се отправяше към „Клариджис“ за чаша чай.

Едва когато изгаси мотора на колата непосредствено пред прага, Рони осъзна какво е застанало на стълбите. Кръвта напусна розовия му лик.

— О, ненагледната ми леля! — простена той и трудно би могъл да се изрази по-точно.

Споменатата леля действително бе вперила взор в разкрилата се пред очите ѝ картина тъй, сякаш никога нямаше да ѝ се насити. Веждите ѝ бяха два препинателни знака, извити в ням въпрос. Както бе споменала пред Милисът, тя бе жена със старомодни разбирания и когато видеше своята плът и кръв притисната в двуместни спортни автомобили с очарователни миньонки, започваше да подозира най-лошото.

— Добър ден, Роналд.

— Тъ... здравей, лельо Констанс.

— Няма ли да ни представиш?

Всепризнат факт е, че опасността изостря интелекта. Наставниците в Итън и професорите в Кеймбридж, занимавали се с Роналд Овърбъри Фиш изключително в условия, когато душевните сили на младежа се бяха намирали в покой, неизменно го бяха причислявали към най-ленивите умове сред своите питомци. Ако го

видеха отнякъде сега, в миг на върховна криза, те несъмнено биха го посочили с гордост. И като истински джентълмени, пропити до мозъка на костите от спортен дух, щяха незабавно да признаят, че печално са недооценявали неговите изобретателност и инициатива.

Защото, след като смени няколко пъти телесния си оттенък и прокара показалец по вътрешността на яката си, Рони Фиш произнесе единствените две думи на света, които можеха да предотвратят погрома.

— Госпожица Шунмейкър — отрони дрезгаво той.

На седалката до него Сю сепнато хлъцна. Тя не подозираше подобни дълбини.

— Госпожица Шунмейкър!

Сходството на лейди Констанс с каменен истукан, препречил входа към дома, изчезна яко дим. Тя горчиво се укори, задето бе допуснала по отношение на безупречния си племенник с нищо необосновани подозрения.

— Госпожице Шунмейкър, моята леля, лейди Констанс Кийбъл — продължи Рони, вече набрал сили за свободна и членоразделна реч.

Сю не бе от момичетата, които биха стояли безучастно, изоставяйки в нужда своя партньор. Тя се усмихна лъчисто.

— Много ми е приятно, лейди Констанс — рече девойката и се усмихна отново, още по-лъчисто отпреди, ако това изобщо беше възможно. — Имам чувството, че се познаваме отдавна. Лейди Джулия ми е разправяла толкова много за вас в Биариц.

Моментната уплаха да не би в старанието си да бъде общителна и мила не е попрекалила с волния тон се стопи под топлата усмивка на събеседницата ѝ. Изразът на лейди Констанс бе благосклонен почти до сладникавост. Тя винаги бе разчитала на един съюз между Роналд и Милисънт, но предвид неговата явна безперспективност това богато американско момиче положително бе следващият най-добър избор. А когато двама млади обикалят из Лондон, сгушени в спортен автомобил, това вече означава нещо, макар гушенето в автомобили да бе тъй често срещано между половете напоследък. Поне тя се надяваше да е така.

— Значи ето ви вече в Лондон!

— Да.

— Не сте останали за дълго в Париж.

— Не.

— Кога ще можете да ни гостувате в Бландингс?

— О, много скоро, надявам се.

— Аз пък имах малко работа тук и се прибирам тази вечер. Ти ще ме откараш с колата, Роналд.

Рони кимна мълчаливо. След върховния напън той бе обзет от слабост и предпочиташе да не говори, ако думите можеха да се избягнат.

— Нямаше да останете нито час в Лондон, ако знаехте как са разцъфнали градините в имението. Брат ми толкова ще се радва да се запознае с вас. Между другото аз тъкмо се бях запътила към „Клариджис“ за чаша чай. Защо не отидем заедно?

— Би било чудесно, но трябва да направя някои покупки. Рони ще ме разведе из магазините.

— Не ги ли направихте вече в Париж?

— Не всичките.

— Е, тогава, надявам се, да се видим скоро.

— Да, да, непременно.

— В Бландингс.

— Много ви благодаря, лейди Констанс. Рони, вече е време да тръгваме.

— Да. — Мислите на Рони бяха замъглени, но по този въпрос в тях цареше кристална яснота. — Да тръгваме. Да вдигаме гълъбите.

— Беше истинско удоволствие да ви видя, скъпа. Сестра ми толкова много ми писа за вас. Роналд, ще бъдеш ли така добър, след като си стегнеш багажа, да минеш през „Клариджис“ да ме вземеш?

— Няма проблеми.

— Бих искала да тръгнем по-рано, ако е възможно.

— Няма проблеми.

— Е, тогава ще те чакам там.

— Няма проблеми.

— Довиждане, лейди Констанс.

— Довиждане, скъпа.

Колата потегли и щом сви зад ъгъла, първата работа на Рони бе да снее дясната си ръка от кормилото и да затърси трескаво носната си кърпичка. Накрая я откри и избърса запотено чело.

— Това била значи твоята леля Констанс! — рече Сю.

Рони примигна болезнено.

— Трябваше най-сетне да я видя, след като толкова много бях слушала за нея.

Рони върна ръката си на кормилото и го въртна отмаляло, за да избегне едно претичало псе. Преживяното напрежение го правеше безчувствен и слаб.

Сю го гледаше с благоговеен поглед.

— Какъв гений, Рони! Каква съобразителност! Какво желязно самообладание! За нищо на света нямаше да го повярвам, ако не бях присъствала лично. Защо не си ми казвал досега, че притежаваш такъв светкавичен ум?

— Аз самият не го подозирах.

— Разбира се, това в известен смисъл усложни нещата.

— А? — сепна се Рони. Тази страна на проблема не му бе хрумвала до момента. — В какъв смисъл?

— Като малка знаех едно стихотворение...

Рони извърна към нея страдалческо лице.

— Нека не говорим за детството ти точно сега, мила — замоли я той. — Нещо не се чувствам добре. Някой друг път, може би...

— Не се притеснявай, няма да се отплесвам. И без това си спомням само две редчета: „О, как оплитаме краката, щом за пръв път си послужим със лъжата.“ А ти доста си се оплел, нали, съкровище?

— А? Че защо? Според мен всичко мина гладко и мазно. Леля Констанс налапа въдицата, без дори да трепне.

— Ами когато истинската госпожица Шунмейкър пристигне в Бландингс със своите бижута и двайсет и четири куфара?

Колата сви бясно по Гроувнър Стрийт.

— Майко мила! — каза Рони.

Очите на Сю искряха.

— Има само един изход — рече тя. — Щом си се хванал веднъж на хорото, трябва да играеш докрай. Налага се да се отървеш от нея.

— Но как?

— Изпрати й телеграма, че не бива да идва в Бландингс, защото в замъка е избухнала скарлатина.

— Не мога!

— Трябва. Подпиши я от името на лейди Констанс.

— Но представи си, че...

— Дори и да се разбере, какво толкова? Няма да се окажеш в лошо положение, отколкото, ако госпожицата се изтърси там, готова да погостува седмица-две. А тя точно това ще направи, ако не и попречиш.

— Виж, тук си права.

— Но и в двата случая — продължи Сю — времето, с което разполагаш, за да извърнкаш пари от вуйчо си, заплашително се скъсява. Ще трябва да действаш бързо. — Тя докосна ръката му. — Ето, там на ъгъла има поща. Върви и изпрати телеграмата, преди да си се разколебал.

— Единственият проблем е, че във врънкането не мога да разчитам на друго освен на неотразимия си личен чар. А доколкото съм успял да разбера — рече Рони, — той все още не подозира, че го притежавам.

И младежът прекрачи прага на пощенската станция, потънал в невесели мисли.

ТРЕТА ГЛАВА

СЕНЗАЦИОННО ПОХИЩЕНИЕ НА ПРАСЕ

I

По мнението на поета Калвърли, изразено в неговата безсмъртна „Ода на тютюна“, няма горест на тоя свят, която да не се разсее под благотворното въздействие на тютюневия дим. Рони Фиш би оспорил това твърдение. В третото утро на своя престой в замъка Бландингс, с топка за тенис в ръка, която бе взел с намерението да тупка пред себе си като средство за стимулиране на мисълта, той бродеше из имението и пушеше цигара от цигара. Но тютюнът, макар и скъп турски сорт, ни най-малко не ободряваше печалния му дух. Настоящото му изглеждаше сиво, а бъдещето — мрачно и безнадеждно. Той крачеше из обляния в слънце парк, тупкаше своята топка и стенеше беззвучно.

В положителната страна на баланса му можеше да се запише едно-единствено перо: Хюго беше в замъка. Оттук следваше утехата, че високият и ловък пройдоха не се намира в Лондон, за да упражнява своя фатален чар върху Сю. И с това добрите новини се изчерпваха. В крайна сметка дори след елиминирането на Хюго в метрополията оставаше една огромна популация от зрели мъже, всичките до един или познати на Сю, или напираси да се запознаят с нея. Бясното куче Пилбийм например. Нищо чудно този сатир вече да е преминал към по-решителни стъпки от писането на писма и изпращането на букети. Опустошителна мисъл.

Но дори и да не беше така, дори Сю, вярна на дадената дума, целомъдрено да отблъскваше попълзновенията на тълпите млади негодяи, изплели езици край нея и размахващи покани за обеда и вечери, приближаваше ли това дори на милиметър заветната цел?

С идването си в замъка Бландингс Рони прекрасно съзнаваше, че се впуска в предприятие, от успеха или провала на което щеше да зависи дали бъдещето му ще представлява застлана с рози пътека или сурова, безводна пустиня. А засега усилията му да спечели милостта и благоразположението на вуйчо Кларънс не се увенчаваха и с полъх на успех. В случаите, когато се озоваваше в компанията на лорд Емсуърт, последният изобщо не забелязваше присъствието му или по-скоро се връзваше на фльонга да не го забелязва. Очевидно финансовият колапс

на клуб-вариете „Пеперуда“ бе повлиял убийствено на котировките му на местния пазар. Привилегированите акции Фиш, дори по най-оптимистична преценка, едва ли достигаха повече от трийсет-трийсет и пет процента от номинала.

Увлечен в подобни разсъждения и в напразни опити да си представи картина, в която един великодушен вуйчо го потупва с лявата ръка по рамото, защото дясната му е прекалено заета с писането на чекове, той се бе отдалечил на известно разстояние от замъка и тъкмо минаваше покрай някаква обрасла с шубраци долчинка, когато окото му бе привлечено от странен обект.

Това бе голяма жълта каравана. Какво, запита се младежът, може да прави една каравана на територията на имението?

За да си помогне в намирането на отговора, той запрати своята топка за тенис по нея. Като резултат вратата се отвори и отвътре надникна една очилата глава.

— Ало! — рече главата.

— Ало! — отвърна Рони.

— Ало!

— Ало!

Диалогът заплашваше да прерасне в тиролска песен, но за щастие точно в този момент слънцето се скри зад облак и Рони, заслепяван досега от блясъка на очилата, успя да разпознае техния притежател.

— Бакстър! — възкликна той.

Това бе последният човек, когото очакваше да срещне в околностите на замъка. Той бе чул всичко за кавгата преди година-две и знаеше, че ако собствените му акции вървят ниско пред лорд Емсуърт, то тези на Незаменимия Бакстър направо кучета ги яли. И ето че наглецът все пак си беше тук, ни лук ял, ни лук мирисал, и си подаваше главата от разни каравани.

— А, Фиш!

Рупърт Бакстър се спусна по стъпалата. Той беше мургав млад мъж с високомерно изражение, което винаги бе дразнило Рони.

— Какво правиш тук? — попита Рони.

— Случайно си прекарвам лятната отпуска на къмпинг по тия места. И като се озовах снощи близо до Бландингс, реших, че няма да е

зле да посетя имението, където съм прекарал толкова много щастливи дни.

— Ясно.

— Случайно да знаете къде бих могъл да намеря лейди Констанс?

— Не съм я виждал от закуска. Вероятно е някъде наоколо.

— Ще отида да се поразтърся. Надявам се, няма да ви затрудни, ако ѝ споменете, че съм тук.

И Незаменимия Бакстър чевръсто се отдалечи, целенасочен както винаги. Рони размисли за момент как би реагирал вуйчо му Кларънс, ако случайно свиеше зад някой ъгъл и се сблъскаше с тази отломка от мъртвото минало, като си помечта да присъства на тази сцена с фотоапарат в ръка. Сетне пъкна нова цигара в цигарето си и продължи напред.

II

Пет минути по-късно лорд Емсуърт, облакътен безметежно на разтворения прозорец на библиотеката и вдишващ свежия утринен въздух, получи неприятен шок. Той можеше да се закълне, че е видял бившия си секретар Рупърт Бакстър да прекосява чакълестата алея и да влиза през парадния вход.

— Мили Боже — промълви лордът.

Единственото обяснение, което му идваше наум, бе, че след като собственикът му е преживял фатален инцидент, духът на Бакстър се е върнал да тормози замъка вместо семеен призрак. Да се предполага, че самата телесна обвивка би могла да се намира тук, бе недопустимо. Когато човек изритва секретаря си от своя дом, задето го е обстрелвал със саксии през малките часове на нощта, той не очаква от него посещения на вежливост. Бръчка проряза челото на Негова светлост. С видението на някой от предците си той все някак можеше да се примири, но мисълта за призрака на Рупърт Бакстър, витаещ из замъка Бландингс, никак не му допадна. Той реши да посети сестра си Констанс в нейния будоар и да се посъветва с нея по въпроса.

— Констанс, скъпа.

Лейди Констанс вдигна очи от писмото, което пишеше. Тя цъкна раздражено с език, тъй като не понасяше да я прекъсват насред кореспонденцията ѝ.

— Какво има, Кларънс?

— Няма да повярваш, скъпа, какво невероятно преживяване имах току-що. Гледах си навън през прозореца на библиотеката и изведнъж... нали помниш Бакстър?

— Разбира се, че си спомням господин Бакстър.

— Е, неговият призрак току-що прекрачи прага на замъка.

— Какви ги плещиш, Кларънс?

— Казвам ти, гледах навън през прозореца на библиотеката и най-неочаквано видях...

— Господин Бакстър — обяви Бийч, разтваряйки широко вратата.

— Господин Бакстър!

— Добро утро, лейди Констанс. — Рупърт Бакстър пристъпи напред с жизнерадостно дружелюбие, струящо и през двете лещи на очилата му. Сетне зърна смразената фигура на своя бивш работодател и видимо охладня. — Тъ... добро утро, лорд Емсуърт — рече, проблясвайки сурово със стъклата.

Настъпи пауза, през която лорд Емсуърт нагласи с треперещи ръце пенснето си и впери безмълвен взор в посетителя. Той не даде никакъв външен израз на облекчението, което несъмнено изпълваше душата му при откритието, че Рупърт Бакстър все още населява грешната земя.

Бакстър пръв наруши неловкото мълчание.

— Случайно си прекарвам лятната отпуска на къмпинг по тия места, лейди Констанс, и тъй като снощи се озовах с караваната недалеч от Бландингс, реших, че няма да е зле...

— Но разбира се, как иначе! Никога нямаше да ви простим, ако не бяхте се отбили да ни навестите. Нали, Кларънс?

— Мм?

— Казвам нали така?

— Нали така какво? — запита лорд Емсуърт, който все още не беше се даврандисал.

Лейди Констанс сви устни и за миг изглеждаше напълно вероятно, че красивата сребърна мастилница на писалището ѝ ще бъде запокитена по главата на брат ѝ. Но тя бе силна жена и заглуши порива в себе си.

— Значи пътувате с каравана, господин Бакстър?

— Точно така. Оставих я в парка.

— Е, тогава, разбира се, ще трябва да отседнете при нас. Замъкът — продължи тя, като повиши глас, за да надделее над нечленоразделното бълбукане, започнало да се разнася от устните на брат ѝ — понастоящем е почти празен. Ще трябва да ни погостувате поне до първото градинско увеселение, което е в средата на идния месец. Още сега ще изпратя някого да ви донесе нещата.

— Извънредно мило от ваша страна.

— Радвам се, че ви виждаме отново сред нас. Нали, Кларънс?

— Мм?

— Казвам, нали?

— Кое?

Ръката на лейди Констанс запърха над мастилницата като примираща пеперуда.

— Не е ли чудесно — повтори тя, като улови погледа на брат си и го прикова с нетрепващ взор, — че господин Бакстър е отново в замъка?

— Аз ще прескоча да нагледам свинята — каза лорд Емсуърт.

След оттеглянето му в стаята увисна тишина, каквато би последвала изнасянето на ковчег. Лейди Констанс побърза да разведри атмосферата.

— О, господин Бакстър — рече тя, — толкова съм щастлива, че успяхте да дойдете. И колко умно от ваша страна да използвате каравана. Така никой няма да сметне пристигането ви за нагласено.

— Същото си помислих и аз.

— Вие мислите за всичко.

Рупърт Бакстър отиде безшумно до вратата, отвори я и след като се увери, че отвън не се спотаяват любопитни уши, се настани в един стол.

— Затруднения ли имате, лейди Констанс? Писмото ви ми прозвуча доста тревожно.

— Да, господин Бакстър, аз съм в страшна безизходица.

Ако Рупърт Бакстър бе по-различен тип мъж, а лейди Констанс — друг тип жена, то в този момент той вероятно би я потупал по ръката, но в случая се задоволи само да придърпа стола си с няколко сантиметра по-близо до нейния.

— Има ли нещо, с което мога да бъда полезен?

— Вие сте единственият, който може да ми помогне. Но ми е трудно да се обърна към вас с такава молба.

— Бих сторил всичко. Стига да е по силите ми...

— О, сигурна съм, че е напълно по силите ви.

Рупърт Бакстър придърпа стола си още малко напред.

— Кажете ми.

Лейди Констанс се поколеба.

— Толкова е необичайно да искаш подобно нещо...

— Моля ви!

— Добре... случайно да познавате брат ми?

Бакстър я изгледа озадачено. В следния миг обяснението за странния въпрос просветна в ума му.

— А, имате предвид сър...

— Да, да, да. Не става дума за лорд Емсуърт, разбира се, а за брат ми Галахад.

— Никога не съм го виждал. Спомням си, че посети замъка на два пъти за периода, през който бях секретар на лорд Емсуърт, но колкото и да е странно, това все се случваше през почивните ми дни. Той тук ли е сега?

— Да. Довършва своите спомени.

— Наскоро прочетох в един вестник, че се е заел да опише историята на своя живот.

— И ако знаехте що за живот е бил това, щяхте веднага да разберете причината за безпокойството ми.

— Разбира се, дочух някои истории — отвърна Бакстър с деликатна предпазливост.

Лейди Констанс почти закърши ръце.

— Тази книга от начало до край е пълна с клеветнически анекдоти, господин Бакстър. За нашите най-близки приятели. Ако тя види бял свят, никой от тези хора няма повече да ни продума. Галахад, както става ясно, е познавал всички в Англия по времето, когато са били млади и безразсъдни, и което е по-лошо — помни като слон всичко особено безразсъдно и недостойно, което са извършили. Затова...

— Затова искате от мен да се добера до ръкописа и да го унищожа?

Лейди Констанс разтвори широко очи, поразена от подобна пронизателност. Разбира се, каза си тя, би трябвало да се досети, че няма да е нужно да дава дълги обяснения на Рупърт Бакстър. Неговият ум бе като прожектор, сновящ в мрака и осветяващ всичко, до което се докосне.

— Да — промълви тя. — Знам — побърза да добави — колко необичайно изглежда на пръв поглед...

— Ни най-малко.

— ... а и лорд Емсуърт отказва да стори каквото и да било.

— Разбирам.

— Знаете какъв е, когато ситуацията изисква незабавни действия. Тъй инертен. Така безпомощен. Толкова вял и крайно неадекватен. Господин Бакстър, вие сте единствената ми надежда.

Бакстър свали очилата си, избърса ги и ги върна на носа си.

— За мен ще е удоволствие, лейди Констанс, да ви бъда полезен с всичко, което е в моите възможности. А завладяването на този ръкопис ми се вижда елементарна задача. Но сигурна ли сте, че това е единственото съществуващо копие?

— Да, да. Напълно. Галахад сам ми каза, че ще го даде за преписване едва когато го завърши изцяло.

— В такъв случай можете да забравите тревогите си. Това бе миг, в който лейди Констанс би дала много за таланта на древните оратори. Тя потърси думи, достатъчно силни, за да изразят чувствата ѝ, но напразно.

— О, господин Бакстър! — бе всичко, което успя да каже.

III

Безцелно бродещите нозе на Рони Фиш го отвеждаха на запад. Като естествен резултат от това не след дълго до ноздрите му достигна познат всепроникващ аромат и той откри, че се намира недалеч от уединената резиденция, използвана от Императрицата на Бландингс едновременно като спалня и трапезария. Още няколко стъпки, и самото знаменито животно се разкри пред него в цялото си необятно великолепие. С ниско приведена глава, помахвайки жизнерадостно с опашка, Императрицата поглъщаше лек обяд.

Всеки обича да гледа как някой друг се храни. Вглъбен, Рони се облегна на оградата на кочината. Ръката му повдигна топката за тенис и с разсеяно врътване на китката я запрати по гърба на сребърната медалистка. Като намери приятния плющящ звук успокоителен за изтерзаните си нерви, младежът го стори отново. Истинско удоволствие бе да тупка по Императрицата. За разлика от някои мършави създания с гръб като бръснач, тя предоставяше на разположение обширни, гладки и пружиниращи телеса. Ето защо още няколко минути Рони продължи да тупка, докато в един миг осъзна с трепет, че този нов спорт стимулира мисълта. Постепенно — отпърво мъгляв, а след това все по-ясен и отчетлив — от дълбините на съзнанието му започна да изплува план.

Ако имаше нещо, което безпогрешно да намира пътя към сърцето на вуйчо Кларънс, от което той неминуемо да изпада в топло умиление, това бе вестта, че някой е решил да се върне към земята, към селото, към природата. Той обичаше да чува за хора, които желаят да се върнат към земята. Ами ако човек отидеше при стареца, признаеше му, че е прозрял истината и е напълно съгласен с него, че бъдещето на Англия изцяло зависи от това да се спре бягството към градовете и после му поискаше едно хубаво, тлъсто парче капитал, с което да основе ферма?

Проектът за основаване на ферма със сигурност щеше да... Стоп! Нова идея на хоризонта. Да, ето я и нея, и не идея, а истинско бижу. Не каква да е ферма, а свинеферма! Нямах ли вуйчо Кларънс

да подрипне от радост и да почне да ръси необуздано злато връз всеки, пожелал да заживее на село и да отглежда тлъсти розови прасета? Рони бе готов да заложи последния си чифт ръкавели, че щеше и още как. А после, когато паричките се озовяха на сигурно място в сметката на Роналд Овърбъри Фиш в банка „Кокс“ — пълен напред към Сю и сватбените фанфари.

С едно мелодично „пляс“ младежът запрати за последен път топката по доволно розовеещия гръб на Императрицата. После, почти без да стъпва по земята, по която доскоро бе влачил нозе, се отдалечи да нахвърля последните детайли на своя план, преди да го пусне в действие.

IV

Често се случва при прилив на подобно вдъхновение човек не след дълго да погледне на трезва глава разсъжденията си и да открие в тях фатален пропуск. Но нищо от този род не помрачи радостта на Рони Фиш.

— Такова... вуйчо Кларънс — изрече той, нахлувайки в библиотеката около половин час по-късно.

Лорд Емсуърт бе дълбоко потопен в последния брой на седмичен вестник със свинска насоченост. Когато вдигна поглед от него, Рони успя да забележи, че изражението му е всичко друго, но не и дружелюбно. Това обаче не го смути ни най-малко. Той знаеше, че не след дълго тези очи ще се наляят с прочувствени сълзи. И ако в момента лорд Емсуърт трудно можеше да позира за портрет на великодушен вуйчо, то в най-скоро бъдеще в облика му щеше да настъпи коренна промяна.

— Такова, вуйчо Кларънс, по въпроса за оня мой капитал.

— Оня какво?

— Моят капитал. Парите ми. Сумите, на които ти си попечител. И дяволски добър попечител при това — добави великодушно Рони. — Е, обмислях аз нещата надълго и на широко и искам, ако нямаш нищо против, да ми отпуснеш част от тях за една работа, дето съм си я наумил.

Засега той все още не очакваше очите да се просълзят и не остана изненадан. През стъклата на вуйчовото му пенсне те изглеждаха като две стриди в аквариум.

— Пак ли някой нощен клуб?

Гласът на лорд Емсуърт бе хладен и Рони побърза да го отклони от тази идея.

— Не, не. Нищо подобно. Нощните клубове са вятър работа. Изобщо не биваше да се захващам. Ако трябва да бъда откровен, вуйчо Кларънс, напоследък съм страшно разочарован от Лондон като цяло. В провинцията е истината, тъй мисля аз. Това бягство към градовете трябва най-сетне да се изкорени. Англия се нуждае от повече мъже,

които да се върнат към земята. Тогава и само тогава нещата ще си дойдат на мястото.

Рони започна да долавя първите определени боцвания на смътна тревога. Това бе мястото, на което по негова преценка процесът на затопляне трябваше да се задейства. А ето че очите на събеседника му си оставаха не по-малко стридести отпреди. Той се почувства като актьор, очакващ буря от аплодисменти, а слизащ от сцената след страстния си монолог сред гробна тишина. Хрумна му, че с възрастта роднината му може би е взел да не дочува.

— Към земята — повтори той, повишавайки глас. — Повече мъже, които да се върнат назад към земята. Ето защо ми трябва малко капитал, за да основа ферма.

Той събра сили за върховното откровение.

— Искам да гледам прасета — изрече благоговейно.

Нещо не беше наред. Не можеше повече да отвърща лице от истината. Вместо да подрипва от радост и да сипе злато, вуйчо му само се кокореше насреща му по все по-неприятен начин. Лорд Емсуърт си бе свалил пенснето, за да го избърше, и Рони отбеляза, че в оголено състояние очите му го гледаха дори по-неприятно, отколкото можеше да се види през стъклата.

— Прасета! — изкрещя той, борейки се с надигащата се в гърдите му паника.

— Прасета?

— Прасета.

— Ти искаш да гледаш прасета?

— Да, прасета! — нададе отчаян вопъл Рони. И някъде от съкровените си дълбини успя да изкопае и прикрепи на лицето си една угодническа усмивка.

Лорд Емсуърт закрепил пенснето обратно на носа си.

— И предполагам — рече задавено той, треперейки от плешивото си теме до подметките на просторните си обувки, — че когато се обзаведеш с тях, по цял ден ще ги замерваш с тенисни топки по гърбовете?

Рони преглътна на сухо. Ударът беше суров. Угодническата усмивка се задържа като прикрепена с карфици на устните му, но очите му гледаха окръглени от ужас.

— Какво? — изрече немощно той.

Лорд Емсуърт се изправи. Тъй като упорито настояваше да носи старата си ловна куртка с дупки на лактите и калните си градинарски панталони, той трудно се покриваше с представата за разгневен феодал, но все пак, доколкото одеянията му позволяваха, ефектът бе внушителен. Сега той се изпъна в целия си немалък ръст и от тази висота хвърли гибелен взор към своя племенник.

— Видях те! Бях се запътил към кочината и те съзрях да стоиш там и да мяташ пъклените си топки по гърба на моята свиня. Топки за тенис! — От стъклата на пенснето му сякаш струяха огнени езици. — Даваш ли си сметка, че Императрицата на Бландингс е изключително притеснително, деликатно, лесно възбудимо животно, предразположено при най-лекия дразнител да откаже да се храни? С твоите малоумни игрички можеше да сринеш постигнатото с цената на многомесечни усилия!

— Съжалявам...

— Каква полза от твоите съжаления?

— Не съм и помислил, че...

— Ти никога не мислиш. Това ти е лошото. Свинеферма! — Извиси глас лорд Емсуърт в неистов фалцет. — Ти не можеш да ръководиш свинеферма. Не ставаш за свинеферма. Не си достоен за свинеферма.

Рони Фиш се добра с мъка до масата и опря длани о нея. Главата му се въртеше. По една точка в мислите му цареше относителна яснота, а именно, че вуйчо му Кларънс не го намира идеално приспособен да ръководи свинеферма, но всичко останало тънеше в мъгла. Имаше чувството, че е стъпил върху нещо, което изведнъж е избухнало с трясък.

— Ей! Какво става тук, по дяволите?

Думите, произнесени със свадлив глас, принадлежаха на Достопочтения Галахад. Тон работеше в малката библиотека при откритата врата и справедливо подразнен от долитащите гласове, смутили литературния му труд, бе излязъл да въведе ред.

— Не можеш ли да си изнасяш тирадите, когато няма да ми пречиш да работя, Кларънс? — възнеговува той. — За какво е цялата тя дандания?

Лорд Емсуърт още не беше преглътнал оскърблението.

— Той ми замерва свинята с топки за тенис!

Сър Галахад не се впечатли. По лицето му не се изписа неистов ужас.

— Да не искаш да кажеш — произнесе строго той, — че цяла сутрин не ми даваш да се съсредоточа само заради твоето проклето прасе?

— Категорично ти забранявам да наричаш Императрицата проклето прасе! О, небеса! — извика в потрес лорд Емсуърт. — Нима никой от семейството ми не може да проумее, че тя е най-забележителното животно в цяла Великобритания? Няма друга свиня в историята на селскостопанската изложба в Шропшир, която да е печелила сребърния медал две поредни години. Това е нечуван подвиг. А Императрицата на Бландингс има всички изгледи да го стори, стига хората да я оставят на мира и да не я замерят непрестанно с топки за тенис.

Сър Галахад свъси чело и поклати укорително глава. Оптимизмът у собственика на едно расово животно сам по себе си заслужаваше всячески похвала, но той бе мъж, привикнал да гледа фактите в очите. В своя дълъг и изпъстрен със събития живот бе станал свидетел на не една попарена надежда, а освен това си имаше своите суеверия и едно от тях бе, че да си броиш пилците отрано носи лош късмет.

— Не бъди толкова самоуверен, момче — каза сериозно той. — Оня ден се отбих в „Гербът на Емсуърт“ за халба бира и там някакъв тип предлагаше три към едно на всеки желаещ в полза на кандидатка на име Гордостта на Мачингъм. Висок риж юначага, кривоглед с едното око и доста на градус.

Потресен от тази вест, лорд Емсуърт забрави Рони, забрави тенисните топки, забрави всичко освен дълбоката неправда, отравяла тъй дълго неговите дни.

— Гордостта на Мачингъм принадлежи на сър Грегъри Парслоу — рече той — и няма съмнение, че човекът, предлагал тези смехотворни залози, е бил неговият свинар Джордж Сирил Ненагледния. Както знаеш, навремето той работеше при мен, но Парслоу го примами по най-долен и безскрупулен начин с обещания за по-висока надница. — Чертите на лорд Емсуърт бяха добили свирепо изражение. Мисълта за Джордж Сирил — свинаря-клетвопрестъпник, неизменно пронизваше сърцето му като с шиш. — Това бе най-

пъкленият и недобросъседски замисъл, осъществяван някога под слънцето.

Сър Галахад подсвирна.

— Ето какво било. Значи свинарят на Парслоу ходи наляво и надясно и предлага залози, което е в нарушение на правилата, както разбирам?

— Решително да. Гордостта на Мачингъм взе втора награда миналата година, но тя далеч отстъпва пред Императрицата.

— Тогава те съветвам да не изпускаш изпод око това твое прасе, Кларънс — рече убедено Достопочтеният Галахад. — Всичко това може да означава само едно. Парслоу не се е отказал от старите си номера и се готви да подложи динена кора на Императрицата.

— Каква динена кора? Императрицата отказва динени кори. Много са й груби.

— Ще я изпорти преди състезанието. Или, в случай че не успее, просто ще я задигне.

— Не говориш сериозно.

— Говоря и още как. Стара лисица е той и е хлъзгав като желирана змиорка. Трябва да ти кажа, че го познавам от трийсет години и мога най-тържествено да заявя, че ако родната му баба участваше в състезание за угоени свине и на него му изнасяше да я извади от класацията, той би й наръсил упойка в помията, без да му трепне окото.

— Боже мой! — промълви лорд Емсуърт, дълбоко поразен.

— Нека ти разкажа една малка историйка от неговите младини. Неколцина приятели имахме навика да се събираме в „Черният лакей“ в онези дни — сега вече кръчмата отдавна е съборена — и да се обзалагаме чие куче ще улови повече плъхове в стаичката зад бара. Е, пуснах аз веднъж моя Таузър, възхитителен звяр, срещу неговия Банджо, при сто лири на калпак. И когато всичко беше готово и плъховете се разтичаха под носа на Таузър, проклет да съм, ако той просто не му тегли една дълга прозявка и не се килна на хълбок да си похърка. Свирках му, виках го... Таузър, Таузър... Напразно. Спи като пън. И моето твърдо убеждение е, че точно преди схватката младият негодник Парслоу го е дръпнал настрана и го е натъпкал с три кила шницел. Не можех да докажа нищо, разбира се, но подуших устата на животното и имах чувството, че съм отворил кухненската врата на

евтин ресторант в Сохо през знойна лятна нощ. Ето какъв човек е твоят Парслоу.

— Галахад!

— Свята истина. Можеш да прочетеш за случката в моята книга.

Лорд Емсуърт се олюляваше към вратата.

— Боже мой! Кой би могъл да помисли... Трябва незабавно да говоря с Пърбрайт. Не съм и подозирал... И през ум не ми е минавало, че...

Вратата се затвори зад гърба му. Сър Галахад, на път да се върне към своите литературни занимания, бе възпрян от гласа на своя племенник Роналд.

— Вуйчо Гали!

Розовото лице на младежа пламтеше в гъста руменина, а в очите му се бе появил странен блясък.

— Какво има?

— Нали не мислиш, че сър Грегъри наистина може да се опита да открадне Императрицата?

— Напротив, момчето ми, напротив. Казвам ти, че го познавам вече трийсет години.

— Но как?

— Ами като се промъкне някоя нощ до кочината и я отведе.

— А после ще я скрие някъде, така ли?

— Да.

— Но все пак, толкова голямо животно... Със същия успех би могъл да влезе в зоологическата градина и да си изнесе слон под мишница.

— Не се чуваш. Тя има халка в носа, нали така?

— Искаш да кажеш, че сър Грегъри просто ще я улови за тая халка и тя послушно ще затопурка след него?

— Разбира се. Точно както Пъфи Бенгър и аз откраднахме свинята на стария Уивънхоу в нощта на бала в Хамър Ийстън през деветдесет и пета. Навряхме я в спалнята на Плъг Башъм. Това е най-лесното нещо на света, и петгодишно дете би могло да се справи.

И Достопочтеният Галахад се оттегли в малката библиотека, а Рони се свлече безсилно в креслото, от което неотдавна лорд Емсуърт тъй величествено се бе надигнал. Изпитваше настоятелна нужда да седне, зашеметен от току-що озарилата го идея. Нейната брилянтност

почти го плашеше. Хрумването за свинефермата вече бе показало, че го бива в идейно отношение, но той дори за миг не бе подозирал, че ще се окаже чак толкова надарен.

— А стига, бе! — каза Рони.

Можеше ли...

Защо пък не?

Ами ако...

Не, невъзможно.

Дали? И защо? Защо в крайна сметка да е невъзможно? Какво му пречеше да опита? Да се промъкне навън тази нощ, следвайки вещите напътствия на вуйчо си Галахад, да отвлече Императрицата от покоите ѝ, да я скрие някъде за ден-два, а после триумфално да я възвърне в ръцете на безутешния ѝ собственик? Какъв би бил резултатът? Щеше ли вуйчо Кларънс да се разхлипа на рамото му, или не? Щеше ли да сметне, че няма отплата, достойна да възнагради неговия благодетел, или не? С абсолютна сигурност щеше. А тогава привилегированите акции Фиш автоматично хвъркваха до небесата. Малкият проблем с отпускането на начален капитал се разрешаваше от само себе си. Златото бликваше неудържимо от ковчезите на Емсуърт.

Но можеше ли да се осъществи? Рони се насили да изследва замисъла безстрастно, търсейки възможни спънки.

Такива не се забелязваха. Пъргавият му ум начаса откри подходящо място за скривалище — запустелия лесничейски дом в западните покрайнини на имението. Никой не ходеше там. Императрицата щеше да е в безопасност като в банков сейф.

Риск от разкриване... Откъде-накъде? Кой би си помислил да свърже Роналд Фиш с подобна немислима афера?

Храненето на животното...

Лицето на младежа посърна. Да, ето тук най-сетне срещна спънка. Това действително пораждаше затруднения. Той имаше твърде смътна представа какво ядат прасетата, но знаеше, че каквото и да е то, нуждите им са съществени. По-добре изобщо да не се захваща, ако лорд Емсуърт щеше да получи обратно една изпосталяла Императрица. Кухнята трябваше да се поддържа на досегашното кулинарно равнище, или начинанието губеше всякакъв смисъл.

За пръв път в душата му се прокрадна съмнение относно достойнствата на озарилата го идея. Със сключени вежди той огледа

книжните лавици и накрая измъкна един том, озаглавен „Прасета и как да печелим от тях“. Само бегъл поглед върху страница 61, и най-лошите му опасения се потвърдиха.

— Майко мила — прошепна той при вида на изброените ечемични, царевични и картофени ястия, цвекло, обезмаслено и пълномаслено мляко. Очевидно това не бе работа за сам човек. Тя изискваше не само вдъхновен инициатор, но и ревностен помощник.

Но на кого можеше да се спре за тази отговорна роля?

На Хюго?

Макар и в много отношения идеален съучастник за подобен род дела, Хюго Кармъди имаше своите недостатъци, които решително го изключваха от числото на кандидатите. Да назначи Хюго за свой адютант, би означавало да разкрие пред него мотивите, залегнали в дъното на начинанието. А ако той узнаеше, че неговата, на Рони, цел е да набере достатъчно средства, за да сключи брак, то до двацет и четири часа новината щеше да е обиколила Шропшир надлъж и шир. Като се изключи отпечатването на първата страница на „Дейли Мейл“ или трансляцията по националното радио, най-сигурният начин човек да даде гласност на нещо, което би предпочел да запази в тайна, бе, като го сподели с Хюго Кармъди. Не, всеки друг, но не и Хюго.

Кой тогава?...

Охо!

Рони Фиш подрипна от креслото, отметна назад глава и от гърлото му се разнесоха трели на радост, тъй пронизителни и звънки, че вратата на малката библиотека отхвъркна като на пружина.

На прага се показа мъж на словото, вкиснат като мечка след зимен сън.

— Стига с тоя проклет шум! Как, по дяволите, да работя при такава дандания?

— Съжалявам, вуйчо, просто си мислех за нещо.

— Ами мисли за нещо друго. Как се пише „упоен“?

— С „о“ по средата.

— Благодаря — каза Достопочтеният Галахад и се скри отново.

V

В своята стаичка, свалил от плещите си грижи и официално сако, икономът Бийч седеше по тиранти и се наслаждаваше на заслужения покой на мъж, който е излъскал всичките сребърни прибори и няма повече задължения чак до обяд. В една клетка на перваза на прозореца весело пееше синигер, но това не пречеше на Бийч да се вгълби в страницата за конни надбягвания на „Морнинг Поуст“.

Внезапно той се изправи с разтуптяно сърце. Откъм вратата се бе разнесло остро почукване, а резките шумове открай време му действаха неблагоприятно. След миг вътре нахълта господин Роналд Фиш, племенникът на неговия работодател.

— Здравсти, Бийч.

— Да, сър?

— Зает ли си?

— Не, сър.

— Просто ми хрумна да намина край теб.

— Да, сър.

— Да си побъбрим.

— Много добре, сър.

Макар да разговаряше в обичайния си безупречен маниер, вътре в себе си икономът далеч не беше спокоен. Не му се нравеше видът на Рони. Струваше му се, че съзира у своя посетител известна трескавост, изразяваща се в потръпване на крайниците и склонност към оцъкляне в погледа. Кръвното налягане на младежа изглеждаше повишено, а розовият оттенък по бузите му бе далеч по-наситен от нормалното, което и така си беше над нормалното.

— Отдавна не сме сядали да си побъбрим ей тъй на воля, Бийч.

— Да, сър.

— И досега помня как като момче по цял ден влизах и излизах от тази твоя стаичка.

— Да, сър.

По всичко личеше, че младият мъж е обхванат от чувство на дълбоко умиление. Той въздъхна като столетник, връщащ се към

отдавна отминали скъпи неща.

— Златни дни бяха, Бийч.

— Да, сър.

— Без грижи. Без тревоги. А дори и да съм имал някоя тревога, винаги можех да я споделя с теб, нали така?

— Да, сър.

— Спомняш ли си как веднъж се скрих тук, когато вуйчо Гали ме гонеше по петите, задето му бях сложил кабарчета на стола?

— Да, сър.

— На косъм ми се размина тогава, но ти ме спаси. Беше предан и непоклатим. Един на милиони. Винаги съм смятал, че ако на света имаше повече хора като теб, животът щеше да е песен.

— Правех каквото мога, за да задоволя очакванията ви, сър.

— И как успяваше само! Никога не ще забравя добрината ти в онези стари дни, Бийч.

— Изключително мило от ваша страна да го кажете, сър.

— А после, с отминаването на годините, аз също, без да жаля сили, се постарях да ти се отплатя с каквото мога. Помниш ли, когато ти подшушнах за Блэкбърд на ноемврийските надбягвания в Манчестър?

— Да, сър.

— Дебела пачка прибра тогава.

— Капиталовложението се оказа крайно изгодно, сър.

— Да. И като си помисля сега, извъръщайки поглед назад, ние двамата неизменно сме стояли рамо до рамо, всеки готов да помогне на другия в беда. Ти положително винаги си бил готов да ми се притечеш на помощ.

— И вярвам, че и за в бъдеще ще е така, сър.

— Знам, Бийч. Ти просто не би могъл другояче. И тъкмо това — рече Рони, дарявайки го с признателна усмивка — ме прави тъй уверен, че когато открадна свинята на вуйчо, ти ще си до мен и ще ми помагаш да я храня, докато не настъпи часът да я върна обратно.

Лицето на иконома не бе от онези, по които емоциите пробягват като слънчеви зайчета. Трябваше да мине известно време, докато изразът на тотално изумление овладее закръглената му повърхност. Той се бе разстлал над около две трети от нея, когато Рони продължи нататък.

— Виждаш ли, Бийч, между нас казано, решил съм да отмъкна Императрицата, да я скрия в изоставеното лесничейство и да я държа там, докато вуйчо Кларънс не вземе да се тръшка и да предлага мило и драго за откриването ѝ. Тогава ще я намеря и ще му я доведа, като по този начин ще си спечеля вечната му признателност и ще го поставя в подходящо разположение на духа, за да се раздели с онази част от моите капитали, която искам да измъкна от него. Схващаш ли?

Икономът примигна. Той явно се бореше да потисне у себе си надигащото се подозрение, че разсъдъкът му е започнал да се помрачава. Рони кимна с разбиране на усилията му да си върне дар словото.

— Искаш да кажеш, че това е замисълът на века? Прав си. Така е. Но той е също така замисъл, изискващ съдействието на всеотдаен съратник. Проблемът е там, Бийч, че свине като Императрицата се хранят начесто и по много. А аз не мога да се справя сам с цялото продоволствено осигуряване. В това ще ми помогнеш ти като верен и добър приятел, какъвто винаги си бил.

От гърлото на иконома бе започнало да излиза глухо клокочене. Той хвърли към синигера поглед, преливащ от агонизираща молба, но птицата нямаше с какво да го утеши. Тя продължи замислено да чурулика сама на себе си, като човек, който се опитва да налучка полузабравена мелодия в банята.

— Няма да повярваш, ако ти кажа какви количества храна поглъщат — не млъкваше Рони. — Ето, това е една от книгите на вуйчо ми и вътре пише, че са им необходими най-малко по три килограма на ден, като тук не се броят млякото и триците, забъркани с помия.

Икономът най-сетне си възвърна изгубената словесност. Отпърво тя прие формата на плач на изплашено дете. Сетне дойдоха и думите.

— Но, господин Роналд!...

Рони впери в него невярващ поглед, потискайки нелепото съмнение.

— Да не искаш да кажеш, че ще ми обърнеш гръб, Бийч? Ти? Моят приятел от времето, когато ходех прав под масата? — Той се засмя. Всеки можеше да прозре нелепостта на подобно подозрение. — Разбира се, че не! Как изобщо ми мина през ума. Със своя остър интелект ти несъмнено вече си доловил, че освен дето ще ми

направиш една добра услуга, от тази работа ще спечелиш и пари. Десет лири, Бийч, в мига, в който ми протегнеш лапата си. А никой не знае по-добре от теб самия, че десет лири, заложили на Бейби Боунс на надбягванията в Медбъри при сегашните ставки, ще се равняват на доста повече от стотачка след финала.

— Но, сър... Това е невъзможно... Дори насън не бих... Ако някога се разбере... Наистина, не мисля, че е редно да се обръщате към мен, господин Роналд.

— Бийч!

— Да, но наистина, сър...

Рони го прониза с взор.

— Помисли си добре, Бийч. Кой ти каза да заложиш на Креолската кралица в Линкълншир?

— Но, господин Роналд...

Напрегнатата тишина надвисна в тясната стаичка. Дори синигерът се умълча.

— Може би ще ти бъде интересно да научиш — каза Рони, — че тъкмо преди да напусна Лондон дочух някои вътрешни сведения за купата в Гудуд.

Сподавена въздишка се откъсна от устните на Бийч. Всички икономисти са спортисти, а Бийч беше икономист от осемнайсет години. Простата благодарност за минали услуги може и да не бе успяла да наклони везните, но това бе нещо коренно различно. Относно класацията за купата „Гудуд“ той отчаяно се луташе в мрака вече повече от седмица, без да може да стигне до удовлетворително решение.

— Джуджуби, сър? — прошепна плахо.

— Не, не е тя.

— Джинджър Джордж?

— И той не е. Не се мъчи, Бийч, никога няма да отгатнеш. Освен мен само още двама или трима души знаят името на победителя, но и ти ще го научиш в мига, в който върна свинята обратно и назова пред вуйчо си своята отплата. Защото това прасе има нужда да яде, Бийч. Е, какво ще кажеш?

В течение на една дълга минута икономистът остана да се взира пред себе си безмълвен. После, сякаш чувстваше, че моментът изисква

някакъв прост, символичен акт, отиде до клетката на синигера и я покри с парче зелено сукно.

— Само ми кажете какво точно се иска от мен, господин Роналд.

VI

Зората на един нов ден полека се прокрадваше над замъка Бландингс. От час на час светлината се усилваше, докато накрая, пронизвайки завесите на спалнята на Рони, не разбуди младежа от неспокойната му дрямка. Той се извърна лениво върху възглавницата. Смътно си припомняше, че е видял чудат сън, свързан с крадене на прасета. В този сън...

Той подскочи като ужилен върху постелята. Подобно на кофа студена вода, лисната в лицето му, бе дошло прозрението, че това не е никакъв сън.

— Олеле! — рече Рони, примигвайки.

Малко неща имат такъв тонизиращ ефект върху тежък на ставане млад мъж, както откритието, че през изминалата нощ е задигнал расова свиня. Като правило в този час той представляваше повече или по-малко безжизнена пихтия, докато състрадателни ръце не му поднесяха сутрешната чаша чай, но днес непривична бодрост разтърсваше от глава до пети драпираните му в пижама телеса. От училищните си години насам той нито веднъж не бе скачал от леглото, но сега го стори. Въпросната мебел, обикновено тъй неотразимо привлекателна за него, бе изгубила всякакво очарование.

Вече бе успял да вземе душ, да се избърсне и тъкмо си нахлузваше панталоните, когато тоалетът му бе прекъснат от появата на неговия стар приятел Хюго Кармъди. Изразът върху лицето на новодошлия нямаше как да се сбърка. Той сочеше ясно като етикет, че Хюго носи новини, и Рони, досещайки се за тяхното естество, се подготви да се стресне подобаващо.

— Рони!

— Да?

— Чу ли какво е станало?

— Не, какво?

— Нали знаеш онова прасе на вуйчо ти?

— Е, и?

— Изчезнало е.

— Изчезнало?

— Изчезнало! — рече натъртено Хюго. — Преди половин минута срещнах стареца в коридора и той ми каза. Решил да хвърли един поглед на зверчето преди закуска и като отишъл в кочината, от него ни следа.

— Нямало го?

— Да, нямало го.

— Как тъй?

— Ами ей тъй. Изобщо не било там. Изпарило се! Стаята била празна и леглото непобутнато.

— Да пукна дано! — рече Рони.

Той бе доволен от себе си. Чувстваше, че играе ролята добре. Напълно уместното недоверчиво изумление, преминаващо в нужния момент в потресено приемане на факта.

— Не изглеждаш много изненадан — отбеляза Хюго.

Рони бе уязвен. Обвинението бе чудовищно.

— Нищо подобно — извика той. — Изглеждам адски изненадан. И съм изненадан. Откъде-накъде няма да бъда изненадан?

— Добре де, щом казваш. Но все пак подскочи малко по-високо следващия път, когато ти донесе такива шокиращи вести. Между другото — продължи Хюго с видимо задоволство — дяволът не е чак толкоз черен. Винаги съм твърдял, че всяко зло е за добро. За мен поне този печален инцидент беше като оазис в пустиня, защото ми докара трийсет и шест часова отпуска. Старецът ме праща в Лондон да доведе детектив.

— Да доведеш какво?

— Детектив.

— Детектив!

Рони долови осезаемо свиване под лъжичката. В неговите сметки не влизаше участието на детективи.

— От Бюро за разследвания „Аргус“.

Безпокойството на Рони се усили. Нещата се очертаваха далеч по-сложни от очакваното. Той никога в живота си не бе имал работа с детективи, но бе чел достатъчно за тях. Те душеха навсякъде и откриваха улики, а той вероятно бе оставил подире си с лопата да ги ринеш.

— Естествено, ще ми се наложи да пренощувам в Лондон — продължи Хюго. — А колкото и да ми харесва тук, една вечер в града в никакъв случай не би ми навредила. Краката ми болезнено се нуждаят от раздвижване и малко танци ще повлияят живително на кръвообращението ми. Ще върнат цвета в туберкулозните ми страни.

— Чия беше идеята да се влачи тук тоя проклет детектив? — запита Рони. Съзнаваше, че излиза от безстрастната си роля, но бе разстроен и смутен.

— Моя.

— Твоя значи?

— Лично и неподправено моя. Аз я издигнах.

— Издигна я, казваш? — рече Рони и отправи към събеседника си бърз поглед, какъвто никой не би следвало да отправя към старите си приятели. — Е, хайде — добави мрачно. — Разкарай се, че искам да се облека.

VII

След една сутрин, посветена на единоборство с гузната си съвест, Рони Фиш се чувстваше като изцеден лимон. По времето, когато часовникът над конюшната удари един часа, душевното му състояние наподобяваше това на осъден на смърт в деня на обесването. Той крачеше по долната тераса с приведена глава, трепвайки от време на време при внезапното изчуруликване на птица, и тъгуваше по Сю. Само пет минути с нея, мислеше си той, щяха да го направят нов човек.

В този момент на печално уединение един глас в непосредствена близост зад гърба му изрече неговото име.

— Рони.

Беше всичко на всичко братовчедка му Милисънт. Той въздъхна облекчено. За миг дори, терзан от нуждата на всеки престъпник да се довери, изпита порив да излее злоещата си тайна пред това момиче, с което от детинство го свързваше топла дружба, но бързо изостави намерението си. Някои неща не могат да се споделят. Не си струваше да закупи едно мимолетно облекчение на цената на вечно безпокойство и тревога.

— Рони, виждал ли си наскоро господин Кармъди?

— Кой, Хюго? Той замина за Лондон с влака в десет и половина.

— Заминал за Лондон? Че защо?

— За да води детектив от Бюро за разследвания „Аргус“.

— Да не би да е във връзка с изчезването на Императрицата?

— Да.

Милисънт се засмя. Идеята ѝ допаднаше.

— Бих искала да видя физиономията на стария Аргус, като разбере, че го викаме да издирва изгубени свине. Няма да се учудя, ако запрати по главата на Хюго някое кърваво петно или отпечатък от пръст.

Смехът ѝ замря. На лицето ѝ се появи израз на девойка, внезапно осенена от неприятна мисъл.

— Рони!

— Тук съм.

— Знаеш ли какво?

— Не.

— Тая работа ми намирисва.

— На какво?

— Ами не знам как ти се вижда на теб, но това Бюро за разследвания положително си има телефон. Защо тогава чичо Кларънс просто не е позвънил, за да им каже да изпратят някого?

— Може да не се е сетил.

— И на кого изобщо му е хрумнало да се вика детектив?

— На Хюго.

— И той сам е предложил да прескочи до града?

— Да.

— Така си и мислех — рече навъсено Милисът.

— Какво искаш да кажеш?

Присвитите очи на Милисът не предвещаваха нищо добро. Тя ритна безпричинно един минаващ червей.

— Тая работа не ми харесва — рече. — Откъде изведнъж тоя ентусиазъм? Започвам да подозирам, че нашият господин Кармъди си е имал особена причина да иска да прекара вечерта в Лондон. И мисля, че се досещам каква е тя. Чувал ли си някога за едно момиче на име Сю Браун?

Гърчът, обсебил телосложението на Рони, превъзхождаше по интензитет всички останали гърчове от тази сутрин, а те бяха много и не бяха за подценяване.

— Не е вярно!

— Кое не е вярно?

— Че между Хюго и Сю Браун съществува каквото и да било.

— Така ли? Защото аз пък го научих с абсолютна достоверност.

Това не беше щастливият ден на червея. Сега той бе допълзъл до крака на Рони, който също го ритна. Безгръбначното остана с впечатлението, че от небето са започнали да ваят обувки.

— Трябва да се обадя по телефона — каза внезапно Милисът.

Рони почти не забеляза нейното оттегляне. Не може да е вярно, повтаряше си той. Сю ясно му бе заявила, че не е вярно, а нямаше начин тя да го лъже. Момичета като Сю не лъжат. И все пак...

Звукът на гонга за обяд се разнесе над градината.

Е, едно поне бе сигурно. За нищо на света нямаше да издържи тук, в Бландингс, докато натрапчиви догадки и подозрения тровеха разсъдъка му. Ако се метнеше в колата и отпътуваше в мига, в който приключеше този проклет обяд, до вечерта щеше да е в Лондон. Можеше да се отбие до апартамента на Сю, да получи за сетен път уверенията ѝ, че Хюго Кармъди, макар и висок и ловък пройдоха, какъвто безспорно беше, и майстор на саксофона, за какъвто се представяше, не означава нищо за нея. А след това да я отведе на вечеря, по време на която да облекчи душата си от налегналото я бреме. И тогава, окрилен от нейната обич и съвет, можеше да литне обратно и да се върне в замъка за обяд на другия ден.

Разбира се, той беззаветно вярваше в нейната преданост, но при все това...

Рони влезе в трапезарията.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА
ЗАБЕЛЕЖИТЕЛНИТЕ ДЕЙСТВИЯ НА
РОНАЛД ФИШ

I

Ако се упътите нагоре по Бийстън Стрийт, която се намира в югозападния район на Лондон, и вървите все по десния ѝ тротоар, ще стигнете до една глуха пресечка, наречена Хейлинг Корт. Ако влезете в първата сграда отляво на тази пресечка и изкачите един ред стълби, ще се озовете пред врата, върху матовото стъкло на която има надпис:

БЮРО ЗА РАЗСЛЕДВАНИЯ

АРГУС, ООД

А отдолу и малко встрани още един, по-малък:

П. ФРУБИШЪР ПИЛБИЙМ, ДИР.

И ако приблизително по времето, когато Рони Фиш се качваше в спортния си автомобил в гаража на замъка Бландингс, отворехте тази врата, прекрачехте прага и успеете да убедите вежливия пъпчивец, подвизаващ се във външния офис, че посещението ви не е продиктувано от продажба на застраховки, патентовани лекарства или красиво подвързани събрани съчинения на Дюма-баща, то бихте били въведени във височайшето присъствие на самия Дир. В този момент П. Фрубишър Пилбийм седеше зад бюрото си и четеше телеграмата, пристигнала по време на обедното му отсъствие.

Дните, в които живеем, принадлежат на инициативни млади мъже, започващи свой собствен бизнес, на възвишени, волни духове, задушаващи се в оковите на наемния труд и отказващи да прекарат земния си дял, работейки по четирийсет и осем седмици годишно

срещу една гола заплата. Доста рано в своята кариера Пърси Пилбийм бе надушил къде се крият големите пари и бе тръгнал след тях.

В качеството си на редактор на небезизвестния скандален седмичник „Светски клюки“, той бе получил рядката възможност да открие навреме истинското поле за вихрено действие на своя гений и като резултат след тригодишно ровене из кирливите ризи на съвременниците си от името на своите работодатели Издателска къща „Мамут“, бе стигнал до извода, че човек с неговите дарования може да извлече много по-голяма изгода, ако се рови в тях от свое собствено име. Затова, предизвиквайки праведното негодувание на лорд Тилбъри, водач и вдъхновител на „Мамут“, бе заел малък начален капитал, беше си подал оставката и понастоящем се намираще в твърде завидно финансово положение.

Телеграмата, над която бе свел навъсено чело, спадаше точно към онези, от които един частен детектив би следвало да изпадне в необуздан възторг предвид пълната ѝ загадъчност и неяснота, предлагаща достойна храна за неговия проникателен ум. При все това Пърси Пилгрийм след десетминутно запознанство с нея вече я ненавиждаше от все душичка и сърце. Той предпочиташе да среща в кореспонденцията си по-голяма прозрачност.

Текстът гласеше:

Всяка цена изпратете човек разследване кражба на века.

Подпис нямаше.

Най-дразнещото в съобщението бе неговата изкусителност. Кражба на века, макар и малко пресилено, най-вероятно означаваше бижута със съответното тлъсто възнаграждение, съпътстващо откриването им. Но човек не може да хукне да кръстосва Англия наслуки, разпитвайки всеки срещнат дали не е чул за кражба на бижута по съседство.

Накрая той с неохота се предаде и като измъкна от джоба си малко огледалце, се зае с помощта на перодръжката да завие нагоре крайчетата на тънките си непокорни мустачки. Мислите му го отнесоха към Сю и те съвсем не бяха слънчеви, тъй като трудността на

сближаването с това момиче вече започваше да го дразни. Той ѝ бе писал писма. Беше ѝ изпращал букети. Без никакъв резултат. Писмата оставаха без отговор, а какво ставаше с букетите Пърси нямаше представа. Във всеки случай не бе получил благодарности за тях.

Унилите му размишления бяха прекъснати от отварянето на вратата и появата на вежливия пъпчив юноша от външния офис. Пилбийм го погледна ядно.

— Колко пъти съм ти казвал да чукаш, преди да влезеш? — попита със суров тон.

Юношата поспря на прага.

— Седем — отвърна след кратък размисъл.

— Какво щеше да направиш, ако точно сега се намирах в преговори с важен клиент?

— Ами щях да си изляза. — Работата в частно детективско бюро приучва към светкавично намиране на изход от всяка ситуация.

— Е, и сега можеш да го сториш.

— Много добре, сър. Исках само да ви предам, че докато бяхте навън за обяд, дойде един господин.

— Мм. Какво представляваше?

Юношата, който обичаше колорита и се надяваше един ден да бъде повишен до ранга на господата Мърфи и Джоунс, двамата оперативни сътрудници, чиято бърлога се помещаваше на приземния етаж, за миг се изкуши да каже, че като се изключат очебийните улики, разкриващи посетителя като масон, вегетарианец, левак и пътешественик из Ориента, не е успял да направи никакви дедуктивни изводи от външността му. Но като прецени, че работодателят му не е в настроение, благоразумно си прехапа езика.

— Някой си господин Кармъди, сър. Господин Хюго Кармъди.

— Тъй значи. — Пилбийм показва известен интерес. — Каза ли, че ще намине пак?

— Спомена за подобна вероятност, сър.

— Е, в случай че дойде, слез долу и кажи на господин Мърфи да бъде готов да се яви при мен.

Пъпчивецът се оттегли и Пилбийм поде наново своите размисли за Сю. Вече бе напълно сигурен, че отношението ѝ не му допада. То беше направо оскърбително. Друго нещо, което нараняваше чувствата му, бе упоритото нежелание на помощния персонал на театрите и в

частност на техните портиери да разкриват домашните адреси на актрисите. По всичко личеше, че няма никакъв начин човек да се добере до това момиче.

Откъм вратата се разнесоха осем почтителни почуквания. Младежът, макар и понякога разсеян, показваше старание.

— Да?

— Господин Кармъди желае да ви види, сър.

Пилбийм за сетен път отпрати Сю в далечните ъгълчета на съзнанието си. Бизнесът си беше бизнес.

— Покани го да влезе.

— Заповядайте, сър — произнесе юношата с изящна вежливост, в която въпреки гъгнивостта, дължаща се на трета сливица, се долавяше отглас от добрите стари нрави.

Хюго прекоси над прага. Той се чувстваше, а и изглеждаше преизпълнен с кротка радост. С влизането му сякаш самото слънце пристъпи в стаята. Ничие сърце не преливаше от копнеж по замъка Бландингс и обществото на Милисънт тъй, както неговото, но все пак Лондон, посетен след дългата разлъка, си имаше своите неповторими очарования.

— И тъй, драги ми доктор Уотсън, ако не греша, това ще да е нашият клиент — произнесе той радушно.

Тъй силна и всеопрощаваща бе неговата благожелателност в този миг, че той обгърна с нея дори насекомоподобния млад мъж, надигнал се от бюрото си да го посрещне. Очите на Пърси Пилбийм бяха твърде малки и разположени в опасна близост едно до друго, да не говорим, че завиваше косите си с маша по начин, причиняващ болезнено страдание на трезвомислещите хора, но днес той бе причислен към цялата човешка раса като брат, поради което Хюго го дари с ослепителна усмивка. Вярно, натрапваше се мисълта, че Пилбийм не би трябвало да носи едновременно пъпки и червена вратовръзка. Или едното или другото. Но не и двете. И все пак той му се усмихна.

— Прекрасен ден.

— Абсолютно — отвърна Пилбийм.

— Как радва обонянието този мирис на асфалт и изгорели газове.

— Абсолютно.

— Някои биха нарекли Лондон малко спарен в следобед като днешния. Но не и Хюго Кармъди.

— Не?

— Не. За Хюго Кармъди подобен въздух е балсам. — Той седна в един стол. — Е, Шерлок, да преминем по същество. Идвах тук преди обяд, но вие бяхте излезли.

— Да.

— Но ето ме отново. И предполагам, ще ви бъде интересно да узнаете какво ме води при вас.

— Щом стигнете до това — отвърна търпеливо Пилбийм.

Хюго изпъна удобно дългите си нозе.

— Е, знам, че вие, детективите, винаги искате да ви се каже всичко от самото начало до последната подробност, защото и най-тривиалният на пръв поглед факт може да крие разковничето на загадката. Та като пропуснем раждането и ранните ми училищни години, в момента аз съм личен секретар на лорд Емсуърт в замъка Бландингс в Шропшир. И — добави Хюго — дяволски добър секретар, държа да подчертая. Някои могат да мислят различно, но аз не им обръщам внимание.

— Замъкът Бландингс?

Внезапна догадка озари собственика на Бюро за разследвания „Аргус“. Той порови в чекмеджето си и извади загадъчната телеграма. Да, паметта не го лъжеше, тя бе подадена от някакво място, наречено Маркет Бландингс.

— Случайно да знаете нещо за това? — попита той, като я плъзна през бюрото.

Хюго погледна документа.

— Старецът трябва да я е изпратил след заминаването ми — заключи. — Липсата на подпис без съмнение се дължи на силния душевен смут. Лорд Емсуърт е в състояние на шок. Не е на себе си. Превъртял е, може да се каже.

— Заради тази кражба?

— Именно. Тя го разстрои до крайност.

Пилбийм посегна за лист и писалка. В очите му вече проблясваше твърд, решителен, хръткоподобен поглед.

— Подробности, ако обичате.

Хюго склони глава за момент.

— Беше бурна нощ и вятърът блъскаше в прозорците... Не, всъщност луната обливаше със сребриста светлина притихналите...

— Тази кражба на века. Разкажете ми за нея!

Хюго повдигна вежди.

— Кражба на века?

— Така пише в телеграмата.

— Тия телеграфисти все се мъчат да докарат някакъв смисъл. Ще редактират, та ако ще и светът да се обърне с главата надолу. Правилното е „кражба на свиня“. Свинята на лорд Емсуърт беше открадната.

— Свиня! — извреця Пърси Пилбийм.

Хюго го изгледа обезпокоено.

— Надявам се, знаете какво е свиня? Защото, боя се, че в противен случай ни чака твърде тежка задача.

Розовите мечти, които собственикът на „Аргус“ бе хранил относно изчезнали касетки с бижута, се спускаха като сапунени мехури. Достойнството му стенеше накърнено. Той бе мъж с малко, но светли идеали и единствената голяма любов на неговия живот бе тази детективска агенция, която бе създал и издигнал до процъфтяване през всички рискове и превратности, заплашващи подобни агенции в крехката им младост. И мисълта, че някой очаква от него да приложи тънките ѝ механизми в издирване на изчезнали прасета, го уязвяваше, както бе предрекла Милисът, до дън сърце.

— Нима лорд Емсуърт сериозно допуска, че разполагам с достатъчно време, за да го пиляя в търсене на домашен добитък? — попита остро той. — През целия си живот не съм чувал по-голяма нелепост.

— Това са буквално думите, които използваха и вашите колеги. Като не ви намерих тук — поясни Хюго, — си запълних времето в обикаляне из други детективски бюра. Ако не се лъжа, посетих общо шест и във всяко от тях срещнах същото отношение.

— Не ме учудва.

— И въпреки това ми се струва, че те, както и вие, не успявате да вникнете докрай в проблема. Разбирате ли, тази свиня е призьорка. Не бива да си представяте нещо с репей по опашката, което се въргаля в селския гьол. Представете си по-скоро любима царска дъщеря, отвлечена от бащините ѝ покои. Работата е дебела, уверявам ви. Върнете животното навреме за селскостопанската изложба и ще

можете да поискате от лорд Емсуърт всяка награда, която ви хрумне, дори и половината му кралство.

Пърси Пилбийм се изправи. Той бе чул достатъчно.

— Не смятам да обезпокоя лорд Емсуърт. Бюро за разследвания „Аргус“...

— ... не се занимава с издирване на прасета? Точно от това се опасявах. Добре, тъй да бъде. А сега — продължи приветливо Хюго — ще мога ли да се възползвам от крепкото приятелство, зародило се тъй спонтанно помежду ни, за да се обадя по телефона?

И без да изчака разрешение — което впрочем щеше да му се наложи да чака дълго, — той придърпа апарата към себе си и поръча един номер. Сетне поднови прекъснатата беседа.

— Вие ми изглеждате осведомен мъж — рече. — Сигурно ще можете да ме упътите къде ходят селските момци напоследък, когато им се доще да потанцуват по зелената морава? От известно време съм откъснат от вихъра на светския живот и съм се превърнал в същинско дете по тези въпроси. Кое е най-доброто, което Лондон може да предложи на един млад мъж с гореща кръв и буен нрав?

Пилбийм беше делова натура. Той нямаше желание да се занимава повече с клиент, който го бе разочаровал и бе наранил най-съкровениите му чувства, но по една случайност неотдавна бе закупил акции от тепърва изгряващ ресторант.

— „Марио“ — отвърна незабавно той. — Това е единственото място.

Хюго въздъхна. Имаше време, когато бе мечтал отговорът на такъв въпрос да гласи „Пеперудата“. Но къде беше „Пеперудата“ сега? Стъпкана в калта, попарена от първите зимни слани. Е, такъв беше животът.

Един глас от отсрещния край на жицата го изтръгна от съзерцанието. Хюго го разпозна като принадлежащ на портиера на кооперацията, в която се помещаваше мъничкото жилище на Сю.

— Ало? Башфорд? Обажда се господин Кармъди. Ще бъдеш ли така добър да доведеш госпожица Браун на телефона? Моля? Сю Браун, разбира се. Ако имаш други госпожици Браун, задръж си ги, те изобщо не ме интересуват. Хайде, вдигай платната, аз ще чакам.

Един ловък детектив никога не оставя чувствата си да проличат. Пилбийм превърна своето сепване в солидно, отнесено кимване, сякаш

прехвърляше в ума си дълбоки проблеми. Сетне посегна към писалката и нарисува три кръстчета и една заврънкулка върху парче попивателна. Беше доволен, че джентълменският му инстинкт не го бе накарал да излезе от стаята, докато посетителят проведе своя телефонен разговор.

— „Марио“ значи — каза Хюго. — Кои свирят там?

— Оркестърът на Леополд.

— Бива — рече Хюго с ентузиазъм. Той изтананика няколко такта и плъзна замечтано крака по килима. — Дявол да го вземе, ако продължавам така, съвсем ще изляза от форма. Но както и да е, довечера ще наваксам. Относно другия въпрос, сигурен ли сте, че все пак няма да прескочите до Бландингс?

— Абсолютно.

— Чудесно място. Богат чернозем, просторни гледки, тенискорт, възможности за езда, течаща топла и студена вода... Искрено ви съветвам да си вземете слънчевите очила и сака за пеперуди и да прекарате там лятото. Но от друга страна, ако наистина чувствате... Сю! Ало, ало, ало, ало! Тук е Хюго. Да, току-що пристигам в града, само за една вечер, натоварен с мисия от крайно деликатен и поверителен характер, който не съм упълномощен да разкрия. Обаждам се от детективско бюро „Аргус“ с любезното разрешение на собственика. Какво ще кажеш да излезеш с мен и да ми помогнеш да възвърна изгубената си младост, започвайки ориентировъчно към осем и половина. Е?

От другата страна настъпи мълчание. Там, във фоайето до портиерската стаичка, съвестта на Сю водеше титаническа битка с превъзхождащи я сили. Строени срещу нея бяха нейната самота, любовта ѝ към танците и желанието да види отново Хюго, който, макар и в никакъв случай да не можеше да бъде приет на сериозно, винаги я ободряваше и я караше да се смее. А смехът бе нещо, от което тя силно се нуждаеше през последните дни.

Хюго реши, че линията е прекъснала.

— Ало, ало, ало, ало, ало, ало! — излая раздражено той.

— Какво си се разджафкал — скастри го Сю. — Щеше да ми спускаш тъпанчето.

— Извинявай, сърце мое. Помислих, че телефонът се е повредил. Е, какъв е отговорът ти? Ще върнеш ли светлината в моя живот?

— Наистина бих се радвала да те видя отново — каза колебливо Сю.

— Ще ме видиш. В плът и кръв. Чиста риза, бяла жилетка, знаменитите копчета за ръкавели на Кармъди, всичко.

— Ами...

Един изострен слух би доловил как в този миг във фоайето на жилищната кооперация на Сю се разнася безсилен стон. Това бе нейната съвест, рухваща под напора на ненадейна флангова атака. Тя току-що се бе досетила, че ако отиде да вечеря с Хюго, ще може да научи последните новини относно Рони. Това хвърляше върху цялото мероприятие една нова, коренно различна светлина. Та нима самият Рони би възразил на предложението, ако знаеше, че тя го приема единствено с цел да говори за него? Разбира се, можеше и да потанцува малко, но това щеше да е напълно между другото. Нейният истински мотив да отиде, и тя сега го осъзнаваше с кристална яснота, бе да чуе всичко за Рони.

— Добре — каза тя. — Къде?

— В „Марио“. Това място ми беше препоръчано като последния вопъл на сезона.

— „Марио“?

— Да. М като мигрена, А като астма, Р като ревматизъм... а, разбрала си го? Чудесно. Значи там в осем и половина.

Хюго остави слушалката и отново остави лъчите на своята усмивка да заиграят по собственика на „Аргус“.

— Страшно мило от ваша страна, че ми позволихте да се обадя — рече той. — Благодаря ви.

— И аз ви благодаря — отвърна Пилбийм.

— Е, май трябва да бягам. Непременно се обадете в Бландингс в случай, че промените решението си. Ако и вие не приемете работата, значи никой няма да я приеме. Предполагам, че в Лондон има и други частни ченгета освен симпатягите, с която вече говорих, но аз няма да ги търся. Всяко търпение си има граници, а моето вече се изчерпа. — Той се огледа. — Я ми кажете, добре ли се изкарва от тоя бизнес? — попита, тъй като тези въпроси живо го интересуваха, а и никога не бе страдал от излишна деликатност.

— Абсолютно.

— Често съм се чудил в какво всъщност се състои работата ви. Основно в измерване на стъпки и допиране на връхчетата на пръстите, предполагам?

— Случва се да ни помолят да проследим някого и да докладваме за неговото придвижване.

Хюго се изсмя, развеселен.

— Е, дано не тръгнете сега по петите ми и после да докладвате къде съм бил. Това би могло да докара купища неприятности. Сбогом, Шерлок.

— Довиждане — каза Пърси Пилбийм.

Той натисна едно копче на бюрото си и стана, за да изпроводи своя посетител.

II

С издути бузи и облепени очи, оркестърът на Леополд оправдаваше своята известност, свирейки с много хъс популярна джазова мелодия. И докато се плъзгаше по дансинга, Сю за пръв път, откакто бе приела поканата на Хюго, усети как безпокойството я напуска. Съвестта ѝ, упоена от жалните стонове на саксофоните, се бе оттеглила на заслужен отдих. Явно беше осъзнала безплодността на опитите си да открие нещо нередно във факта, че едно момиче прекарва вечерта си в чудесно забавление.

Колко нелепи бяха протестите на Рони, помисли си Сю. Строго погледнато, тя със същия успех можеше да фучи, задето той играе тенис или голф с други момичета. Танцът също беше игра, не различна от онези двете, но в нея се налагаше да ти партнира мъж, иначе просто не можеш да я играеш. А да се правят сцени на ревност само защото някой е излязъл да потанцува, бе направо смехотворно.

От друга страна, колкото и умиротворена да бе съвестта ѝ в момента, Сю трябваше да признае, че се радва, дето Рони никога нямаше да научи за тази малка авантюра.

Щом се влюбеха, мъжете ставаха безподобни деца. Сю неволно въздъхна при мисълта за ексцентричностите на другия пол. Колко по-прост щеше да е животът, ако те проявяваха поне малко здравомислие. Невероятно бе, че независимо от това как тя прекарваше свободното си време, Рони можеше да храни каквито и да било съмнения, че сърцето ѝ принадлежи единствено на него. Как можеше дори за миг да допусне, че чувствата ѝ към него ще се променят, та ако ще да танцува и по цели нощи с който и да било друг мъж на света.

Но тъй или иначе, той си имаше своите виждания и несъмнено най-добре бе да му уйдисва на акъла.

— Няма да изпуснеш нито думичка пред Рони за това, че сме идвали тук, нали, Хюго? — повтори тя възбраната, която бе наложила още с влизането си в ресторанта.

— Нито сричка!

— Мога ли да ти вярвам?

— Сляпо. Пощенският ми адрес е: Шропшир, замъкът Бландингс, Самата Дискретност.

— Знаеш, че Рони си пада малко чешит.

— Образ и половина.

— Не би проявил разбиране.

— Ни най-малко. Направо щях да падна — рече Хюго, извършвайки сложни движения с краката си, — като разбрах, че вие със стария обесник сте решили да свивате гнездо. Още не мога да дойда на себе си. Странно как досега не е споделил нищо със своя приятел от детинство.

— Не е искал да се разчуче, предполагам.

— Да не би да намекваш, че Хюго Кармъди не знае да си държи езика зад зъбите?

— Е, сам знаеш, че си едно голямо дрънкало.

— Не знам нищо подобно — отвърна Хюго с достойнство. — Ако трябваше да дам собственото си мнение, бих казал, че по природа съм сдържан, затворен в себе си мъж.

И в качеството си на такъв той направи пълна обиколка на дансинга. Неразговорливостта му разтревожи Сю.

— Какво има? — попита тя.

— Цупя се.

— Защо?

— Криво ми е. Твоите думи ме раниха дълбоко. Напълно безпочвените ти обвинения, че не мога да пазя тайна. Може би ще ти бъде интересно да научиш, че и аз съм тайно сгоден и досега не съм обелил за това нито дума пред жива душа.

— Хюго!

— Да, сгоден съм. Дойде най-сетне денят, в който Любовта улови в копринената си примка и Хюго Кармъди.

— Кое е горкото момиче?

— Момичето извади късмет и половина... Това твоят крак ли беше?

— Да.

— Извинявай, още не съм съвсем в час с тия нови стъпки. Та щастливото момиче, както казах, е госпожица Милисът Трипуд.

Сякаш потресен от значимостта на съобщението, оркестърът замлъкна и тъй като случайно се намираще точно срещу своята маса,

мъжът, който никога не издаваше тайни, отведе партньорката си до стола ѝ. Тя го гледаше с отворена уста.

— Шегуваш се, нали?

— Откъде-накъде? Приличам ли ти на човек, който ще се шегува с такива неща?

— Това е най-приятната вест, която съм чувала през живота си.

— Хареса ти, а?

— Направо съм във възторг.

— Е, аз също се радвам.

— Стараех се да не го признавам пред самата себе си, но тази Милисът ми беше трън в окото. Рони ми е казал, че семейството искало те двамата да се оженият, а човек никога не знае какво ще излезе, когато разни роднини вземат да си разиграват коня. Но сега всичко е наред!

— Напълно.

Музиката бе започнала отново, но Сю не помръдваше от мястото си.

— Не? — запита Хюго, изумен.

— Не сега. Искам да поговорим. Нямах представа какво означава това за мен. А и твоето танцуване не е каквото беше, Хюго. Ти не си вече същият човек.

— Трябва ми повече практика. — Той запали цигара и се облегна назад, оглеждайки философски кръжащите двойки. — Цялата работа е там, че когато човек живее в глухата провинция, той не може да насмогне на темпото, с което навлизат новите стъпки. Явно вече съм груб, недодялан селяк.

— Не исках да кажа това. Пак си те бива, но навремето беше чудо ненадминато. Да се танцува с теб, бе като да се носиш върху розов облак над море от блаженство.

— Много точно сравнение — съгласи се Хюго.

— Разкажи ми нещо повече за теб и Милисът. Какво представлява тя?

— Най-прелестното момиче на света.

— Наистина?

— Общозвестен факт. Знае се в цял Шропшир.

— И си сигурен, че тя те обича?

— Между нас казано — рече поверително Хюго, — не ме учудва, че ме питаш с такъв невярващ тон. Щеше да останеш още по-изненадана, ако я видеше с очите си. Аз съм мъж, който мисли, преди да говори. Претеглям всяка своя дума. И при все това най-тържествено ти заявявам, че тя е прекалено добра за мен.

— Но ти си безценен сладур.

— Знам. И въпреки това продължавам да твърдя, че тя е прекалено добра за мен. Тя е като сияен ангел, пристъпващ и тихия здрач през лавровите храсти към градината, закътана зад кулите на старото крило на замъка.

— Хюго! Никога не съм подозирала, че си толкова поетичен.

— Всеки би станал поетичен, ако е влюбен в такова момиче.

— Ти наистина ли я обичаш?

Хюго отпи трескава глътка шампанско и изблеци очи досущ като член на знаменития оркестър на Леополд.

— Всеотдайно. До полуда. И като си помисля само как я мамя, душата ме боли.

— Значи я мамиш?

— Още не. Но след пет минути ще го направя. Току-що поръчах телефонен разговор с Бландингс и когато се свържа с нея, ще ѝ кажа, че се обаждам от хотелската си стая, където тъкмо се готвя да си лягам. Разбираш ли — продължи Хюго в същия поверителен тон, — макар и свършена във всяко друго отношение, Милисът ще си помисли какво ли не, ако вестта за тазвечерната ми невинна забава стигне до ушите ѝ. Които впрочем би трябвало да видиш. Най-финият алабастръ бледнее пред тях.

— Мога да си представя. И Рони е същият.

Хюго примигна.

— Рони кой?

— Моят Рони.

— Рони?

— Да.

— Седиш срещу мен и твърдиш, че ушите на Рони били като фин алабастръ?

— Не, исках да кажа, че той също ще побеснее, ако разбере, че съм излязла да танцувам. А пък аз тъй обичам да танцувам — въздъхна Сю.

— Той никога не бива да узнае!

— Да. Затова те помолих да не изпускаш нито думичка пред него.

— Няма съм като гроб. А и слава Богу, че наоколо няма никой, който би могъл да каже на Милисънт. Охо! Това трябва да е носителят на благата вест, че са успели да ме свържат с Бландингс. Готово ли е? — попита той униформения малчуган, който си бе пробил път през навалищата до тяхната маса.

— Да, сър.

Хюго се изправи.

— Забавлявай се някак, докато се върна.

— Няма да скучая — отвърна Сю.

Тя проследи с поглед отдалечаването му, след което се настани по-удобно и се зае да наблюдава танцуващите. Очите ѝ блестяха ярко, а новината, научена току-що от Хюго, облагряше страните ѝ. Пърси Пилгрийм, който се спотайваше в дъното, очаквайки подобна възможност от самото си пристигане в ресторанта, си помисли, че никога не я е виждал да изглежда по-красива. Той се промъкна между масите и зае опразнения от Хюго стол. Има мъже, които изчакват разрешение от представителките на противоположния пол, преди да седнат, има и такива, които не го правят. Пилбийм спадаше към втората категория.

— Добър вечер — каза той.

Сю се обърна и съзря до лакътя си противен дребен мъж, който сякаш се бе материализирал от нищото.

— Мога ли да ви се представя, госпожице Браун? — заговори тази плесен. — Името ми е Пилбийм.

В същия момент на прага се появи и застана там, обхождайки ресторанта с огнен взор, облечената в костюм от фин вълнен плат фигура на Роналд Овърбъри Фиш.

III

Две непредвидени обстоятелства бяха повлияли върху разчетите на Рони Фиш за времето, нужно да се стигне от замъка Бландингс до Лондон с двуместен спортен автомобил. Първо, още на излизане от гаража двигателят бе започнал да проявява някакви загадъчни капризи, наложили едновременно човъркане от страна на шофьора на лорд Емсуърт. После спукване на гума близо до Оксфорд го бе забавило с още толкова. В крайна сметка той пристигна в апартамента на Сю тъкмо когато тя и Хюго прекрачваха прага на „Марио“.

Настоятелното звънене на входната ѝ врата не даде резултат и Рони съжали, че във вихъра на други събития, ангажирали вниманието му, бе пропуснал да ѝ изпрати телеграма. Той вече се канеше да отпълзи безславно и да се отбие за лека вечеря в клуб „Гъртеите“ — перспектива, която далеч не го блазнеше, тъй като в този час клубът бъкеше от гласовити Образи, Скици и Симпатяги, чиито разговори бяха твърде шумни за нервите на един угрижен мъж, и които можеха да стигнат дори дотам, че да го замерват с хлебни топчета, — когато на минаване през фойето се сблъска с портиера Башфорд.

Башфорд, който го виждаше не за пръв път, рече: „Здравейте, господин Фиш“, Рони отвърна: „Здрасти, Башфорд“, после портиерът отбеляза, че времето, изглежда, ще се задържи все тъй хубаво, с което Рони се съгласи и тогава портиерът изрече онези паметни — и както събитията щяха да покажат, — повратни за историята думи:

— Ако търсите госпожица Браун, сър, останах с впечатлението, че тя отиде в някакъв ресторант, наречен „Марио“.

И той изля още подробности в пулсиращите алабастрови ушенца на Рони. Господин Кармъди се обади по телефона, трябва да било някъде към четири, и той, Башфорд, който не слушал разговора, но неволно долавял отделни фрази, дочул да се споменава името на това заведение.

— „Марио“ значи? — рече Рони. — Благодаря ти, Башфорд. „Марио“ значи. Браво! Много добре!

Итън и Кеймбридж възпитават по подобаващ начин своите питомци, ето защо портиерът не забеляза в поведението на господин Фиш нищо обезпокоително. В пълно неведение, че е разговарял с помалкия брат на мавъра Отело, той се върна в уединението на своята стаичка, където със завиден апетит се зае да унищожава порция бифтек с пържени картофи. А Рони, разтреперан от глава до пети, даде газ на и отпраши по дирите на своята любима.

Ревността, е казал Шекспир в прочутата си трагедия „Отело“ и в общи линии е бил прав, е зеленооко чудовище, което плюе върху плътта, с която се храни. По времето, когато Роналд Оувърбъри Фиш блъсна люлеещите се врати, охраняващи веселието в ресторанта „Марио“ от любопитните погледи на минувачите, той, както и неговият именит предшественик Отело, бе раздиран от противоречиви страсти. Тялото му се обливаше в гореща пот, после в студена, после пак в гореща и сервитьорът, който го спря на прага на големия салон, за да го информира, че на дансинга вечерното облекло е задължително, а господата в костюми, пък било то и от фин вълнен плат, могат да се качат на балкона, поемаше риск, който би накарал застрахователната му компания да свие устни и да поклати укорително глава.

За негов, на сервитьора, късмет, Рони не го чу. Той оглеждаше разноликата тълпа, мъчейки се да открие Сю.

— На балкона има много свободни маси, сър — продължи да упорства в играта си с огъня келнерът.

Този път Рони смътно осъзна, че някой му говори, и тъкмо щеше да се обърне, за да изгледа сурово натрапника, когато сред суматохата от черни сака и пъстроцветни тоалети внезапно съзря обекта на своите търсения. В следващия миг той вече си пробиваше път през гъмжилото, стъпвайки по мазолите на храбри мъже и изтръгвайки от устните на непорочни дами ядни забележки, че управата би трябвало да се погрижи за тези неща.

На пет крачки от масата на Сю Рони Фиш би казал, че чашата на страданията му е препълнена и нищо повече не може да се добави към нея. Но когато направи още две и блъсна някакъв дебелак, препречил фарватера му, той осъзна своята грешка. До неговата любима седеше не Хюго, а някакво нищожество с вид на хлебарка, почти застъпващи се очички и завита на букли коса. А когато го видя, нещо в мозъка на Рони прещрака като отплесната пружина.

Един келнер се бе поспрял край него с отрупан с чаши поднос, за да му изтъкне, че на дансинга вечерното облекло е задължително.

Господата с костюми, додаде той, можели да се настанят на балкона.

— На балкона има много свободни места, сър — бяха думите му.

Рони стигна до масата. В този момент Пилбийм тъкмо обясняваше на Сю, че от дълго време искал да се запознае с нея и също така се надявал, че тя е получила цветята му.

Може би естественият стремеж да гледа всичко друго, но не и тази мерзка прилепчива личност, натрапила ѝ своето общество, накара Сю да вдигне очи нагоре.

И щом го стори, срещна тези на Рони. При вида му нейната съвест, която смяташе, че е отпратила да си отдъхне за вечерта, надигна неистов глас, по-будна от всякога. Тя просто се бе спотайвала, събирайки сили за скок.

— Рони!

Тя скочи на крака. Пилбийм също се изправи. Келнерът с чашите притисна ръба на подноса си о лакътя на Рони в почтителен, но твърд намек и каза, че на дансинга вечерното облекло е задължително. Господата с костюми впрочем биха могли да намерят всички удобства на балкона.

Рони не каза нищо. Сю също щеше да стори добре, ако бе последвала примера му. Защото в този кризисен миг някакъв подсъзнателен инстинкт от типа на онези, които само чакат сгода да ни съкрушат, подсказа на замъгленото ѝ съзнание, че когато двама непознати мъже стоят един срещу друг в ресторант, би следвало някой да ги запознае.

— Господин Фиш, господин Пилбийм — промълви тя едва чуто.

Единствено гонгът, провъзгласяващ началото на рунда в мач за титлата на свръхтежка категория, можеше да доведе до по-светкавичен и разрушителен ефект. През обгърнатото във фина вълнена материя телосложение на Рони премина галваничен шок. Пилбийм! Идвайки тук, той бе очаквал да срещне Хюго, и това само по себе си щеше да е достатъчно лошо. Но Пилбийм! Мъжът, когото тя твърдеше, че не познава. Мъжът, когото не беше виждала в живота си. Мъжът, чиито писма и букети се правеше, че презира. Тук! В плът и кръв! В

ресторанта, сред музика и шампанско! Е, това бе вече много. За бога, това бе вече много!!!

Юмруците му се свиха. Игън бе забравен, Кеймбридж го последва в небитието. Той си пое въздух тъй рязко, че мъжът на съседната маса, който ядеше пилешко фрикасе, забучи вилицата в брадичката си. Рони се извърна към Пилбийм с плътояден взор. В този момент келнерът повиши едва доловимо глас, тъй като започваше да мисли, че слухът му е леко увреден, и съобщи като интересна информация, че управата на заведението предпочита да запази дансинга изключително за клиенти във вечерно облекло. Но положението имало и своята светла страна. Господата с костюми можели да се настанят на балкона.

Келнерът бе този, който спаси Пърси Пилбийм. Точно както един комар може да разсее за миг ловеца, готвец се да скочи и да впие зъби в гърлото на господаря на джунглата, тъй и този досаден сервитьор отвлече вниманието на Рони Фиш. Той нямаше точна представа за какво става въпрос, тъй като мислите му бяха заети другаде, но знаеше, че този човек го дразни, додява му, мъчи се да говори с него, когато той е ангажиран с къде-къде по-важни задачи. С цялата сила на една благородна натура, чието търпение е стигнало своя предел, той заби лакът в стомаха на ресторантския служител. Последва трясък, който дори оркестърът на Леополд не успя да заглуши. Вечерята на мъжа, набучил брадичката си с вилица, бе окончателно провалена от неочаквано разразилия се дъжд от стъкло. А що се отнася до останалите гости на заведението, думата „потрес“ повече или по-малко изчерпва ситуацията.

Сега Рони и управата на „Марио“ формираха два остро разминаващи се мирогледа. За Рони единственият заслужаващ внимание обект бе Пилбийм — подлия долен Пилбийм, никнещ там, където никой не го е сял, този Лотарио^[1], счупил всички рекорди по безпримерно злодейство в старанието си да разруши неговото гнездо още преди да го е свил. И той насочи всичките си духовни и телесни сили към една цел — да обходи масата, към отсрещната страна на която благоразумно се бе оттеглил предметът на неговата неприязън, и да му покаже по ясен и недвусмислен начин къде е сбъркал.

За управата, от друга страна, основният въпрос бе всичкото това потрошено стъкло. Келнерът вече се бе надигнал от пода, но чашите си

бяха все още там и едва ли някоя от тях бе годна да послужи отново. Главният келнер, устремил се към мястото на схватката като гръцки бог от „Илиадата“, спускащ се от своя облак, полагаше старания да изложи тази гледна точка пред Рони. От двете му страни със слово и жест го подкрепяха двама негови подчинени — Келнер А и Келнер Б.

Рони не бе в настроение за отвлечени дебати. Той халоса главния келнер с коляно под лъжичката, ръгна Келнер А в ребрата и тъкмо се канеше да се разправи и с Келнер Б, когато действията му бяха възпрепятствани от неочакваната поява на подкрепления. От всички страни на помещението се застичаха Келнери В, Г, Д, Е, Ж, И и Й, ако трябва да назовем само някои от тях, и той скоро се видя притиснат до стената. Имаше чувството, че е попаднал на Келнерски конгрес. Докъдето поглед стигаше, бойното поле бе застлано с келнери и към тях непрестанно се присъединяваха нови попълнения. Пилбийм бе изчезнал яко дим, но Рони беше твърде зает, за да осъзнае липсата му.

През своя живот Рони Фиш бе имал много амбиции. Като дете си беше мечтал един ден да стане шофьор. В училище му се струваше, че най-привлекателната кариера, която светът може да му предложи, е тази на професионален пожарникар. По-късно бе хранил надеждата да ръководи процъфтяващ нощен клуб. Сега, в двадесет и шестата му година, всички тези стремления бяха надраснати и забравени. Единственото занятие, на което действително си струваше да се посвети човек, бе да се изтребват келнери. И Рони му се отдаде с упоение и страст.

От този момент нататък събитията започнаха да се развиват с шеметна бързина. Келнер В, който неблагоприятно бе сграбчил ръкава на сакото му, отхвърча назад, притиснал с длан дясното си око. Келнер Г, семеен човек, се задоволяваше да стои край подстъпите на сражението и да говори на италиански. Но Келнер Д, който бе от стара коза яре, коварно халоса Рони по темето с блюдо, съдържащо *omelette aux champignons*^[2], и докато последният още се отърсваше от удара и гъбите, откъм ариергарда внезапно се появи фигура в ярка униформа и лице, скрито зад необозрими, напомадени по връхчетата мустаци. Това бе пазачът от входа, натоварен още и с функцията да изритва нежелани посетители, а всеки, който някога е бил изритван от заведение, знае, че мъже като него са костеливи орехи.

Специално този, чието име бе Мактийг и който бе прекарал дълги и оживени години в армията, преди да се оттегли и да поеме сегашните си задължения, имаше сурово лице, издялано от твърдо дърво, и мускули на селски ковач. Човек по-скоро на действието, отколкото на словото, той мълчаливо разтика скупчилите се тела. Едва когато достигна центъра на водовъртежа, проговори, и то само защото Рони, скачайки за по-голямо удобство на един стол, го бе друснал по носа. Като прие крошето с едно кратко, но изразително „Хо!“, той без повече размотаване награби Рони в прегръдка от стомана и го понесе към изхода, през който тъкмо преминаваше, без да бърза, един едър, дълъг полицай.

---

[1] Весел, жизнерадостен женкар, прельстител и гуляйджия, герой от прочутата трагедия на английския поет и драматург Никълас Роу (1674–1718) „Разкаялата се хубавица“. — Б.пр. ↑

[2] Омлет с гъби (фр.). — Б.пр. ↑

IV

Няколко минути по-късно Хюго Кармъди се измъкна от телефонната кабина на долния етаж, където се помещаваше коктейлбарът, влезе в главния салон и с учудване отбеляза, че едни келнери потриват натъртени хълбоци, други изправят преобърнати маси, а оркестърът на Леополд свири някак смутено и под сурдинка, като оркестър, който още не вярва на очите си.

— Ехо! — каза Хюго. — Случило ли се е нещо?

Той огледа изпитателно Сю. Тя имаше вид на момиче, току-що изживяло нещо неопишимо. Ако не го лъжеха очите, съвсем не се намираше в доскорошното си жизнерадостно настроение.

— Какво има? — попита отново.

— Заведи ме у дома, Хюго.

Младежът не можа да повярва на ушите си.

— У дома? Вече? Когато вечерта едва започва?

— О, Хюго, моля те.

— Щом искаш — съгласи се любезно Хюго. Той вече бе напълно сигурен, че нещо се е случило. — Само минутка да оправя сметката и опъваме платната към къщи. А по пътя ще ми разкажеш всичко. Защото аз наистина подушвам — рече Хюго, който се гордееше с острата си проникателност, — че нещо или става, или вече е станало.

ПЕТА ГЛАВА
ТЕЛЕФОННО ОБАЖДАНЕ ЗА ХЮГО

I

Законът на Великобритания е безмилостна машина, която, веднъж пусната в действие, отхвърля първоначалните подбуди и взема под внимание единствено последствията. Тя не приема разбитите мечти като оправдание за разбити чаши, нито можете да ѝ пробутате кървящото си сърце като смекчаващо обстоятелство за разкървавените от вас келнерски носове. Призован на следната утрин пред ужасяващия лик на магистрата в полицейския съд^[1] на Бошър Стрийт и обвинен в оскърбително поведение на обществено място (разбирай ресторант „Марио“) и съпротива на пазител на реда (разбирай полицай Мъргатройд) при изпълнение на служебните му задължения, Роналд Фиш не произнесе пламенна реч. Не вдигна свити юмруци над главата си, призовавайки небето за свидетел на своята невинност. Опитът, придобит на нелека цена през университетските му дни, го бе научил че когато Законът те сграбчи в ноктестите си лапи, единственото, което можеш да сториш, е да се назовеш с фалшиво име, да си държиш езика зад зъбите и да се уповаваш на късмета си.

Съответно, малко преди обяд на същия ден Едуин Джоунс, живущ в Нъстаршъм Вилас №7 в Крикълуд, олекнал с пет лири, се возеше с такси към хотела на своя приятел Хюго Кармъди, за да събере там късовете на разбития си живот и да се опита да започне всичко отначало.

От страна на лицето Джоунс по време на пътуването се наблюдаваше подчертана склонност към сдържаност. То се вираше пред себе си с невиждащ поглед и хапеше долната си устна. За сметка на това Хюго Кармъди бе настроен победоносно. Той имаше чувството, че след едно трънливо начало нещата в крайна сметка са се обърнали крайно благоприятно.

— И тоя път отърва кожата, момче — рече той одобрително. — Наблюдавах внимателно лицето на оня вечер, докато четеше присъдата, и за миг изтръпнах, че ей сега ще каже четиринайсет дни без право на замяна с глоба. А ето че ти пак си свободен и дори името

ти няма да се появи във вестниците. Мен ако питаш, това си е жива морална победа.

Рони освободи долната си устна, за да може да оголи зъби в жлъчна усмивка.

— Пет пари не давам, ако ще името ми да се подмята из цялата лондонска преса.

— Стига глупости! Гордата фамилия Фиш?

— Вече за нищо не ме е грижа.

Хюго изпита тревога. Подобни болезнени настроения не бяха присъщи за Едуин Джоунс от Крикълуд.

— Не намираш ли, че го вземаш прекалено навътре, приятелю?

— Прекалено навътре!

— Тъй ми се струва. Все пак, като погледне човек, какво толкова се е случило? Заварил си бедната малка Сю...

— Не я наричай „бедната малка Сю“!

— Заварил си лицето от женски род — поправи се Хюго — в танцувален салон. И защо не? Какво лошо, ако следиш мисълта ми, има тук? Светът ли ще свърши от това, че е излязла да потанцува?

— С мъж, когото се кълнеше, че не познава!

— Вероятно по времето, когато си я попитал, действително не го е познавала. В големия град нещата се развиват скорострелно. Де да ми дадеше някой по една лира за всяко момиче, с което съм танцувал, след като два дни по-рано не съм и подозирал за съществуването му.

— Тя ми обеща, че няма да се среща с жива душа.

— С игриво пламъче в очите, несъмнено? Все пак не можеш да очакваш в наши дни едно момиче да взема на сериозно подобни обещания. Най-сетне прояви и ти малко разум, дявол да го вземе!

— И не с друг, а с оня мижав червей!

Хюго прочисти гърло, обхванат от леко смущение. Той нямаше желание да се докосва до този аспект на проблема, но последните думи на Рони не оставяха на един джентълмен, а още по-малко на един Кармъди, място за избор.

— Всъщност, Рони, старче — каза той, — грешиш, като приемаш, че тя е отишла в „Марио“ с гореспоменатия Пилбийм. Тя отиде с мен, с безукорния Хюго. Става дума за едни чисти братски отношения и нищо повече.

Рони отказваше да бъде утешен.

— Не ти вярвам.

— За Бога, момчето ми!

— Сигурно се мислиш за адски умен, като се мъчиш да изгладиш по този начин нещата. Тя беше в ресторанта с Пилбийм.

— Аз я заведох там.

— Може и да си я завел, но тя вечеряше с Пилбийм.

— Нищо подобно.

— Какво, на теб ли да вярвам или на собствените си очи? Безполезно е да говорим повече, Хюго, между мен и Сю всичко свърши. Тя ме измами. По-малко от седмица, откак ме няма — продължи той с разтреперан глас, — а тя вече излиза с други мъже. Но тъй ми се пада, след като бях такъв глупак да си въобразявам, че дава и пукната пара за мен.

Той наново изпадна в мълчание, а Хюго, след като прехвърли в ума си няколко примерни реплики, реши да не ги пуска в обращение. Таксито спря пред хотела и Рони, отваряйки вратата, издаде нечленоразделно възклицание.

— Остави, нека аз — рече деликатно Хюго. Щеше да е проява на безсърдечие да остави мъж, току-що изкихал пет лири на церберите на закона, да плаща за таксита. Той извади портфейла си и се обърна към шофьора. Мина доста време, преди отново да се обърне, тъй като последният, в съответствие с Устава на таксиметровите шофьори, държеше парите за ресто затъкнати в бельото си. Когато все пак го стори, той за своя немалка почуда установи, че докато е бил с гръб, Рони по някакъв непостижим начин се е превърнал в Сю. Съществуването се вираше тъжно в него точно от мястото, където бе оставил своя стар приятел.

— Опа! — рече той.

— Рони изчезна — каза Сю.

— Изчезна?

— Да. Щом ме видя, отпраши колкото му държаха краката, и сви зад ъгъла. Дори... — Гласът на Сю пресекна. — Дори не ми проговори.

— А ти откъде се взе? — попита Хюго. Естествено, имаше и други въпроси, подлежащи на обсъждане, но той държеше преди всичко да внесе яснота по тази точка.

— Помислих си, че сигурно ще минете през твоя хотел, и реших, че ако го видя, бих могла... да му кажа нещо.

Хюго усети пристъп на тревога. Той вече бе на ръба да допусне, че това момиче се кани да плаче, а ако имаше нещо, което да ненавижда, това бе да се намира рамо до рамо с плачещи момичета на обществени места. В паметта му още бе свеж случаят, когато една млада дама на име Ивон бе получила внезапен невралгичен пристъп в негова компания, недалеч от площад Пикадили, и някаква старица бе спряла край тях, за да му каже, че изверги като него са причина за всички горести и мъки на този свят.

— Ела да влезем вътре — подкани я припряно той. — Ще ти взема някакъв коктейл, чаша чай, кифла, каквото поискаш. Виж, Сю — добави, след като я преведе през фойето и я настани на една маса в най-отдалечения ъгъл. — Ужасно съжалявам за онова, което се случи. Откъдето и да го погледна, грешката беше изцяло моя.

— Не, не.

— Ако не те бях поканил на вечеря...

— Не е там проблемът. Вярно, Рони можеше и да се понацупи, ако ни беше видял двамата заедно, но скоро щеше да му мине. Но той ме завари с онова кошмарно човече Пилбийм. Разбираш ли, аз го бях уверила — и това си беше самата истина, — че никога през живота си не съм го виждала.

— Да, Рони ми спомена нещо подобно в таксито.

— Така ли? И какво точно каза?

— Ами, боя се, че не гореше от топли чувства по негов адрес. Тонът му, когато изговаряше името Пилбийм, бе суров. Аз се опитах да му набия в главата, че срещата ви е била чиста случайност и че си дошла в ресторанта с мен, но той не щеше и да чуе. Опасявам се, скъпа моя, че единственото, което можем да направим по повод цялата тая каша, е да я оставим на Великия лечител Времето.

Някакво момче обикаляше из фойето и, изглежда, търсеше някой си господин Грегъри.

— Само да можех да се добера до него и да го накарам да ме изслуша. Та аз дори нямах възможност да му обясня.

— Мислиш ли, че би могла да му обясниш, дори и да имаше възможност?

— Поне щях да опитам. Ако си бяхме поговорили като хората, той трябваше да е спял, за да не види, че наистина го обичам.

— Лошото е, че ти си тук, а той след няколко часа ще се върне обратно в Бландингс. Трудна работа — рече Хюго, поклащайки глава. — Завързана.

— Господин Кармъди — пропя настойчиво момчето, вече по-близо. — Господин Кармъди.

— Охо! — извика Хюго.

— Господин Кармъди? Търсят ви по телефона, сър.

Лицето на Хюго доби благочестивото изражение на светец.

— Страшно съжалявам — каза той, но ще трябва да притичам за минутка. Сигурно е Милисът. Никой освен нея не знае, че съм тук.

Загледана в неговия отдалечаващ се на подскоци гръб, Сю усети как очите ѝ се изпълват с парещи сълзи. Това тъй ненавременно доказателство за една чужда процъфтяваща любов само още повече подчертаваше собственото ѝ отчаяние, и безнадеждност. Тя сякаш чуваше с ушите си този телефонен разговор, възторжените джафкания на Хюго в отговор на гукането на любимото момиче, достигащ до него по жицата.

Я се стегни, каза си тя. Отвратително бе от нейна страна да завижда на Хюго само защото е щастлив...

Внезапно изправи глава. Беше ѝ хрумнало нещо.

Това бе идея зашеметяваща, но проста. Изискваше дързост, кураж и безразсъдно пренебрегване на последствията, и все пак бе безкрайно проста.

— Хюго — извика тя, когато щастливият младеж се върна и се плъосна в стола до нея. — Хюго, слушай!

— Чувай... — рече Хюго.

— Изведнъж си помислих...

— Чувай... — рече Хюго.

— Чуй ме ти най-сетне!

— Такова... — рече Хюго. — Обади се Милисът.

— Така ли? Чудесно. Слушай, Хюго...

— От Бландингс.

— Да. Но...

— И ми каза, че разваля годежа!

— Какво!

— Разваля проклетия годеж — повтори Хюго, правейки спешен знак на преминаващия наблизо келнер. — Едно бренди със сода, ако обичате — каза той. Лицето му бе бледо и сковано. — С много малко сода.

— Бренди със сода, сър?

— Да — потвърди Хюго. — С повече бренди.

---

[1] Съд за дребни престъпления, съществувал във Великобритания до 1949 г. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

СЮ ИМА ИДЕЯ

I

Сю го гледаше слисана.

— Разваля годежа?

— Разваля годежа.

В мигове на стрес най-глупавият въпрос е винаги този, който пръв ни идва на езика.

— Сигурен ли си?

Хюго издаде звук, наподобяващ спукването на хартиен плик. Самият той, в случай че го попитаха, би казал че се смее горчиво.

— Дали съм сигурен? Май няма много място за съмнение.

— Но защо?

— Защото е научила.

— Какво е научила?

— Всичко, клетнице — рече Хюго, забравяйки в мъжествената си агония изискаността на Кармъди. — Тя знае, че снощи съм те завел на вечеря.

— Какво!

— Такова.

— Но как?

Хартиеният плик гръмна отново. Израз на наситена злост разкриви благородните черти на Хюго.

— Ако някога срещна отново онова гадно, слузесто, накъдрено недоносче Пилбийм — процеди той, — нека си каже последната молитва. Ако му остане време.

Той пое своето бренди със сода от келнера и изглежда мрачно Сю.

— Да поръчам едно и за теб?

— Не, благодаря.

— Както искаш. Макар че за човек в моето положение е трудно да разбере — рече Хюго, отпивайки издебело — как е възможно някой да откаже подкрепление.

Сю имаше милозливо сърце. Трагедията на старото другарче почти я бе накарала да забрави собствените си несгоди.

— Разкажи ми какво е станало, Хюго.

Той остави на масата опразнената си чаша.

— Вчера към обяд пристигнах от Бландингс — започна — с цел да преговарям с Бюро за разследвания „Аргус“ във връзка с отвличането на свинята на лорд Емсуърт.

Сю искаше да узнае още нещо за тази свиня, но долавяше, че моментът не е подходящ за въпроси.

— Отидох в „Аргус“ и се видях с тоя злокачествен тумор Пилбийм, който му се пада собственик.

Сю отново понечи да заговори и за сетен път се въздържа. Тя се чувстваше като край смъртен одър, заслушана в последните слова на умирация. В такива случаи хората не се прекъсват.

— Междувременно — продължаваше Хюго с гробовен глас — Милисънт заподозряла — и аз съм изненадан от подобни мръсни обрати на мисълта ѝ, тъй като винаги съм я смятал за белоснежна душа, — та Милисънт заподозряла, че съм дошъл в Лондон, воден от някакви задкулисни цели. Тогава се свързала по телефона с „Аргус“ и им казала да проследят моето придвижване и да ѝ докладват. И доколкото разбрах, точно преди да ми позвъни сега е разговаряла с тях и е получила доклада им. Всичко това тя ми разкри в кратки, изгарящи изречения, като накрая ми каза, че ако продължавам да смятам, че сме сгодени, съм имал правото да позная до три пъти. Но за да ми спести усилията, тя сама щяла да ми каже верния отговор, а именно — никакви сватбени камбани за Хюго. И като си помисля само — продължи той, като вдигна чашата си и след кратък оглед я остави обратно с оскърбен и разочарован вид, — че самият аз се шегувах с цирея Пилбийм на тема следене и докладване на хора. Да, уверявам те. Майтапих се най-сърдечно. И после съм излязъл в широкия свят, весел и безгрижен, без дори да подозирам, че коварни шпиони душат всяка моя стъпка. Е, това, което мога да кажа, е, че ако Рони иска кръвта на тоя Пилбийм, какъвто несъмнено е случаят, ще му се наложи да изчака моя ред.

Сю, бидейки жена, обвини жената.

— Тази Милисънт не ще да е цвете за мирисане — рече, присвивайки устни.

— Тя е ангел — каза Хюго. — Това е всеизвестен факт. Ни най-малко не я виня.

— Аз пък да.

— Аз пък не.

— Аз пък да.

— Добре, да бъде по твоему — заключи великодушно Хюго, след което направи знак на келнера. — Още едно от същото, моля.

— Това решава нещата — каза Сю.

Очите ѝ искряха, а брадичката ѝ бе вирната решително нагоре.

— Кое?

— Докато ти беше на телефона, ми хрумна една идея.

— И аз съм имал не една идея през живота си — отвърна Хюго. — Но в този момент ме гложди една-единствена. Да пипна в ръчичките си онова изчадие Пилбийм и да му извивам мазното вратле, да го извивам, докато накрая не се скъса. „С какво се занимавате тук? — питам го. — С измерване на стъпки?“ „Проследяваме хора и докладваме за тяхното придвижване“ — вика ми. „Ха-ха!“ — засмивам се сърдечно аз. „Ха-ха!“ — засмива се и той. Всеобща радост и приятност. А през цялото това време...

— Хюго, ще ме чуеш ли най-сетне?

— Но ето, минава ми горчива мисъл. Каква възможност имам аз да изтръгна димящите му вътрешности с голи ръце? Трябва да се върна в Бландингс с влака в два и четвърт или ще си изгубя работата. Да го оставя невредим в пъкленото му леговище да потрива доволно ръце над моята гибел и да проследява придвижването на някой друг нещастник.

— Хюго!

Сломеният младеж прокара морна длан по челото си.

— Каза ли нещо?

— Вече десет минути се опитвам, но ти не слушаш.

— Говори — рече Хюго, посягайки с угаснал взор към втората си чаша.

— Чувал ли си някога за госпожица Шунмейкър?

— Името ми звучи познато. Коя е тя?

— Това съм аз.

Хюго погледна над ръба на чашата си, уязвен.

— Не говори щуротии на един мъж с разбито сърце — замоли той. — Какво искаш да кажеш?

— Преди няколко дни Рони ме беше качил в колата си и срещнахме лейди Констанс Кийбъл.

— Тя е кукумявка — каза Хюго. — Общопризната в цял Шропшир.

— Тя ме взе за госпожица Шунмейкър.

— Защо?

— Защото Рони повярва на думите на Рони.

Хюго въздъхна покъртено.

— Заплетена работа. Боже, колко заплетена!

— Всичко си дойде напълно естествено. Рони тъкмо ми разказваше за това момиче — как се запознали в Биариц, как тя щяла да идва в Бландингс и тъй нататък. Затова, като видя изведнъж лейди Констанс да се звери насреща ни с ужасяващо подозрение, първото, което му дойде на ума да й каже, беше, че аз съм тя.

— Че си лейди Констанс?

— Не, идиот такъв. Че съм госпожица Шунмейкър. А сега аз ще й бия една телеграма — на лейди Констанс, не на госпожица Шунмейкър, в случай че се каниш да попиташ, — за да й съобщя, че пристигам в Бландингс още днес.

— И ще се правиш на тази госпожица Шунмейкър?

— Да.

Хюго поклати глава.

— Не става.

— Защо? Лейди Констанс ме очаква, прояви малко разум.

— Проявявам не малко, а много. Но някой яко се е бръмнал и без да споменавам имена, това си ти. Нима не се досещаш, че тъкмо когато стигнеш до входната врата, тази госпожица Шунмейкър самолично ще цъфне там и ти изгасваш на секундата?

— Но тя няма да цъфне.

— Защо?

— Защото Рони й изпрати телеграма от името на лейди Констанс, в която пише, че в Бландингс е избухнала скарлатина и тя в никакъв случай не бива да идва.

Изразът на критично превъзходство се свлече от Хюго подобно на широка връхна дреха. Той се изправи в стола си. Тъй силно бе вълнението му, че неволно разля своето бренди със сода и не му отправи дори един скърбящ поглед, а го остави да попие забравено в килима.

— Сю!

— А стигна ли веднъж в Бландингс, ще мога да се видя с Рони и да му обясня как стоят нещата.

— Вярно.

— А ти от своя страна ще можеш да кажеш на Милисът, че няма защо да се тревожи за снощното ни излизане, тъй като аз съм сгодена за Рони.

— Отново вярно.

— Да виждаш някъде пропуск?

— Нито един.

— Всъщност опасявам се, че ти ще изпортиш цялата работа още в първите пет минути, като ме наречеш Сю.

Хюго махна бодро с ръка.

— Нека и през ум не ти минава подобна мисъл — рече той. — Дори и да сторя тази грешка, ще я замаскирам изкусно, като обясня, че съм искал да кажа „Шу“. Галено от Шунмейкър. А сега върви й прати още една телеграма. Не спирай да изпращаш телеграми. Не оставяй нищо на случайността. Пиши, че Бландингс е опустошен от епидемии. Не само скарлатина. Скарлатина *и* заушки. Без да споменаваме диабета, херпес зостер, глисти и вода в коляното. Да се залавяме за работа, скъпа Сю. Предстоят ни велики дела.

СЕДМА ГЛАВА

РАБОТА ЗА ПЪРСИ ПИЛБИЙМ

I

Ярки слънчеви лъчи, призоваващи всички здравомислещи да излязат да се веселят под живителната им топлина, струяха през прозорците на голямата библиотека на замъка Бландингс. Но за разлика от всеки друг път, днес те не вселяваха бодрост в душата на Кларънс, девети граф Емсуърт. С посърнал лик и изкривено пенсне, с разкопчана яка и провиснала челюст, той седеше, вперил пред себе си немиждащи очи и с общия вид на нещо, току-що подготвено за препариране.

Един моралист при вида на лорд Емсуърт самодоволно би напомнил, че това, да си владетел на обширни земи, да разполагаш с предобри средства за препитание и не по-лошо храносмилане, е било и си остава нож с две остриета. Чистият, с нищо непомрачен просперитет, би изтъкнал той в типичния си нагъл маниер, има свойството да те превръща в парцал, а в този грешен свят, тъпкан с несигурност и тревоги, където почти всичко може да се сгромоляса внезапно и без предупреждение на главата ти в почти всеки произволно избран момент, е за препоръчване човек да бъде жилав и чевръст.

Когато някакво извънредно бедствие се стовари върху редовия гражданин, то го заварва подготвен. Дългогодишното изпускане на влака в осем и четиридесет и пет, извеждането на кучето на разходка в дъждовни и мразовити нощи, отпушването на задръстени комини и установяването, че беконът за закуска отново е прегорял, дават на духа му защитна твърдина, та когато роднините на жена му цъфнат за неопределено дълго, но със сигурност дълго гостуване, той остава несломим и неустрашим.

Лорд Емсуърт не бе преминал през никоя от тези здравословни процедури. Досега Съдбата сякаш не бе имала други грижи освен да се чуди как да му угажда и да му уйдисва на акъла. Той се хранеше добре, спеше добре и нямаше парични проблеми. Отглеждаше най-хубавите рози в Шропшир. Беше печелил Първа награда за тикви на селскостопанската изложба на областта — нещо, непостигано от никой

граф Емсуърт в историята. И точно преди момента, от който започва настоящата хроника, по-малкият му син Фредерик се бе оженил — слава Богу! — за дъщерята на американски милионер и бе отишъл да живее на три хиляди мили от замъка Бландингс, при това разделен от него от необятни простори дълбока солена вода. Тъй че той постепенно бе започнал да гледа на себе си като на галено дете на Съдбата.

Трябва ли да се учудваме тогава, че този ненадеен и коварен удар го остави вцепенен и изтърбушен? Изненадващо ли е, че слънцегреенето не го блазнеше да излезе и да се въргаля на тревата? Нямах ли пълно основание да седи тъй, както седеше, и да преглъща буцата в гърлото си като щраус, нагълтал месингова дръжка за врата?

Отговорите на тези въпроси в реда, в който са изброени, са Не, Не и Да.

Вратата на библиотеката се отвори, за да разкрие напетата фигура на Достопочтения Галахад. Лорд Емсуърт поправи пенснето си и го погледна с опасение. Като знаеше колко слабо е застъпено благочестието в природата на по-малкия му брат и колко разсеян е интересът му към благородните битки за надмощие в средите на угоените свине, той се боеше, че роднината му се кани да го донарани в безутешната му скръб с някоя ехидна забележка. Но после погледът му омекна и по жилите му се разля благодатна вълна на облекчение. В лицето на брат му нямаше и следа от лекомислие, а само една похвална сериозност, която тъй прилягаше на момента. Достопочтеният Галахад седна, придърпа ръбовете на панталоните си, прочисти гърло и заговори с тон, изразяващ безмерно съчувствие и такт.

— Кофти работа, Кларънс.

— Направо отчайваща, бих казал.

— Какво смяташ да направиш по въпроса?

Лорд Емсуърт сви безнадеждно рамене, както обикновено правеше, когато хората го питаха какво смята да прави по всякакви въпроси.

— Да ти кажа, нищо не ми идва наум — призна той. — Не знам какво да предприема. Онова, което ми докладва младият Кармъди, напълно разстрои плановете ми.

— Кармъди?

— Бях го изпратил в Бюро за разследвания „Аргус“ в Лондон да наеме детектив по случая. Сър Грегъри Парслоу веднъж ми спомена за тази фирма още когато бяхме в добри отношения. Каза ми по доста многозначителен начин, както ми се стори, че ако някога имам какъвто и да било проблем, изискващ умел и дискретен подход, това били хората, към които трябвало да се обърна. Останах с впечатлението, че сам се е възползвал от услугите им в ситуация, чиито подробности предпочита да премълчи, и е останал напълно удовлетворен.

— Парслоу! — изрече Достопочтеният Галахад и изсумтя.

— Тъй че изпроводих младия Кармъди в Лондон да потърси помощта им във връзка с изчезването на Императрицата. И той ми докладва, че командировката му се е оказала безплодна. Те били категорични в своя отказ да търсят изчезнали прасета.

— Толкоз по-добре.

— Как така?

— Спестили са ти куп ненужни разходи. Няма никаква нужда да си пилееш парите по детективи.

— Мислех си, че вероятно един трениран професионален ум...

— Аз мога да ти кажа кой е отмъкнал Императрицата. Знаех го от самото начало.

— Какво!

— С абсолютна сигурност.

— Галахад!

— То е толкова очевидно, колкото и на лицето ти.

Лорд Емсуърт попипа носа си.

— Така ли? — попита недоверчиво.

— Току-що разговарях с Констанс...

— Констанс? — Лорд Емсуърт отвори плахо уста. — Да не бе свинята ми да е у нея?

— Току-що разговарях с Констанс — повтори Достопочтеният — и тя употреби за мен, или по-скоро срещу мен, някои твърде неприятни епитети.

— Нима се учудваш? Още като деца...

— Твърде неприятни епитети. Изкуфял интригант, между другото, и изкукуруигал дърт клюкар. И то само защото й казах, че човекът, откраднал Императрицата е не друг, а нашият мил съсед Грегъри Парслоу.

— Парслоу!

— Парслоу. Съвсем явно е, не мислиш ли? Смятам, че и най-немощният разсъдък би трябвало да го забележи с невъоръжено око.

Още от момче лорд Емсуърт се отличаваше с най-немощния разсъдък, който някой може да притежава, без да бъде настанен в съответно здравно заведение, но при все това намери теорията на брат си за невероятна.

— Парслоу?

— Стига си повтарял това „Парслоу“.

— Но, скъпи Галахад...

— Това е единственото разумно предположение.

— Нали не го подозираш наистина?

— Подозирам го и още как. Забрави ли какво ти казах оня ден?

— Да — отвърна лорд Емсуърт. Той рядко помнеше какво са му казали оня ден.

— За кучешкото състезание в стаичката зад бара — рече нетърпеливо Достопочтеният Галахад. — За това как Парслоу изпорти моя Таузър.

Лорд Емсуърт подскочи. Сега всичко се върна в паметта му. Сурово изражение се прокрадна зад неговото пенсне, което силните чувства бяха килнали отново.

— Ами, разбира се. Таузър. Твоето куче. Как да не помня.

— Той сви номер на Таузър, за да го извади от играта, и сега постъпва по същия начин с Императрицата. За Бога, Кларънс, размърдай си мозъка. Кой друг освен негодникът Парслоу има интерес да я премахне от пътя си? И ако не е знаел, че се готви някакъв долен трик, щеше ли оня негов свинар, Миризливия или как му беше името, да предлага наляво и надясно залози три към едно в полза на Гордостта на Мачингъм? Още тогава ти казах, че на твое място не бих изпускарал свинята от бдително око.

Уликите бяха съкрушителни и при все това лорд Емсуърт за сетен път се озова в плен на съмнението. Естествено, той отдавна се беше убедил в чернотата на Парслоувата душа. Но можеше ли той действително да е способен да извърши Злодеянието на Века? Един съсед-земевладелец? Мирови съдия? Човек, който отглежда тикви? Баронет?

— Ама Галахад... Мъж в неговото положение...

— Какво значи в неговото положение? Или си мислиш, че хората си менят природата само защото някой техен братовчед е умрял и им е оставил баронетството си? Сто пъти съм ти казвал, че познавам Парслоу от години. Научил съм му и кътните зъбки. Понятията му за чест винаги са били вмирисани като френско сирене и широки като Ламанша. Можеш да попиташ всеки, който се е движил из Лондон в онези дни. Сурови мъже трепваха уплашено и си криеха парите и часовниците, щом го видеха да се задава. Той нямаше и едно пени освен онова, което успяваше да изкрънка от другите, а си угаждаше като принц. Когато го срещнах за пръв път, живееше в Шепъртън, надолу по реката. Стариат му баща се беше уговорил със съдържателя на странноприемницата да му дава легло и закуска и нищо повече. „Ако иска вечеря, нека си я спечели“, му рекъл. И знаеш ли по какъв начин си я печелеше? Беше научил оня негов помияр Банджо да прави номера пред компаниите, които идваха на разходка с параходчето. После се приближаваше небрежно и започваше да се надява, че кучето не им е досадило и да плещи всякакви глупости, докато хората не влезеха вътре да се хранят. Тогава се намъкваше заедно с тях, вземаше менюто уж да им препоръча вино и преди да разберат какво става, вече се наливаше с шампанско и пушеше пури на тяхна сметка. Ето що за човек беше твоят Парслоу.

— Но въпреки всичко...

— Помня как един следобед ми изскочи насреща от някаква кръчма, „Веселият мелничар“ ѝ беше името, с лъснала от възторг физиономия. „Влизай, бързо!“ ми вика, наели са нова сервитьорка и тя още не е разбрала, че тук не ми дават на вересия.

— Но Галахад...

— А ако случайно си мисли, че съм забравил една малка случка, състояла се в ранното лято на 95-а, то дълбоко греши. Срещнахме се на Хеймаркет^[1] и Парслоу ме завлече в „Двата патока“ на чаша бира — сега там има шапкарски магазин — и когато дойде време да плащаме сметката, той измъкна от джоба си нещо като малък пумпал с написани наоколо цифри. Каза, че го намерил на улицата и се чудел кой ги измисля тия забавни играчки и настоя да го въртим на по пет шилинга. „Ти вземаш нечетните числа — ми казва, — а аз — четните.“ И преди да успея да се измъкна на чист въздух, вече бях вътре с десет лири, седем шилинга и шест пенса. А на следващата сутрин разбрах, че тия

джаджи ги правели така, че оста им се вади и според това от коя страна я вкараш се падат или само четни или само нечетни номера. Когато привечер се видяхме, поисках да ми покаже пумпала отново, но той каза, че го е загубил. Ето що за тип беше твоят Парслоу. И ти очакваш от мен да повярвам, че наследяването на титлата и животът в имението са го направили дотолкова възвишен и чист, че да се спре пред кражбата на едно прасе.

Лорд Емсуърт се изправи. Струпването на красноречиви доказателства бе изиграло своята роля. Очите му искряха, дъхът излиташе с хриптене от гърдите.

— Проклетникът!

— Мошеник и половина, винаги си е бил такъв.

— Какво да правя?

— Какво ли? Начаса иди при него и го заклейте, какво друго.

— Да го заклея?

— Да. Погледни го право в очите и го заклейте за неговото престъпление.

— Така и ще сторя! Още сега.

— Идвам с теб.

— Поглеждам го право в очите!

— И го заклеяваш!

— И го заклеявам. — Лорд Емсуърт вече бе стигнал до антрето и припряно се озърташе във всички посоки. — Къде, по дяволите, ми е шапката? Не мога да си намеря шапката. Някой постоянно ми крие шапката. Няма да търпя нито миг повече да ми се крият шапките.

— Не ти трябва шапка, за да заклеяваш някого, че е откраднал свиня — рече Достопочтеният Галахад, който бе вещ в правилата на добрия тон.

---

[1] Улица в централната част на Лондон. — Б.пр. ↑

II

В своя кабинет в Мачингъм Хол в съседното село Мъч Мачингъм сър Грегъри Парслоу-Парслоу седеше, вперил поглед в последния брой на седмичен вестник. Ние вече сме срещали този вестник, когато той се намираше в ръцете на Бийч. И колкото и странно да изглежда, статията, привлякла вниманието на сър Грегъри, бе същата, от която се бе заинтересувал и икономът.

Достопочтеният Галахад Трипуд, брат на граф Емсуърт. Едно птиче ни каза, че Гали в момента се намира в замъка Бландингс в Шропшир, потомственото седалище на фамилията, и е дълбоко потопен в писането на своите спомени. Както би ви уверил всеки от старите му съратници, те вероятно ще са не по-малко горещи от времето навън, ако не дори повече.

Но докато Бийч при прочита на този текст се бе подсмихнал сочно, сър Грегъри Парслоу-Парслоу потрепери, подобно на мъж, който при разходка сред природата внезапно е съзрял на пътеката пред себе си навита змия.

Сър Грегъри Парслоу-Парслоу, владетел на Мачингъм Хол и седми потомствен баронет, бе от онези хора, които започват живота си добре, после кривват за малко и накрая се връщат отново в тясната права пътека, за да си останат там до края. С други думи, до двайсетгодишна възраст той бе примерно момче, а от трийсет и първата си година насам, след като наследи титлата — един безупречен баронет. И то дотолкова, че сега, вече петдесет и две годишен, очакваше всеки момент да бъде одобрен от местния комитет на Консервативната партия за акредитиран кандидат за предстоящите извънредни парламентарни избори в Бриджфордския избирателен район на Шропшир.

Но имаше едно десетилетие в неговия живот, онази опасна възраст между двадесетата и тридесетата година, когато той бе натрупал минало — солидно, дебело минало, което някоя не тъй надарена личност не би могла да събере и в пет пъти по-дълъг период. Това бе епоха в неговата биография, към която той не обичаше да обръща поглед и годините на безукорно баронетство му бяха позволили, поне що се отнасяше до него самия, да погребат безвъзвратно миналото. А ето че сега по всичко изглеждаше, че този зловреден сподвижник от бурната му младост се кани да го изрови от гроба.

С възрастта у сър Грегъри се бе появила склонност към пълнота и както обикновено правят пълните мъже в мигове на стрес, той усилено пуфтеше. Но никакво пуфтене не можеше да издуха от страниците на вестника тази ненавистна дописка. Тя все тъй нагло му се цъкеше от мястото си, когато вратата се разтвори и икономът обяви пристигането на лорд Емсуърт и господин Галахад Трипуд.

Първата емоция на сър Грегъри при вида на заклеймителния отряд, нахлул в кабинета му, бе на напълно оправдана изненада. Давайки си сметка за болезнените чувства, които престъпването на васалната вярност от страна на Джордж Сирил Ненагледния бе затаило в душата на бившия работодател на този талантлив свинар, той изобщо не очакваше граф Емсуърт да го почете с утринна визита. А що се отнасяше до Достопочтения Галахад, с него бе спрял да бъде на дружеска нога още през зимата на лето Господне хиляда деветстотин и шесто.

После, стъпвайки по петите на изненадата, дойде гневът. Това, че авторът на „Спомените“ можеше с едната си ръка да пише цинични клеветнически историйки за него, а с другата, образно казано, да прекрачва най-спокойно прага на личния му кабинет, го изпълваше с най-остро негодувание. Той изправи гръб в креслото си и тъкмо се канеше да го смрази с поглед, когато Достопочтеният Галахад пръв разчупи тишината.

— Недостойни Парслоу — изрече той с рязък, неприязнен глас, — твоите грехове те издадоха!

Намерението на баронета бе да запита на какво дължи честта за посещението, с леден тон при това, но след тази забележителна встъпителна реч думите се смразиха на устните му.

— А? — произнесе той озадачено.

Галахад го наблюдаваше през своя монокъл както готвачката съзерцава охранена хлебарка, открита в кухненската мивка. Това бе поглед, който би засегнал честолубието и на плужек и за сетен път почудата на господаря на Мачингъм отстъпи място на гнева.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? — викна ядно той.

— Виждаш ли лицето му? — просъска настрана Достопочтеният Галахад.

— Тъкмо него гледам — отвърна лорд Емсуърт.

— Вината просто е изписана върху него.

— Черно на бяло — съгласи се лорд Емсуърт.

Галахад, който бе скръстил заплашително ръце на гърдите си, ги разгъна и нанесе стремителен удар по писалището.

— Внимавай много, Парслоу! Мисли, преди да говориш. И когато заговориш, говори истината. Бих могъл да ти кажа като начало, че ние знаем всичко.

Доколко ниска оценка си бе съставил сър Грегъри Парслоу за колективната вменияемост на своите посетители можеше да се съди по факта, че сега той се обърна не към друг, а към лорд Емсуърт като поинтелигентен от двамата.

— Емсуърт! Обясни ми! Какво, за Бога, търсите тук? И какви ги плещи тоя умопобъркан?

Лорд Емсуърт наблюдаваше изявите на своя брат с нарастваща възхита. Енергичният увод, с който последният даде ход на разследването, бе спечелил неговото безрезервно одобрение.

— Ти знаеш — отвърна кратко той.

— Бих казал дори, че дяволски добре знае — намеси се Галахад.
— Парслоу, дай свинята!

Сър Грегъри задържа очните си ябълки в гнездата им част от секундата, преди те да изхвъркнат оттам и да се ударят в отсрещната стена. Той стори всичко по силите си да мисли за хубави, спокойни неща. Току-що си бе спомнил, че е мъж, който трябва да внимава с кръвното си налягане.

— Свиня?

— Свиня.

— Свиня казваш?

— Свиня.

— Каква свиня?

— Той пита „каква свиня?“!

— Чух — отвърна лорд Емсуърт.

Сър Грегъри Парслоу имаше затруднения с очите.

— Не знам за какво говорите.

Галахад разгъна повторно ръце и стовари върху писалището удар, от който капачето на мастилницата отхвъркна.

— Парслоу, овча муцуно такава, разплуто изчадие на ада — изкрещя той. — Връщай веднага свинята!

— Моята Императрица — додаде лорд Емсуърт.

Сър Грегъри Парслоу-Парслоу бавно се надигна от креслото си. Галахад насочи към него повелителен показалец, но той пренебрегна жеста. Кръвното му налягане сега се колебаеше около сто и петдесетте.

— Да не искате да кажете, че сериозно ме обвинявате...

— Парслоу, сядай долу!

Сър Грегъри започна да се дави.

— Емсуърт, за сетен път се убеждавам, че си тъп папуняк.

— Тъп какво? — прошепна Негова светлост.

— Папуняк — рече сухо Достопочтеният Галахад. — Вид пернат дивеч. — Той се обърна отново към обвиняемия. — Оскърбителното поведение с нищо не ти помага, Парслоу. Ние знаем, че ти си откраднал тази свиня.

— Не съм крал никаква проклета свиня. За какво ми е притрябвало да я крада?

Галахад изсумтя.

— А за какво ти трябваше да тъпчеш Таузър с лучен бифтек в задната стаичка на „Черният Лакей“ през пролетта на 97-а? — попита резонно и сам си отговори. — За да изкараш фаворита от надпреварата, ето за какво. Същите мотиви те движат и сега, защото тази свиня е по-добра от твоята. Сам виждаш, че си ни до болка ясен, недостойни Парслоу. Ние те четем като отворена книга.

Сър Грегъри бе спрял да се тревожи за кръвното си налягане. Никакви мисли за хубави спокойни неща вече не можеха да удържат стремителния му възход.

— Вие сте луди! И двамата. Луди за връзване.

— Парслоу, ще изкихаш ли тая свиня, или не?

— Тя не е у мен.

— Това ли е последната ти дума?

— Не съм я виждал дори.

— Защо папуняк? — запита лорд Емсуърт, който от известно време тънеше в мълчание.

— Много добре — каза Достопочтеният Галахад. — Щом това е курсът, към който смяташ да се придържаш, аз нямам друг избор, освен да предприема стъпки. И ще ти кажа точно какви стъпки ще предприема, недостойни Парслоу. Сега виждам, че съм бил наивно снизходителен. Оставил съм мекото ми сърце да ме подведе. Отново и отново, сядайки да пиша своите спомени, аз се сещам за една чудесна история, която просто плаче да бъде включена в тях, но всеки път си казвам: „Не — казвам си. — Това ще нарани стария Парслоу. Колкото и да е добър материалът, не мога да го използвам. Трябва да се съобразя и с неговите чувства.“ Е, отсега нататък няма милост. Ако не върнеш свинята доброволно, ще включа в книгата си всяко проклето нещо, което мога да се сетя за теб, като се започне от първата ни среща, когато ни представиха един на друг в „Романо“, а ти се разхождаше със супник на главата и стрък целина в ръка, твърдейки, че си часовият пред Бъкингамския дворец. Светът ще те познае такъв, какъвто си — единственият човек, изхвърлян някога от „Кафе де л'Юроп“, задето се е опитал да събере пари за бутилка шампанско, като разиграва панталоните си на лотария пред главния бар. И нещо повече, ще разкажа цялата история със стридите.

Сър Грегъри нададе остър вопъл. Лицето му бе добило цвета на породист патладжан. В тези охолни дни на средната си възраст той без друго напомняше за придворен готвач от епохата на Регентството, който от дълги години заглажда косъма сред димящите казани. Сега видът му бе на готвач от епохата на Регентството, който, освен че се намира на ръба на аполексията, току-що е бил ужилен по най-горната част на крака от стършел.

— Да, ще го сторя — рече твърдо Галахад. — Историята със стридите цяла-целеничка, от игла до конец, до най-нищожната подробност.

— Каква е тази история със стридите, скъпи братко? — попита лорд Емсуърт, заинтригуван.

— Няма значение. Аз я знам. И младият Парслоу я знае. И ако Императрицата на Бландингс не се озове обратно в кочината си още днес следобед, ще я намериш в моята книга.

— Но аз пак ви казвам — извика изтерзаният баронет, — че не знам абсолютно нищо за вашата свиня.

— Ха!

— Не съм ѝ виждал очите дори от миналогодишната селскостопанска изложба.

— Хо!

— Нямах представа, че е изчезнала, докато не го чух от вас.

Достопочтеният Галахад впи в него пронизителен поглед през черната рамка на монокъла си. После с израз на отвращение се обърна към вратата.

— Хайде, Кларънс — рече той.

— Тръгваме ли?

— Да — отвърна Галахад със сдържано достойнство. — Няма какво повече да правим тук. Да се махаме от този дом, преди да го е поразил гръм.

III

Вежливият, макар и пъпчив юноша, подвизаващ се във външния офис на Бюро за разследвания „Аргус“, прочете картичката, която пълният посетител му бе подал, и се взря в притежателя ѝ с благоговение и нескрит респект. Той бе момче от класа и много си падаше по аристокрацията. Ръката му почука почтително по вратата на светая светих.

— „Един господин иска да ви види“ ли ще чуем? — попита Пърси Пилбийм.

— Един *баронет* иска да ви види, сър — поправи го юношата. — Сър Грегъри Парслоу-Парслоу от Мачингъм Хол.

— Покани го незабавно — рече възторжено Пилбийм.

Той се изправи и опъна реверите на сакото си. Нещата явно потръгваха отлично. Той помнеше добре сър Грегъри Парслоу. Един от първите му успехи. Тогава бе успял да му възвърне някои писма, попаднали в неподходящи ръце. И докато слушаше приближаващите се отвън стъпки, се запита дали клиентът му отново не се е впуснал в неблагоприятна кореспонденция.

Съдейки по смачкания вид на баронета, случаят като нищо можеше да се окаже такъв. Изглежда, е било писано на сър Грегъри Парслоу-Парслоу да се появи в настоящата хроника запъхтян и с възморово лице. Във всеки случай сега той пъхтеше усилено и поморав никога не беше бил.

— Дойдох да се посъветвам с вас, господин Пилбийм — каза той, след като предварителните любезности бяха разменени и бе успял да помести уважителния си обем в креслото за посетители, — защото се озовах в положение от изключително сложно естество.

— Съжалявам да го чуя, сър Грегъри.

Пилбийм хвърли око към вратата. Тя беше затворена. Сега вече беше убеден, че малкият проблем на неговия посетител е от същото естество, както и преди, и изглежда неуморния писател с искрено удивление.

Никога ли не спираха тия дърти пергиши, се чудеше той, да пишат компрометиращи писма? И как не си изкълчваха китките?

— Ако има нещо, с което мога да ви бъда от полза, сър Грегъри... Ще бъдете ли така любезен да ми разкажете фактите от самото начало?

— Самото начало? — Сър Грегъри се замисли. — Добре, да започнем така. Преди години, господин Пилбийм, аз бях по-млад, отколкото съм днес.

— Абсолютно.

— По-беден.

— Без съмнение.

— И не така улегнал. И в този период от своя живот аз имах нещастieto да извърша доста неща в компанията на един мъж на име Трипуд.

— Галахад Трипуд?

— Познавате ли го? — изненада се сър Грегъри.

Пилбийм се подсмихна при спомена.

— Не лично. Но навремето написах статия за него, още като редактор в един вестник на име „Светски клюки“. Първата от рубриката „Аристократи с широки пръсти“. Най-парливото нещо, излизало някога изпод перото ми. Казаха ми, че после на два пъти идвал в редакцията с конски камшик и настойчиво искал да говори с мен.

Сър Грегъри показва загриженост.

— Значи все пак сте се виждали?

— Напротив. Вероятно не сте запознат с вътрешната организация на един вестник като „Светски клюки“, сър Грегъри, но мога да ви кажа, че посетители, които се явяват там с камшици, рядко успяват да открият онзи сътрудник, когото търсят.

— Дали е възможно да знае името ви?

— Не. Неотменимо правило в „Клюките“ бе имената на редакционния персонал да не се разкриват пред външни лица.

— Ох! — въздъхна сър Грегъри облекчено.

В следващия миг обаче облекчението му отстъпи място на протеста. В поведението на Достопочтения Галахад имаше възмутителна непоследователност.

— Значи проклетникът е побеснял, задето сте написали за него във вестника, а? А иначе няма нищо против самият той да дращи какво ли не за хората, дяволите да го вземат.

— Искате да кажете, че той пише? Не знаех.

— Съчинява спомените си в същия този миг. Загнездил се е в замъка Бландингс и ги довършва с пълна пара. И книгата ще бъде фрашкана с разни истории за мен. Пъклени, вредни, злонамерени истории, които ще съсипят репутацията ми в страната. Има например една, в която става дума за няколко стриди...

Думите изневериха на сър Грегъри. Той остана да седи, пуфтейки. Пилбийм кимна сериозно. Ситуацията му беше ясна. Но относно това какво точно очакваше клиентът му от него, съзнанието му все тъй се губеше в мъгляви догадки.

— Но ако тези истории, за които говорите, са клеветнически...

— Точно там е работата, че са чиста истина.

— Истина или не, щом ви причиняват ущърб...

— Да, знам — прекъсна го нетърпеливо сър Грегъри. — Едно съдебно дело много ще ми помогне, няма що. Дори съдът да ми признае най-големите щети в историята, каква полза, след като репутацията ми ще отиде по дяволите и ще знам, че всеки глупак на улицата ми се хили зад гърба? Ами Комитетът на Консервативната партия? Защото трябва да ви кажа, господин Пилбийм, отделно от всички други съображения, че съм на прага да бъда одобрен от нашия местен комитет като кандидат за следващите избори. И ако той бесен изверг публикува книгата си, те ще се дръпнат от мен като опарени. Сега разбирате ли ме?

Пилбийм взе една писалка от бюрото си и се почеса замислено по брадичката. Той обичаше да взема оптимистична позиция по отношение делата на своите клиенти, но не можеше да скрие от самия себе си, че на сър Грегъри явно не му е провървяло.

— Галахад твърдо ли е решен да публикува книгата?

— Тя му е единствената цел в живота, обесникът.

— И възнамерява на всяка цена да включи тези истории?

— Днес сутринта дойде специално, за да ми го каже. И аз хванах първия влак за Лондон, за да поверя случая във ваши ръце.

Пилбийм се почеса по лявата буза.

— Хм! — рече. — Е, при тези обстоятелства наистина не виждам какво друго можем да направим, освен...

— ... да докопаме ръкописа и да го унищожим, нали? Напълно сте прав. Точно това съм дошъл да ви помоля да свършите.

Пилбийм зина. Той не бе имал предвид нищо подобно. Забележката, която се канеше да направи, бе, че при така описаната ситуация не съзира друг изход освен да се скръстят ръцете, да се стисне ченето и да се чака неотвратимото бедствие тъй, както подобава на чистокръвен британец и мъж. Очите му се взираха невярващо в разюздания баронет. Аристократите са пословично порочни, но Пърси Пилбийм не бе и подозирал, че беззаконието им може да достига такива потресаващи мащаби.

— Да открадна ръкописа?

— Друг начин не съществува.

— Но това е доста трудноизпълнима задача, не намирате ли, сър Грегъри?

— Не и за находчив младеж като вас — рече подкупващо баронетът.

Ласкателството не достигна целта си. Резервираното, лишено от ентузиазъм изражение на Пилбийм не претърпя никаква промяна. Колкото и находчив да е човек, мислеше си той, трудно би могъл да измъкне ръкопис със спомени от един дом, без да е влязъл в него.

— И как смятате, че ще проникна в къщата?

— Очаквах да разполагате поне с десетина начина.

— Не разполагам с нито един — увери го Пилбийм.

— Но спомнете си как ми върнахте онези писма.

— Онова беше лесно.

— Тогава бяхте казали, че минавате да отчетете водомерите.

— Ще ми е малко трудно да се появя в замъка под този предлог и да се надявам, че ще ме поканят да им погостувам. Изглежда, не си давате сметка, сър Грегъри, че операцията, която ми предлагате, би отнела доста повече от няколко минути. Възможно е ситуацията да наложи един твърде продължителен престой.

Сър Грегъри намери отношението на своя събеседник за угнетяващо. Той бе мъж, привикнал, особено след наследяването на титлата и придружаващото я състояние, да вижда как хората пъргаво

се залавят за работа, щом им даде указания. Той свъси раздражено вежди.

— Защо не отидете като иконом или нещо подобно?

Единственият отговор на Пърси Пилбийм се изрази в търпелива усмивка. Той вдигна писалката и се почеса с нея по главата.

— Трудно осъществимо — рече той и отново тази съжалителна усмивчица пробяга по лицето му.

Видът ѝ докара сър Грегъри до точката на кипене. Той почувства непреодолимо желание да каже нещо, с което да я изтрие оттам. Тя му напомняше за усмивките, които бе виждал по лицата на букмейкърите в дните на своята младост, когато им бе предлагал да залагат от негово име на кредит, в дух на взаимно доверие.

— Добре, ваша работа — отсеке той. — Но може би все пак ще ви е интересно да узнаете, че за да се сдобия с този ръкопис, аз съм готов да заплатя хиляда лири стерлинги.

Точно както бе предвидил, последните му думи видимо заинтригуваха Пилбийм. Ефектът им бе тъй силен, че в пристъпа на неудържима емоция той ръгна писеца в скалпа си, причинявайки си дълбока порезна рана.

— Хххияларка? — заекна сразено.

Сър Грегъри, разсъдлив мъж в паричните дела, долови, че е оставил чувството си за драматизъм да го увлече твърде далеч.

— Е, да речем петстотин — рече малко припряно той. — А петстотин лири са много пари, господин Пилбийм.

Това бе аспект, който нямаше нужда да подчертава. Пърси Пилбийм го схвана начаса без чужда помощ и бръчка на размисъл проряза челото му. Един ден собственикът на Бюро за разследвания „Аргус“ можеше да остане невъзмутим пред перспективата да прибави петстотин лири към банковата си сметка, но този ден все още не беше изгрял на хоризонта.

— Чек за пет стотачки в мига, в който ръкописът на стария лешояд попадне в ръцете ми — прокрадна се лъстиво гласът на сър Грегъри.

Природата бе наредила тъй, че при никакви обстоятелства лицето на Пърси Пилбийм не можеше да стане красиво, но в този миг то полека се озари от нещо, което в известна степен съумя да смекчи естествената му противност. Това бе израз на екстаз, на радост, на едно

почти райско блаженство — накратко, изразът на човек, който ясно съзира пред себе си начин да докопа петстотин лири.

В споменаването на всяка значителна сума има нещо, което, изглежда, оказва стимулиращо въздействие върху мисловния процес. Само допреди минута разсъдъкът на Пилбийм бе представлявал инертна каша. Сега най-неочаквано той заработи като динамо.

Да влезе в замъка Бландингс? Разбира се, че можеше да влезе в замъка Бландингс. И то не за да се промъкне със сърбеж в дъното на панталоните, предвещаващ ритника, който щеше да го изхвърли оттам, а да паркира гордо двуместния си автомобил пред парадния вход, да подаде куфара си на иконома и да бъде посрещнат като почетен гост. Досега той бе забравил, защото умишлено се бе постарал да забрави, скандалното предложение на оня млад идиот, чието име му убягваше, да отиде в Бландингс и да затопурка по дирите на изгубени прасета. Тогава то бе наранило самолюбието му тъй дълбоко, че го бе прогонил като зараза от паметта си и ако случайно се сетеше за Хюго, бързаше да се окопити и да насочи мисълта си към нещо друго. Но сега споменът изплува по-ярък от всякога, включително и прощалните думи на идиота, че ако някога промени решението си, предложението все тъй остава в сила.

— Ще поема случая, сър Грегъри — каза той.

— Охо?

— Можете да разчитате на пристигането ми в замъка Бландингс най-късно до утре вечер. Измислих начин да вляза там.

Той стана от бюрото си и закрачи из стаята със склучени вежди. Пъргавият му мозък, този удивителен механизъм, бе зареден с гориво и сега набираше обороти. Веднъж детективът поспря, колкото да хвърли разсеян поглед през прозореца, а когато сър Грегъри прочисти гърло да заговори, го възпря с нетърпелив жест. Не можеше да допусне разни баронети, дори и с тиренца в имената, да го прекъсват в момент като този.

— Сър Грегъри — каза той накрая. — Основното в дела от подобен род е човек да разполага с план. Аз имам план.

— Охо! — рече сър Грегъри.

Този път имаше предвид, че през цялото време си е мислил как след толкова ходене събеседникът му няма начин да не измъти поне един план.

— Щом се приберете у дома, искам да поканите господин Галахад Трипуд утре на вечеря.

Баронетът се разтресе като желе. Гняв и удивление се бореха в гърдата му. Да покани негодяя на вечеря? След всичко, което се беше случило?

— А също и всеки друг от замъка Бландингс, когото сметнете за уместно, но господин Трипуд на всяка цена. Изкараме ли го веднъж от къщата, моят път ще е чист.

Гневът и удивлението стихнаха начаса. Баронетът бе прозрял идеята. Изящната простота на замисъла събуди възхищението му. Но веднага след това го загриза съмнението, че ще е много по-просто да се отпрати една такава покана, отколкото да бъде приета. Ярка картина на Достопочтения Галахад така, както го бе видял за последно, изникна пред взора му.

И тогава го осени благодатната целителна мисъл за лейди Констанс Кийбъл. Той щеше да изпрати поканата на нея и — да, по дяволите! — да ѝ разкрие всички факти, да свали картите на масата с упованието, че нейната отзивчивост и здрав разум ще я приобщят към справедливата кауза. Отдавна бе забелязал, че отношението ѝ към „Спомените“ не се различава съществено от неговото собствено. Можеше да разчита на помощта ѝ. Можеше да разчита, че тя — посредством онези женски методи на принуда, за които той, бидейки ерген, можеше само да гадае — ще довлече Достопочтения Галахад Трипуд в Мачингъм Хол навреме за вечеря. Баронетът знаеше, че жените притежават тази необяснима власт над своите най-близки роднини.

— Отлично! — каза той. — Великолепно! Превъзходно. Охо! Ще бъде сторено.

— Тогава оставете другото на мен.

— Значи мислите, че ако успея да го изкарам от замъка, ще можете да ми осигурите ръкописа?

— Положително.

Сър Грегъри се изправи и протегна разтреперана ръка.

— Господин Пилбийм — каза той с дълбоко чувство, — идването ми при вас беше най-мъдрото нещо, което съм правил през живота си.

— Абсолютно — рече Пърси Пилбийм.

ОСМА ГЛАВА
БУРЕНОСНИ ОБЛАЦИ НАД БЛАНДИНГС

I

След като препрочете шестте страници, които бе написал от обяд, Достопочтеният Галахад Трипуд ги прикрепи към основното тяло на своя монументален труд и положи ръкописа в чекмеджето — с нежност, с каквато любяща майка оставя първородното си чедо в люлката.

Той бе целият изплескан с мастило, но инак в отлично настроение. Щастието, както често са изтъквали великите умове, произтича от това да даряваш радост на другите, а той знаеше, че малкият анекдот, който току-що бе увековечил на белия лист, ще дари неподправена наслада на съществен брой хора. Надлъж и на шир из цяла Англия те щяха да се търкалят от смях, щом го прочетяха. Вярно, тяхната забава може би нямаше да се споделя най-сърдечно от сър Грегъри Парслоу-Парслоу от Мачингъм Хол, тъй като последният излязъл изпод перото на литератора откъс представляваше историята със стридите, но първият урок, който всеки автор трябва да научи, е, че никога не може да угоди на всички.

Той напусна малката библиотека, която бе реквизирил за свой личен кабинет, и докато се спускаше по широкото стълбище, забеляза долу във фойето Бийч. Икономът се възвисяваше непоклатим край масичката за чай, вирайки се като в транс в блюдо сандвичи с аншоа, и не за пръв от няколко дни насам през ума на Достопочтения Галахад се стрелна мисълта, че съвестта на този мъж може би не е чиста. Видът му бе тъй напрегнат и тревожен, сякаш бе извършил убийство и се боеше някой да не открие трупа. Един по-опитен физиономист би успял да разчете този израз. Това е изразът на всички икономисти, позволили да бъдат въввлечени против повелята на собствения си разсъдък в кражба и укривателство на свинете на своите господари.

— Бийч! — викна той през парапета, тъй като току-що се бе сетил, че иска да го попита нещо за стария ексцентрик генерал-майор Магнус, при когото икономът бе служил навремето. — Какво ти става, по дяволите? — добави Галахад с известно раздражение, след като икономът, изваден грубо от своето съзерцание, бе подскочил една педя

нагоре и се бе разтресъл от глава до пети по начин, крайно мъчителен за гледане. Един иконом, бе убеждението на Достопочтения, си е иконом, а една подплашена сърна си е подплашена сърна. Сливането на двете съвсем не му беше по вкуса.

— Извинете, сър?

— Защо трябва да подскачаш така всеки път, когато някой те заговори? Забелязвал съм го и преди. Мята се като мряна — оплака се той на племенницата си Милисънт, която тъкмо слизаше надолу с бавни занесени стъпки. — Само му кажи нещо, и започва да се гърчи като харпуниран кит.

— О? — рече отпаднало Милисънт. Тя се бе свлякла в едно кресло и разгърнала книга с вида на нещо, породено от въображението на Ибсен в не най-радостните му моменти.

— Извънредно много съжалявам, господин Галахад.

— Няма полза да съжаляваш. По-добре не го прави. Ако се упражняваш за бала на прислужниците, вслушай се в съвета на един стар приятел и се откажи. Просто нямаш нужната фигура.

— Мисля, че може би съм хванал лека настинка, сър.

— Направи си пунш с повечко уиски. Ще те оправи за нула време. Защо колата е изкарана отвън?

— Нейна светлост се разпореди, сър. Доколкото разбрах, тя и господин Бакстър ще ходят до Маркет Бландингс да посрещнат влака от четири и четиридесет.

— Очакваме ли някого?

— Младата дама от Америка, сър. Госпожица Шунмейкър.

— О, да, разбира се. Бях забравил. Значи пристига днес?

— Да, сър.

Галахад въздъхна замечтано.

— Шунмейкър. Навремето познавах добре стария Джони Шунмейкър. Прекрасно момче. Умееше да приготвя най-страхотните ментови джулепи в Съединените щати. Ти опитвал ли си някога ментов джулеп, Бийч?

— Не помня подобен случай, сър.

— О, ако беше, щеше да помниш и още как. Коварни питиета, уверявам те. Примъкват се към теб сладко като първата любов, плъзват малките си длани в твоите и следващото нещо, което чуваш, е как

суров глас ти казва да заплатиш петдесет долара на касата на съда. Да си виждал някъде лорд Емсуърт?

— Негова светлост разговаря по телефона, сър.

— Не го прави, казвам ти! — рече сприхаво Достопочтеният, тъй като икономът за сетен път бе получил паралитичен тремор.

— Моля за извинение, господин Галахад. Причината е в нещо, за което внезапно се сетих. Малко след обяд се получи телефонно обаждане от джентълмен, който желаше да разговаря с вас. По думите му успях да разбра, че се намира в Оксфорд, на път от Лондон за Блэкпул със своя автомобил, но знаейки, че сте зает с литературните си занимания, се въздържах да ви обезпокоя. И докато не споменах преди малко думата „телефон“, въпросът съвсем бе убягнал от паметта ми.

— Кой беше той?

— Не успях да разбера името му, сър. Връзката беше лоша. Но той заръча да ви информирам, че ви търси във връзка с някакво драматично произведение.

— Пиеса?

— Да, сър — рече Бийч, видимо поразен от словесната находчивост на своя събеседник. — Позволих си да го информирам, че вероятно ще имате възможност да го приемете по-късно следобед. Той каза, че ще намине след чая.

Икономът се отдалечи с тежки несигурни стъпки и Достопочтеният Галахад се обърна към своята племенница.

— Това ще да е бил старият Мейсън. Вчера получих писмо от него. Театрален менажер е и навремето доста се движехме заедно. Изкопал е отнякъде една пиеса, превод от френски, и му е хрумвало да я преработи в стила на деветдесетте и да я постави под мое име.

— О?

— Разчита на това, че и книгата ми излиза приблизително по същото време. Впрочем идеята не е лоша. Галахад Трипуд е на път в най-близко бъдеще да стане касово име. Билетите му ще се грабят със седмици напред от дъртите пуяци, които ще се стичат на стада към Лондон да видят дали случайно не е вмъкнал вътре нещо за тях.

— О? — рече Милисънт.

Достопочтеният Галахад се намръщи. Ухото му долавяше липса на съпричастие и интерес.

— Какво става с теб? — запита той остро.

— Нищо.

— Защо тогава имаш такъв вид?

— Какъв?

— Посърнал и блед, сякаш току-що си срещнала букмейкър, на когото дължиш пари.

— Напротив, в чудесно настроение съм.

— Да, направо искрящо. Виждаш ли мъгли, които изглеждат полъчезарни. Каква е тая книга, дето си я зачела?

— На леля Констанс. — Милисът погледна изнурено корицата. — Нещо по въпросите на теософията.

— Теософия! Едно младо момиче, в пролетта на своя живот... Какво, по дяволите, им става на всички в тая къща? Хайде, за Кларънс допускам известно оправдание. Ако приемем, че е възможно един нормален човек да бъде дотолкова привързан към свиня, той има право да бъде разстроен. Но защо и останалите сте провесили носове? Роналд! Ходи нагоре-надолу и се червенеет като опечален домат. Бийч! Получава гърчове, щом го заговориш. А що се отнася до оня младеж Кармъди...

— Господин Кармъди не ме интересува.

— Тази сутрин — продължи огорчено Достопочтеният Галахад — го срещнах и му изрецитирах едно от най-духовитите стихчета, които съм чувал през живота си — за една млада дама от... както и да е, това сега няма значение, а той само ми се опули тъпо насреща като волски череп на плет. Из тая къща витаят тайни и това не ми харесва. От нормален щастлив английски дом замъкът Бландингс за броени дни се превърна в нещо, съчинено от Едгар Алън По в прогизнал есенен следобед. Това започва да ми действа на нервите. Да се надяваме поне, че момичето на Джони Шунмейкър ще ни посъживи малко. Но няма да се учудя, ако се окаже в траур по любимата си леля или бере грижа за положението в Русия. Просто не знам накъде отива днешната младеж. Мрачна. Затворена. Къде е някогашният игрив дух? По мое време едно момиче на твоята възраст щеше да е на горния етаж и да разменя обувките пред спалните, вместо да дреме по креслата и да чете книги по теософия.

Като изсумтя още веднъж, Достопочтеният изчезна по посока на пушалнята, а Милисът със свити устни се върна към четивото си. Тя

бе прекарала в това занимание няколко минути, когато осъзна, че край нея се възвисява дълга оклюмала фигура.

— Здравсти — рече Хюго, тъй като тези жалки останки от някога славен младеж принадлежаха нему.

Ухото на Милисънт трепна, но отговор не последва.

— Четем, а?

До момента той бе стоял на левия си крак, но сега осъществи рязка смяна на политиката и се помести на десния.

— Интересна ли е?

Милисънт вдигна очи.

— Моля?

— Просто питам дали книгата е интересна.

— Много.

Хюго реши, че десният крак не му носи късмет и се върна на левия.

— За какво се разказва?

— За превъплъщенията на душата.

— Да си призная, малко съм бос в тази област.

— И не само в нея — рече надменната девойка. — Струва ми се, че от ден на ден ставаш все по-бос във все повече области. — Тя се изправи и се упъти към стълбите. Видът ѝ подсказваше, че е дълбоко разочарована от фойето на замъка Бландингс. Тя го бе смятала за тих кът, където едно момиче може да се отдаде на обогатяващ знанията прочит, а то се бе оказало обсебено от утайките на обществото. — Ако наистина гориш от желание да узнаеш що е превъплъщение, то просто означава, че след твоята смърт душата ти се преселва в нещо друго.

— Каква необичайна идея — оживи се Хюго. Нейната разговорливост започваше да го изпълва с крехка надежда. Тя не му бе адресирала толкова много логично подредени думи от доста време насам. — В нещо друго, а? Чудна работа. И какво според теб е навело автора на тази мисъл?

— Ами представи си например, че след като умреш, душата ти се всели в някоя свиня. Тогава аз щях да мина край твоята кочинка, да надникна вътре и да кажа: „Я гледай! Ами че това е Хюго Кармъди. Хич не се е променил!“

Потомственият дух на Кармъди бе доста смачкан от събитията напоследък, но при тази забележка в него трепна забравена искрица.

— Не очаквах подобни думи.

— Така ли?

— Така.

— Не биваше ли да ги изричам?

— Не, не биваше.

— Е, нямаше да ги изрека, ако ми беше дошло наум нещо по-лошо.

— А това, че позволяваш на дребна случка като тази от оная вечер да подкопае нашата голяма любов, направо ме... закопава. Знаеш много добре, че ти си единственото момиче на света, което някога...

— Знаеш ли какво ще ти кажа?

— Какво?

— Повръща ми се от теб.

Въздухът със свистене нахлу в ноздрите на Хюго.

— Значи край, така ли?

— Край. А в случай, че те интересуват бъдещите ми планове, нека ти кажа, че възнамерявам да се омъжа за първия човек, който ми поиска ръката. Чувствай се поканен като шафер на сватбата ми. Дори с жабо на яката и атлазени панталонки до коленете не би могъл да изглеждаш по-глупаво от сега.

Хюго се изсмя дрезгаво.

— Така значи?

— Да.

— А някога казваше, че на света няма друг като мен.

— И слава Богу, бих се ужасила, ако знаех, че има — рече Милисънт. И тъй като в този момент славната процесия Джеймс-Томас-Бийч се зададе с кейкове и сгъваеми градински маси, а финалните й думи бяха не по-лоши от които и да било други финални думи, допустими за речника на едно момиче, за чието възпитание бяха изпотрошени купища пари, тя гордо продължи нагоре по стълбите.

Джеймс се оттегли. Томас се оттегли. Бийч остана да стои, вперил хипнотичен взор в кейка.

— Бийч! — каза Хюго.

— Сър?

— Проклети да са всички жени.

— Много добре, сър.

Той видя младия мъж да излиза през разтворените парадни врати, чу хрущенето на стъпките му по чакълестата алея и отново потъна в медитация. С каква радост, мислеше си той, би прошепнал в ухото на своя работодател, пълнейки чашата му на вечеря: „Свинята е в лесничейския дом в западните покрайнини на имението, Ваша светлост. Благодаря, Ваша светлост.“ Но това не бе писано да стане. То щеше да провали плановете на господин Роналд. Лицето му се сгърчи в болезнен спазъм при вида на Достопочтения Галахад, който се появи от пушалнята.

— Бийч, отдавна се каня да те питам нещо. Навремето, преди да постъпиш тук, си работил при генерал Магнус, нали така?

— Да, господин Галахад.

— Тогава вероятно ще можеш да ми кажеш точните факти около оная кавга през 1912-а. Знам, че старецът е обиколил три пъти моравата пред дома си по пижама, гонейки младия Мандевил, но дали само се е опитвал да го намушка с кухненския нож, или действително е успял?

— Не бих могъл да знам, сър. Той не ми е оказал честта да ми се довери.

— Дяволски досадно — затюхка се Достопочтеният. — Аз обичам да внасям яснота по тези въпроси.

Очите му се плъзнаха неодобрително по иконома. Усещането му, че на съвестта на този човек не ѝ е чист косъмът, бе по-силно от всякога. Дори самата му походка го издаваше. Той вече се канеше да се върне в пушалнята, когато на хоризонта изгря брат му Кларънс, при това с вид, излъчващ такава противоестествена жизненост, че Галахад се вкамени. Струваше му се, че са минали години, откакто за последен път бе видял ведро лице в замъка Бландингс.

— За Бога, Кларънс! Какво се е случило?

— Защо, скъпи братко?

— Ами че ти се разливаш в усмивки, дявол да го вземе. Направо не стъпваш по земята. Да не си намерил свинята под дивана в гостната?

Лорд Емсуърт му смигна дяволито.

— Току-що получих изключително обнадеждаваща вест, Галахад. Детективът — онзи, при когото бях пратил младия Кармъди,

човекът от „Аргус“, нали се сещаш — в крайна сметка е пристигнал и в момента се намира в „Гербът на Емсуърт“ в Маркет Бландингс. Обади се оттам по телефона да ме попита дали все още се нуждая от услугите му.

— Е, ти не се нуждаеш.

— Напротив, Галахад. Намирам присъствието му тук за жизненоважно.

— Но той няма да ти каже нищо повече от онова, което вече знаеш. Има само един човек, който може да е откраднал свинята, и това е негодникът Парслоу.

— Именно. Напълно вярно. Да. И все пак един специалист ще съумее да събере улики, да доведе нещата до край и... въ... да ги доведе до край. Той притежава трениран ум. Считам, че е крайно съществено случаят да се повери на човек с трениран ум. Впрочем той ще пристигне всеки момент. В момента гризва нещо, както сам се изрази, в „Гербът на Емсуърт“ и щом свърши, се мята в колата за насам. Просто чудесно. Аа, Констанс, скъпа.

Лейди Констанс Кийбъл, придружавана от Незаменимия Бакстър, се бе появила в подножието на стълбите. Негова светлост я изгледа с известна боязън. Господарката на Бландингс бе склонна понякога да реагира остро на информацията, че в замъка се очакват гости, непоканени от нея.

— Констанс, скъпа, един мой приятел пристига тази вечер да ни погостува за няколко дни. Бях забравил да ти кажа.

— Е, мисля, че имаме достатъчно място — отвърна лейди Констанс с необичайна приветливост. — Аз, от своя страна, също забравих да ти кажа нещо. Днес сме канени на вечеря в Мачингъм.

— В Мачингъм? — Лорд Емсуърт беше озадачен. Той не се сещаше за никой, който да живее в това имение, освен сър Грегъри Парслоу-Парслоу. — У кого?

— У сър Грегъри, разбира се. Сякаш може да е някой друг.

— Какво!

— Получих бележка от него рано следобед. Разбира се, предизвестие е малко късо, но кой ти гледа тези неща в провинцията. Той съвсем правилно е предположил, че няма да имаме други ангажименти за вечерта.

— Констанс! — Лорд Емсуърт се повдигна леко на пръсти. — Констанс, аз няма — за нищо на света няма да вечерям с този мъж. И точка по въпроса.

Устните на лейди Констанс се разтегнаха от звероукротителска усмивка. Тя предвиждаше подобен отклик и бе готова да смаже бунта с желязна ръка.

— Държиш се нелепо, Кларънс. Очаквах това от теб. Впрочем за твоє сведение вече съм приела поканата. Отиваме ти, Галахад, Милисънт и аз. Крайно време е да разбереш, че нямам намерение да си развалям отношенията с най-близкия ни съсед, та ако ще и сто твои свинари да те напуснат и да идат при него. Твоето отношение по въпроса беше детинско от самото начало. Ако сър Грегъри си е дал сметка за съществуващата помежду ви хладина и като зрял човек е решил да направи първата стъпка към помирение, то ние в никакъв случай не можем да отхвърлим протегнатата ръка.

— Нима? Ами моят приятел, който пристига довечера?

— Не вярвам да му стане нещо, ако се лиши за няколко часа от компанията ни.

— Да му нанесе такова оскърбление? — Тази нападателна позиция бе хрумнала на лорд Емсуърт най-неочаквано и той я намираще за добра. Ето защо продължи вдъхновено: — Каня значи аз приятеля си Пилбийм на гости и в мига, в който пристига, се разминавам с него на входната врата, дявол да го вземе, и му казвам: „А, Пилбийм, ето те и теб. Ами забавлявай се тук с нещо, Пилбийм, защото ние малко ще поизлезем.“ А също и онази госпожица... ъъ... американката, де. Тя какво ще си помисли?

— Пилбийм ли каза? — попита Достопочтеният Галахад.

— Да не говорим повече, Кларънс. Вечерята е в осем. И моля те, погрижи се костюмът ти да е изгладен. Позвъни още сега на Бийч и му кажи да го приготви. Снощи изглеждаше като бостанско плашило.

— За последен път ти заявявам...

В този момент един неочакван съюзник се появи на полесражението на страната на лейди Констанс.

— Разбира се, че трябва да отидем, Кларънс — рече Достопочтеният Галахад и лорд Емсуърт, обръщайки се да поеме този флангов удар, с изненада съзря как лявото око на брат му трепва в едно

бързо многозначително намигване. — Никой досега не е спечелил от дразги със съседите. Не си струва. Не носи никакви облаги.

— Именно — побърза да потвърди лейди Констанс, малко замаяна от тази непредвидена подкрепа. — А тъкмо в провинцията човек е особено зависим от своите съседи.

— Пък и нашият Парслоу не е чак толкова лошо момче, Кларънс. Хайде, стига си се инатил. Ще прекараме чудесна вечер.

— Радвам се да открия, че поне ти имаш нещо в главата, Галахад — рече великодушно лейди Констанс. — Хайде, господин Бакстър, вече закъсняваме.

Звукът от автомобилния мотор заглъхна в далечината, преди чувствата на лорд Емсуърт да успеят да се отприщят в членоразделна реч.

— Ама наистина, Галахад!

Достопочтеният го потупа успокоително по рамото.

— Не се тревожи, Кларънс, момчето ми. Знаем какво правя. Положението е изцяло под мой контрол.

— Да вечеряме с Парслоу след всичко, което се случи? След вчерашния разговор? Това е невъзможно. Направо не проумявам как тоя човек има очи да ни кани.

— Вероятно се надява, че ако ни се подмаже, аз ще омекна и ще пропусна историята със стридите. О, мотивите на Парслоу са ми ясни като лятна утрин. Хитър ход, само дето няма да мине.

— Но ти защо поиска да отидем?

Монокълът на Достопочтения обходи съзаклятнически помещението. То изглеждаше празно, но въпреки това той надникна под канапето, сетне отиде до входната врата и хвърли бърз поглед навън.

— Искаш ли да ти кажа нещо, Кларънс? — попита, когато свърши с инспекцията. — Нещо, което ще те заинтригува дълбоко?

— Разбира се, драги. Разбира се. Най-решително да.

— Нещо, което ще накара кръвта ти да заиграе, а очите ти да заискрят?

— На всяка цена. Нямам търпение да го чуя.

— Знаеш ли какво ще направим с теб довечера? След като вечеряме с Парслоу и качим Констанс и Милисънт в колата?

— Не.

Достопочтеният Галахад доближи устни до ухото на брат си.

— Ще му откраднем свинята, момчето ми.

— Какво?

— Идеята ме озари внезапно, докато слушах Констанс да говори. Парслоу открадна Императрицата. Много добре, ние пък ще откраднем Гордостта на Мачингъм. Тогава ще бъдем в положение да се изправим лице в лице с негодя и да му кажем „А да те видим сега!“

Лорд Емсуърт се олюля. Мозъкът му, не твърде властен господар на тялото и в по-спокойни времена, бе политнал осезаемо от своя престол.

— Галахад!

— Наказателна акция. Всепризнат военен похват, когато всички други средства са изчерпани.

— Но как? Как ще го направим, Галахад?

— Много лесно. След като някакъв си Парслоу е успял да отмъкне Императрицата, откъде-накъде ние няма да можем да задигнем неговата свиня? Само ми покажи къде я държи, момчето ми, а останалото остави на мен. Двамата с Пъфи Бенгър откраднахме свинята на стария Уивънхоу в Хамър Ийстън през деветдесет и пета. Пъхнахме я в спалнята на Плъг Башъм. Същото ще направим и със свинята на Парслоу.

— Ще я пхнем в спалнята на Плъг Башъм?

— Къде ще скрием животното — това е въпросът, който те мъчи, нали? Аз ще ти кажа. Ще го набутаме в оная каравана, с която пристигна твоят приятел и тесен специалист по мятане на саксии Бакстър. Никой няма да се сети да я търси там. Тогава вече ще пристъпим към изясняване на отношенията с Парслоу и той много скоро ще разбере, че работата му е спукана.

Лорд Емсуърт се взря в своя брат почти благоговейно. Той от край време беше наясно, че интелектът на Галахад значително превъзхожда неговия собствен, но не бе и подозирал, че може да достигне чак такива замайващи височини. Вероятно, мина му през ума, това бе в резултат на живота, който брат му бе водил. Самият той, заслонен през тихите, безбурни години в замъка Бландингс, бе позволил на разсъдъка си в значителна степен да закърнее. Но Галахад, кръстосвал през същите тези години шпаги с всякакъв род шмекери и

принадлежал навремето към славния клуб „Пеликан“, бе запазил своя свеж и остър като бръснач.

— Между другото, Кларънс, във връзка с тоя твой Пилбийм. Знаеш ли дали някога е бил нещо друго освен частен детектив?

— Нямам представа, драги. Дори не го знам чер ли е или бял. Просто говорих с него по телефона. Защо?

— Няма значение. Ще го попитам, като дойде. Къде отиваш?

— В градината.

— Но навън вали.

— Ще си сложа мушамата. Аз... такова, наистина чувствам, че трябва да се поразходя. Намирам се в състояние на значителна възбуда.

— Е, гледай да я уталожеш, преди Констанс да те види отново. Няма да е никак добре, ако още отсега ѝ се сториш подозрителен. В случай, че ти хрумнат някакви въпроси, ще мога да бъда открит в пушалнята.

За около двацет минути фойето на замъка Бландингс остана празно. После се появи Бийч. В същия момент откъм чакълестата пътека отвън долетя ръмженето на мощен мотор, придружено от човешки гласове. Бийч зае позиция на прага и си надяна вид, както винаги в подобни случаи, на Добрия дух на Бландингс, излязъл да посрещне скъпия гост.

**ДЕВЕТА ГЛАВА
ВЛИЗА СЮ**

I

— Остави вратата отворена, Бийч — каза лейди Констанс.

— Много добре, Ваша светлост.

— Толкова е освежаващ този аромат на цветя и мокра пръст, нали?

Икономът не бе на това мнение. Той не спадаше към горещите почитатели на чистия въздух. Правилно предполагайки обаче, че въпросът е адресиран не към него, а към момичето в бежов костюм, изкачило току-що стъпалата редом с господарката на дома, той се въздържа от отговор. Вместо това наклони глава като определен вид домашни птици, хвърли оценяващ поглед на девойката и реши, че тя среща цялостното му одобрение. Макар и малко по-дребна и крехка от предпочитания от него тип жени, привлекателността ѝ бе забележителна дори според неговите сурови естетически стандарти. Той харесваше лицето ѝ, харесваше и начина, по който бе облечена. Полата ѝ бе точно каквато трябва, обувките ѝ бяха точно каквито трябва, а също чорапите и шапката. Що се отнасяше до Бийч, тя минаваше изпита с отличен.

Държането ѝ му допаднаше не по-малко. Съдейки по поруменелите страни и блестящите очи, тя приемаше първото си посещение в Бландингс в надлежния дух на благоговееен трепет. Влизането в замъка явно значеше нещо за нея, то бе събитие в живота ѝ и Бийч, който след дългогодишното обитаване между неговите стени бе започнал да го възприема като своя лична собственост, се чувстваше признателен и поласкан.

— Мисля, че дъждът скоро ще престане — рече лейди Констанс.

— Да — отвърна Сю с лъчезарна усмивка.

— А вие сигурно няма да откажете малко чай след пътя.

— Не — отвърна Сю с лъчезарна усмивка.

Тя имаше чувството, че се усмихва лъчезарно от векове. От мига, в който бе слязла от влака, за да съзре своята внушителна домакия и странно зловещия господин Бакстър, които я очакваха на перона, бе

започнала да се усмихва лъчезарно и оттогава не бе спирала нито за миг.

— Обикновено прием чай на моравата. Там е толкова приятно.

— О, без съмнение.

— Когато спре дъждът, господин Бакстър, трябва непременно да покажете на госпожица Шунмейкър розовата ни градина.

— За мен ще е удоволствие — каза Незаменимия Бакстър.

Той проблесна с очилата си по посока на Сю и тя почувства как я обзема мигновена паника. Боеше се, че този мъж вече е разгадал тайната ѝ. Струваше ѝ се, че в погледа му прозира стаено подозрение.

Което впрочем съвсем не беше така. Просто съчетанието от гъстите му надвиснали вежди и големите стъкла на очилата пораждаше тази илюзия. Въпреки че Рупърт Бакстър бе мъж, който принципно подозираше всекиго, в случая той бе приел Сю без сянка от съмнение. Погледът, който толкова я тревожеше, бе поглед на възхита, почти на захлас. Щеше да е пресилено да се каже, че Бакстър вече бе станал жертва на нейния чар, но прелестта, която съзираше пред себе си, и богатството, за което бе подразбрал, започваха неотвратимо да раздухват тлеещата жар.

— Брат ми е голям специалист по отглеждането на рози.

— Да, наистина. Искам да кажа, розите са тъй красиви. — Очилата вече оказваха своя ефект върху самообладанието на Сю. Те сякаш проникваха в самата ѝ душа като разяждаща киселина. — Колко прелестни стари неща има тук — продължи припряно тя. — Какво е онова странно чудовище ей там?

Думите ѝ се отнасяха за една японска маска, която висеше от стената, но за нещастие Достопочтеният Галахад избра тъкмо този момент да излезе от пушалнята, вследствие на което въпросът прозвуча някак лично.

— Моят брат Галахад — рече лейди Констанс. Гласът ѝ изгуби част от меката топлота, с която една домакиня кара гостите си да се чувстват като у дома си и придоби нотка на хладно неодобрение, което авторът на „Спомените“ неизменно предизвикваше у нея. — Галахад, това е госпожица Шунмейкър.

— Наистина? — Достопочтеният Галахад се приближи с подрипващи стъпки. — Значи това е тя? За Бога! Виж ти, виж ти!

— Много ми е приятно — рече Сю с лъчезарна усмивка.

— И на мен, скъпа, и на мен. Двамата с баща ти сме стари приятели.

Лъчезарната усмивка се стопи. Сю бе обмислила плана на своето начинание грижливо, мъчейки се да предвиди всички възможни спънки, но и през ум не ѝ бе минало, че ще завари тук стари приятели на господин Шунмейкър.

— Е, разбира се, напоследък не се виждаме толкова често. Чакай да видим... Може вече да има двацет и пет години от последната ни среща. Да, да, като нищо има двацет и пет години.

Писано бе за в бъдеще между Сю и Достопочтения Галахад Трипуд да възникне трайна и сърдечна дружба, но девойката никога повече не изпита по-неудържим изблик на неподправена обич към него, както при тези думи.

— Тогава още не съм била родена — каза тя.

Достопочтеният продължаваше да бърбри щастливо.

— Чудесно момче беше старият Джони. Ще намериш някои истории за него в книгата със спомени, която тъкмо сега пиша. Спортсмен и половина. Помня колко тежко го преживя, когато си счупи крака и трябваше да влезе в болница посред състезателния сезон. Но и там не падна по гръб, къде ти. Накара сестрите да се запалят по надбягванията и започна да им събира залози във вид на плодове, цигари и други полезни блага. Няма да забравя как веднъж отидох да го посетя и го заварих доста оклюмал. Той бе изключително съвестен мъж и държеше на всяка цена да се разплати при загуба, а се оказа, едно от момичетата заложило баничка с месо на победителя от гонката в три часа при съотношение петнайсет към осем и той не можеше да изчисли какво точно има да ѝ дава.

Сю, смеейки се облекчено, долови нечие унило присъствие откъм лявата си страна.

— Племенницата ми Милисънт — рече лейди Констанс. — Милисънт, скъпа, запознай се с госпожица Шунмейкър.

— Много ми е приятно — каза Сю с лъчезарна усмивка.

— Много ми е приятно — каза Милисънт с глас на проговорила гробница.

Сю я огледа с интерес. Значи това бе прословутата възлюбена на Хюго. Видът ѝ я накара да се зачуди на пламенната привързаност на младия мъж. Милисънт бе хубава, но от същество с живия

темперамент на Хюго можеше да се очаква да избере нещо малко по-раздвижено.

В следващия миг Сю със сепване забеляза изненадания поглед на момичето. В деликатното положение, в което се намираше, тя нямаше желание да предизвиква изненада у когото и да било.

— Приятелката на Рони? — попита Милисът. — Онази госпожица Шунмейкър, която е срещнал в Биариц?

— Същата — отвърна немощно Сю.

— Но аз бях останала с впечатлението, че сте доста висока. Рони ми го каза.

— На това момче всеки му се вижда висок — каза Достопочтеният Галахад.

Сю отново си пое дъх. За миг бе изпитала същото неприятно чувство, че костите ѝ омекват, както когато Галахад бе споменал за близкото си приятелство с господин Шунмейкър. Но макар с дъха всичко да беше наред, краката ѝ продължаваха леко да се огъват. Явно предстоящото ѝ пребиваване в замъка Бландингс се очертаваше като серия от сътресения. Тя седна замаяна на канапето, стараейки се да не гледа към Бакстър, чиито очила сякаш проблясваха към нея по-подозрително от всякога.

— Да си виждала някъде Роналд, Милисът? — попита лейди Констанс.

— От обяд насам не ми се е мяркало. Предполагам, че се разхожда някъде навън.

— Мярнах го преди половин час — рече Галахад. — Мина под прозореца ми като муха без глава, докато доизглаждах един откъс, написан този следобед. Викнах след него, но той само изсумтя и се отдалечи Бог знае накъде.

— Рони ще се изненада, като ви открие тук — каза лейди Констанс, обръщайки се към Сю. — Телеграмата ви пристигна едва преди няколко часа и той няма представа, че пристигате днес. Освен ако ти не си му казал, Галахад.

— Не съм му казвал нищо. Изобщо не ми е минало през ума, че познава госпожица Шунмейкър. Бях забравил, че сте се запознали в Биариц. Как се държеше той там? Нормално в общи линии?

— Да, тъй ми се струва.

— Не се е чумерил, не е подскачал, пъшкал или треперил при опити за контакт?

— Не.

— Значи нещо трябва да му се е случило, докато е бил в Лондон. Защото помня, че точно след като се върна, забелязах тревожни признаци в поведението му. А, дъждът най-сетне спря.

Лейди Констанс погледна през рамо.

— Небето все още е доста навъсено, но може и да се поизлезе за няколко минути. Господин Бакстър — поясни тя — ще разведе гостенката из розовата ни градина.

— Нищо подобно — възрази Достопочтеният Галахад, който оглеждаше Сю през монокъла си с нарастващо одобрение. — Аз лично ще я разведа. Момиченцето на стария Джони Шунмейкър... Господи, имам да я разпитвам за хиляди неща.

Последното желание на Сю бе да остане насаме с ужасяващия Бакстър.

— За мен ще е удоволствие — каза бързо тя.

Перспективата да обсъжда личните дела на семейство Шунмейкър не бе от най-благоприятните, но всичко друго бе за предпочитане пред компанията на очилата.

— Може би — рече оживено Галахад, докато я водеше към вратата — ще успееш да ме просветлиш по въпроса за стария Джони и тайнствената дама от новогодишното празненство. Доколкото съм наясно с историята, Джони внезапно открил тази жена — напълно непозната, не забравяй — да виси на врата му и да му казва с приглушен поверителен глас, че вече е взела окончателно решение да се върне право в Де Мойн, щата Айова, и да забие нож в гърдите на Фред. Какво е направил той, за да спечели доверието ѝ, кой е Фред и дали тя наистина е забила нож в гърдите му, баща ти все още не бе узнал по времето, когато аз отпътувах за вкъщи.

Гласът му отмря в далечината и миг по-късно Незаменимия Бакстър, примигвайки от изненадващата мисъл, озарила могъщия му мозък, се изправи рязко и бързо се упъти към стълбите за горния етаж.

ДЕСЕТА ГЛАВА
СЪТРЕСЕНИЕ ЗА СЮ

I

Розовата градина на замъка Бландингс бе неповторим с красотата си кът. Повечето му посетители намираха, че заслужава едно дълго и спокойно разглеждане. Възторжени любители-градинари често се мотаеха и душеха из него с часове наред. Обиколката сред уханните му лехи, предвождана лично от Достопочтения Галахад Трипуд, продължи някъде към шест минути.

— Е, това е то, както виждаш — рече той, когато излязоха, махвайки неопределено с ръка. — Рози и... тъ... ей такива неща. А сега, ако нямаш нищо против, трябва да се връщам. Беше ми изхвъркнало от ума, но се налага да се навъртам из къщата, защото всеки момент очаквам един човек по доста важна работа.

Сю нямаше нищо против да се прибират. Тя харесваше своя събеседник, но намираше компанията му малко притеснителна. Темата „Шунмейкър“ показваше тенденция да преобладава твърде подчертано в разговора, за да може да се отпусне като хората. За щастие навикът на Галахад да задава въпроси и да им отговаря сам, след което да се отплесва в някой анекдот за съответната личност, ѝ бе позволил поне до момента да избегне катастрофата, но не можеше да се каже още колко дълго ще трае това щастливо положение на нещата. Ето защо тя приветства възможността да остане за малко сама.

От друга страна, и Рони явно се намираше някъде из тези места. Ако пообиколеше наоколо, можеше да се натъкне на него и тогава, казваше си тя, всичко щеше да се оправи. Той положително би захвърлил своята мрачна враждебност пред лицето на факта, че тя е изменила целия този път, че е поела огромния риск да се престори на госпожица Шунмейкър от Ню Йорк само и само за да го види.

Тя откри че придружителят ѝ продължава да говори.

— ... Искат да ме види по повод на една пиеса. Нали разбираш, очаква се книгата ми да вдигне доста шум и той смята, че ако може да ме убеди да призная пиесата за своя...

Мислите на Сю отплуваха наново. Тя разбра, че очакваният посетител е свързан с театралната индустрия и за миг се зачуди дали

не е някой, за когото е чувала, но не бе достатъчно заинтригувана, за да попита. Съзнанието ѝ беше плътно ангажирано с Рони.

— Не бих имала абсолютно нищо против — каза тя, когато гласът до нея замлъкна. — Тук е толкова красиво. Ще ми бъде приятно да се поразходя сама.

Достопочтеният Галахад изглеждаше шокиран от подобна идея.

— Не съм и помислял да те оставя сама, момичето ми. Кларънс ще ти прави компания, а аз се връщам след няколко минути.

Името прозвуча някак познато на Сю. Кларънс... Ами да, това беше лорд Емсуърт, вуйчото на Рони. Човекът, който държеше в суровата си длан неговите съдбини.

— Ей! Кларънс! — извика Достопочтеният Галахад.

Сю забеляза дългнест сух мъж, който затътри нозе към тях с благ, заваян израз на лицето. Очите ѝ се окръглиха в недоумение. В разговорите ѝ с Рони старият граф неизменно се явяваше в облика на митичен людоед, от когото по гърба и на най-неустрашимия племенник лаят мравки. Докато във външността на новодошлия не се съзираше нищо човеконенавистно.

— Това ли е лорд Емсуърт? — попита зачудено тя.

— Да. Кларънс, да ти представя госпожица Шунмейкър.

Негова светлост вече се бе дотътрил и сега се разливаше в приветлива усмивка.

— Нима? О, а, да, разбира се. Страшно се радвам. Как сте? Как сте? Госпожица коя?

— Шунмейкър. Дъщерята на моя стар приятел Джони Шунмейкър. Би трябвало да се сещаш. Като се има предвид, че беше заедно с мен във фоайето, когато Констанс тръгна да я посреща...

— О, да. — Мъглата полека се разсейваше от онова, което поради липса на по-точен термин трябва да наречем мозъка на лорд Емсуърт. — Да, да, да. Да, разбира се.

— Налага се да я поверя на твоите грижи за няколко минути, Кларънс.

— Естествено, естествено.

— Разведи я тук-там, покажи ѝ разни неща. На твое място не бих се отдалечавал много от къщата. Изглежда, се надига буря.

— Именно. Абсолютно. Да, ще я разведа тук-там и ще ѝ покажа разни неща. Обичате ли свине?

Сю никога досега не се беше замисляла по този въпрос. Животът ѝ бе живот на градско чедо и тя не помнеше някога да е общувала със свиня на светска нога. Но като се досети, че според думите на Рони този мъж питаеше гореща привързаност към представител на този животински вид, тя отвърна с възможно най-лъчезарната си усмивка:

— О, да. Много.

— Моята я откраднаха.

— Толкова съжалявам.

Лорд Емсуърт остана видимо доволен от това топло състрадание.

— Но сега храня силни надежди, че ще бъде открита. Тренираният ум е всичко. Винаги съм твърдял, че...

За нещастие на онова, което лорд Емсуърт винаги бе твърдял, му бе съдено да остане забулено в тайна. То вероятно бе нещо твърде ценно, но светът така и нямаше да го узнае, защото в този миг, прекъсвайки безвъзвратно нишката на мисълта му, отгоре откъм прозореца на малката библиотека долетя странен дращещ звук. Нещо профуча във въздуха. И секунда по-късно посред разцъфналата леха с лобелии се появи обект, който тъй крещящо не беше лобелия, че графът се оцъкли насреща му в ням потрес, със зинала насред изречението уста.

Този обект бе Незаменимия Бакстър. Мъжът лазеше на четири крака и опипваше почвата наоколо, явно търсейки очилата си, които бяха паднали от носа му и потънали сред тучните листа.

II

Строго погледнато, неразгадаеми тайни не съществуват. Колкото и озадачаващо да ни се стори на пръв поглед, когато бивши секретари вземат да се сипят като тих ромон върху цветните лехи край дома ни, обяснение винаги има.

Ненапрасно наричаме Рупърт Бакстър „незаменим“ — той действително беше такъв и нееднократно бе доказвал незаменимите си качества. Но освен тях той притежаваше способността да изпълнява безупречно и гладко ежедневните рутинни задачи, пъргавина на ума, усет за благоприятната ситуация, умение да вижда ясно, да мисли светкавично и да се действа на мига. Благодарение на тези свои данни, с които Бакстър бе надарен в излишък, преди още Достопочтеният Галахад да се изгуби от полезрението му със Сю под ръка, той прозря своя шанс да се промъкне на горния етаж, да се шмугне в малката библиотека и да задигне ръкописа на „Спомените“. След като се бе промъкнал и шмугнал според предназначението, той тъкмо тършуваше усърдно из чекмеджетата на писалището, когато звукът на приглушени стъпки отвън го смрази от рамките на очилата до подметките на обувките. В следващия миг нечии пръсти започнаха да натискат дръжката на вратата.

Събитията могат да смразят тялото на един Бакстър, но не и чевръстия му ум. С изкусен, светкавичен проблясък на мисълта той схвана ситуацията и се спря на единствения възможен изход. За да стигне до вратата, извеждаща към голямата библиотека, трябваше да заобиколи писалището. Прозорецът, от друга страна, се намираше досами лакътя му. И той се метна през него.

Всички тези неща Бакстър можеше да обясни само с няколко думи. Въздържайки се обаче от това, той се изправи на крака и се зае да отърсва коленете си от рохкавия чернозем.

— Бакстър! Какво, за Бога, правиш там?

Бившият секретар намери взора на своя някогашен работодател мъчно поносим за бездруго разтърсените си от падането нерви. Случаите, в които непоносимостта му към лорд Емсуърт бе най-силна,

бяха именно онези, при които последният го зяпаше със зейнала уста като шашардисан шаран.

— Загубих равновесие — отвърна сухо той.

— Загубил си равновесие?

— Залитнах.

— Как? Къде?

Сега Бакстър забеляза, че по една щастлива случайност прозорецът на малката библиотека не е единственият, гледащ към сцената, или по-скоро лехата, в която се бе насадил. Със същия успех можеше да се е изсипал и от съседната голяма библиотека.

— Бях се показал през прозореца на библиотеката...

— Защо?

— Да подишам въздух...

— За какво?

— И загубих равновесие.

— Загубил си равновесие?

— Залитнах.

— Залитнал си?

Бакстър получи усещането — и то бе усещане, което често бе получавал при разговорите си с лорд Емсуърт навремето, — че е започнал обмен на реплики, който може да продължи вечно. Обзе го остър копнеж да се озове — и то по възможност незабавно — на някое друго място. Нямаше значение къде. Стига лорд Емсуърт да не беше там.

— Ще вляза вътре да си поизмия ръцете — каза той.

— И лицето — предложи Достопочтеният Галахад.

— И лицето — съгласи се Рупърт Бакстър хладно.

Той се упъти към ъгъла на къщата, но дълго преди да свърне зад него острият пронизителен тенор на лорд Емсуърт вече разнищваше ситуацията. Както неизменно в подобни случаи, Негова светлост се намираше под впечатлението, че се изразява с приглушен шепот.

— Смахнат папуняк! — каза той. И думите му проехтяха като топовен изстрел в застиналия летен въздух.

Те уязвиха Бакстър в самото сърце. Това не бяха думи, които човек трябва да чува от ближните си, когато четири сантиметра кожа липсват от десния му пищял. С писнали уши и пламтящи очила той продължи нелекия си път. Макар да не разполагаме с достоверна

статистика за смахнатостта сред папуняците, можем със сигурност да твърдим, че дори в редовете на тези явно пословични с душевната си неуравновесеност птици в този миг нямаше да се намери нито една, която да се чувства и наполовина толкова смахната от бяс, колкото се чувстваше той.

А лорд Емсуърт продължаваше да се взира късогледо по посоката, в която бившият му секретар се бе скрил от погледа.

— Смахнат папуняк — повтори той.

Брат му Галахад не закъсня да го подкрепи в това му съждение.

— Напълно е изкукуруигал — каза Достопочтеният в тон с пернатата окраска на разговора.

— Бога ми, сега е дори по-зле, отколкото преди две години. Тогава поне не се ръсеше от прозорците.

— Питам се защо изобщо го държиш тук?

Лорд Емсуърт въздъхна.

— Не аз, а Констанс, драги ми Галахад. Нали я знаеш каква е. Тя държеше да го покани.

— Е, ако искаш да чуеш моя съвет, нареди веднага да изпокрият саксиите. Едно от нещата, които тоя приятел прави, когато го налегнат пристъпите — поясни Достопочтеният, въвеждайки Сю в курса на семейните дела, — е да се разкарва нагоре-надолу по пижама и да замерва хората със саксии.

— Наистина?

— Да, уверявам те. Мен ли търсиш, Бийч?

На хоризонта се бе появила изтерзаната фигура на Бийч, движеща се с походката на мъж, който пристъпва след ковчега на любим приятел.

— Да, сър. Джентълменът пристигна, господин Галахад. Надникнах в малката библиотека, тъй като допусках, че може да сте там, но вас ви нямаше.

— Да, бях тук.

— Да, сър.

— Затова не си ме открил. Покани го в малката библиотека, Бийч, и му кажи, че след секунда ще се кача при него.

— Много добре, сър.

Малката отсрочка, която Достопочтеният Галахад даде на срещата си с посетителя, се дължеше на желанието му да каже на Сю

онова, което всяко момиче трябваше да знае за Незаменимия Бакстър. Той бе започнал да изпитва бащинска привързаност към нея и желание да я заслони според силите си от житейските несгоди.

— Гледай никога да не оставаш насаме с тоя човек на безлюдни места, скъпа — посъветва я той. — Ако те покани да се разходите из горичката, викай за помощ. Състоянието му датира от години. Питай Кларънс.

Лорд Емсуърт кимна тържествено.

— И ми се струва — продължи Достопочтеният, че лудостта му е започнала да прераста в мания за самоубийство. Загубил равновесие, дрън-дрън! Как се губи ей тъй равновесие? Метнал се е през прозореца и туйто. Едва сега се сещам на кого ми напомня. Той е живо копие на един нещастник, когото познавах през деветдесетте. Никой от компанията и не подозираше, че му има нещо, докато веднъж не се появи на вечеря в дома на Джордж Палънт — помниш ли Джордж, Кларънс? — с тридневна четина на лицето. И когато госпожа Палънт, с която се познаваха от деца, го попита защо не се е избърснал, той само вдигна вежди: „Да се избърсна?“ Да, сега се сетих, Пакълби му беше името, един от лестърширските Пакълби. „Да се избърсна, скъпа? Като се има предвид, че ми крият ножа за маслото на закуска от страх да не си прережа гърлото, мислиш ли, че мога да очаквам да ми поверят в ръцете бърснач?“ И с такава физиономия го каза клетникът, че направо ни развали цялата вечер. Е, грижи се за госпожица Шунмейкър, Кларънс, аз няма да се бавя.

Лорд Емсуърт нямаше богат опит в изкуството да забавлява млади момичета. Ето защо, оставен на собственото си вдъхновение, той доста се замисли. Ако Императрицата не беше открадната, задачата, естествено, би била проста. Той щеше да дари на тази госпожица Шунмейкър поне половин час неповторима наслада, като я отведе до кочината и я остави да гледа как великолепното животно се храни. Но при създалото се положение той се видя, тъй да се каже, в чудо.

— Дали ще ви е приятно да разгледате розовата градина? — реши да си опита късмета накрая.

— С най-голямо удоволствие — отвърна Сю.

— Обичате ли рози?

— Луда съм по тях.

Лорд Емсуърт почувства как започва да се привързва към това момиче. Индивидуалността ѝ му допаднаше. В паметта му смътно се разшава споменът за нещо, което сестра му Констанс бе казала по неин адрес — от рода, че де да можело младият Роналд най-сетне да се задоми с някое хубаво и богато момиче, като например госпожица Шунмейкър, която Джулия срещнала в Биариц. Изпълнен с топли чувства към нея, той си помисли, че една навременна дума, която да ѝ отвори очите за истинската същност на неговия племенник, би могла да я предпази от грешка, за която иначе ще съжалява цял живот.

— Ако не греша, познавате племенника ми Роналд, нали? — каза той.

— Да.

Лорд Емсуърт се спря да помирише една роза и даде на Сю кратко описание на биографията ѝ, преди да се върне отново на темата.

— Това момче е магаре — рече.

— Защо? — попита остро Сю. Дружеските ѝ чувства към този сух старец започнаха да охладняват. Допреди миг тя бе намирала неговите странни отнесени маниери за забавни и дори очарователни. Едва сега прозря заблудението си — той бе просто един изкуфял дъртак.

— Защо ли? — Негова светлост обмисли въпроса. — Как да ви кажа, наследственост, предполагам. Баща му, старият Майлс Фиш, беше най-тъпото магаре в целия Гвардейски полк. — Той я погледна внушително над пенснето си, сякаш да подчертае, че подобен факт е своего рода постижение. — А сега синът замерва прасетата с тенисни топки — продължи, връщайки се към ужасяващата действителност.

Сю беше гръмната. Думите, ако ги бе схванала правилно, пресъздаваха една страна от характера на Рони, която ѝ бе напълно непозната.

— Какво прави?

— Видях го със собствените си очи. Тупкаше си топката за тенис по гърба на Императрицата на Бландингс. И то не веднъж-дваж, а многократно.

Майчинският инстинкт, който всички момичета питаят към любимите мъже, подтикна Сю да се изкаже в защита на Рони. Но след като се отказа да облече в слова предположението, че прасето вероятно е започнало първо, нищо друго не ѝ идваше на ум. Те излязоха от

розовата градина и се упътиха към моравата, като лорд Емсуърт все тъй продължаваше да разнищва недостатъците на своя племенник. По една или друга причина Рони още от малък представляваше за него неизменен източник на смътно раздражение. В определени моменти той дори бе изпитвал чувството, че едва ли не предпочита обществото на малкия си син Фредерик.

— Кошмарен младеж — каза той. — Просто кошмарен. Върви и измисля дивотии. Ето, съвсем наскоро решил да прави нощен клуб. Сума пари изгуби покрай него. Помня, навремето брат ми Галахад също се беше захванал с някакъв клуб и това коства на стария ми баща близо хиляда лири. Има нещо в Роналд, което определено ми напомня за Галахад на неговата възраст.

Макар Сю да бе намерила много привлекателни страни в автора на „Спомените“, тя можеше да си състави доста точна преценка за това какво е представлявал около двадесет и петата си година, поради което намери обвинението за определено клеветническо.

— Не съм съгласна с вас, лорд Емсуърт.

— Но вие не сте познавали брат ми Галахад на младини — изтъкна находчиво Негова светлост.

— Как се казва онзи хълм там? — попита с хладен глас Сю, променяйки неприятната тема.

— Кой хълм? А, онзи ли? — Наоколо не се забелязваха други хълмове. — Викат му Развалината.

— О? — каза Сю.

— Да — отвърна лорд Емсуърт.

— А! — каза Сю.

Вече бяха прекосили моравата и се намираха на широката тераса, от която се откриваше изглед надолу към парка. Сю се облегна на ниския каменен парапет и зарея поглед в спускащия се сумрак.

Замъкът бе построен на билото на полегато възвишение и оттук се създаваше илюзията за птичи поглед към просторния парк и смътно очертаващата се долина Бландингс, дремеща кротко отвъд. Между храстите сновяха зайци, по клонките сънно пропяваха славеи. Някъде от полето долиташе тихото подрънкване на прибиращи се стада. Езерото проблясваше с цвета на старо сребро, а в далечината се забелязваше река, матовосива между матовозелените листа на дърветата.

Това бе очарователна, стародавна, подредена английска гледка, но прелестта ѝ се нарушаваше от небето. То бе забулено в облаци и се ежеше сърдито. При това не спираше да си мърмори. Една самотна, тежка дъждовна капка плисна върху камъка до Сю и отдалеч се разнесе ниско, сподавено ръмжене.

Тя потрепери. Беше я обхванала внезапна потиснатост, едно странно, смразяващо предчувствие. Този тътнеж сякаш идеше да ѝ каже, че на света няма щастие и никога няма да има. Въздухът ставаше все по-лепкав и гъст. Втора дъждовна капка цопна като жаба и се разпръсна върху ръката ѝ.

Лорд Емсуърт намираше липса на отзивчивост у своята събеседница. Потокът на бръщолевенето му постепенно утихна и замря. Той започна да се чуди как да се отърве от едно момиче, което, макар и безспорно приятно за окото, се оказваше същинско изпитание за словесните му умения. И като се озърна скришом за помощ, забеляза Бийч, който се приближаваше със сребърен поднос в ръка.

— За мен ли е, Бийч?

— Визитната картичка, Ваша светлост. Господинът ви очаква във фойайето.

Лорд Емсуърт изпусна въздишка на облекчение.

— Нали ще ме извините, скъпа? Изключително важно е да се срещна незабавно с този човек. Не се съмнявам, че брат ми Галахад ще се върне в най-скоро време да ви прави компания. Тъй че, ако не възразявате...

И той отпраши, щастлив, че се е измъкнал, а Сю обърна внимание на подноса, тикнат почтително под носа ѝ.

— За вас, госпожице.

— За мен?

— Да, госпожице — простена Бийч като зимна вихрушка, ридаеща сред мъртвите клони на дърветата.

Сетне кимна печално и се отдалечи. Сю разкъса плика. За един замайващ миг бе допуснала, че съобщението може да е от Рони. Но почеркът нямаше нищо общо с неговите познати заврънкулки. Той беше ясен, отчетлив и решителен — почерк на незаменим мъж.

Сю хвърли поглед на последната страница.

Искрено ваш,

Р. БАКСТЪР

С разтуптяно сърце тя отгърна към началото. Когато едно момиче в положението, в което тя се бе поставила, е оглеждано нееднократно през очила в стоманени рамки по втречения начин, по който Р. Бакстър я бе фиксирал през своите, то неговата първа реакция при получаването на тайнствени писма от мъжа зад лещите може да бъде единствено на панически страх, че всичко е разкрито.

Заглавното изречение разсея тревогите ѝ. Явно изцяло лични мотиви бяха подтикнали Рупърт Бакстър да напише тези редове, фактът, че писмото започваше с думите:

Скъпа госпожице Шунмейкър!

сам по себе си бе достатъчен да донесе успокоение.

С риск да ви досадя с натрапването на собствените си проблеми (пишеше Незаменимия Бакстър), чувствам, че дължа да ви дам обяснение за инцидента, станал във ваше присъствие в градината днес следобед. Поради репликата, която лорд Емсуърт отпрати по мой адрес, се опасявам, че може да сте си съставили погрешно впечатление за случилото се. (Става дума за израза „Откачен папуняк“, който ясно чух Негова светлост да произнася, докато се отдалечавах.)

Фактите бяха именно такива, каквито ги описах. Бях се надвесил през прозореца на библиотеката и навеждайки се неволно прекалено напред, загубих равновесие и паднах. Това, че можех да получа сериозни наранявания и бях в правото си да очаквам известно съчувствие, подминавам с достойнство. Но думите „Откачен папуняк“ предизвикват дълбокото ми негодувание.

Ако не беше този печален инцидент, нямаше и да помисля да кажа нещо, с което да ви настроя срещу вашия домакин. Но при така създалото се положение справедливостта изисква да ви информирам, че лорд Емсуърт е човек, на чийто изказвания не бива да се отдава ни най-малко значение. Въпросът е там, че той е на практика малоумен. Животът в провинцията със своята липса на интелектуални стимули е довел до това природната слабост на разсъдъка му да достигне фаза, граничеща с невменяемост. Неговите роднини го имат в общи линии за слабоумен и по мое мнение напълно основателно.

При тези обстоятелства смея да разчитам, че няма да се отнесете сериозно към неговите забележки от днес следобед.

Искрено ваш,

Р. БАКСТЪР

PS. Естествено, настоящето следва да приемете като напълно поверително.

PPS. В случаи че играете шах и нямате нищо против една партия след вечеря, аз съм на ваше разположение.

PPSS. Или сантасе.

Сю намери писмото за стегнато и изразително. Колкото до повода за написването му, той оставаше загадка за нея. И през ум не ѝ минаваше, че любовта — или поне човешкият стремеж да се ожени за богата наследница — бе започнала да пуска филизи в гръдта на Р. Бакстър. Без някакви особени чувства освен усещането, че ако той разчита да играе с нея сантасе след вечеря, го чака разочарование, тя пусна писмото в джоба си и отново зарея поглед към парка.

Целта на всяка добра литература е да пречисти душата от дребнавите грижи и тревоги. И Сю с удоволствие откри, че писмото на Бакстър напълно е успяло в това отношение. При спомена за неговите гладки, заоблени фрази по устните ѝ неволно заигра благодарна усмивка.

Дори къркорещото небе вече не изглеждаше толкова заканително. Всичко щеше да се оправи, каза си тя. В края на краищата какво толкова искаше от Съдбата — само някакви си пет минути насаме с Рони. И ако Съдбата до момента ѝ бе отказвала това скромно желание...

— Съвсем сама?

Тя едва не изпищя от уплаха. Гласът, изникнал неочаквано изотзад, ѝ бе подействал приблизително като струя ледена вода от маркуч. Защото колкото и укрепващо да бе писмото на Бакстър, то все пак не я бе оставило в такова разположение на духа, че да получава удоволствие от стряскащи гласове зад гърба си.

Беше Достопочтеният Галахад, завърнал се от срещата със своя посетител, и видът му с нищо не допринасяше за успокояването ѝ. Погледът му, както ѝ се стори, бе изпълнен с необичайна и зловеща напрегнатост. И макар държането му, когато се облакът редом с нея и заговори, да изглеждаше безкрайно приятелско и сърдечно, тя не можа да се отърси от усещането за тревога. Онзи поглед продължаваше да виси пред очите ѝ. В съчетание с тежкия наелектризиран въздух и ръмжащото мрачни пророчества небе той бе достатъчен, за да все смут в душата и на най-смелото момиче.

Междувременно Достопочтеният бърбеше безгрижно за гледката и времето, за птичките и зайците, за свои приятели, лежали в затвора, и за други, които, съдейки по всичко, бяха имали невероятен късмет да се разминат с него. После монокълът се върна на мястото си и зад него отново се появи онзи поглед.

Въздухът бе по-застинал от всякога.

— Знаеш ли, скъпа — рече Галахад, — за мен бе истинска радост да се запознаем. Не съм виждал никой от семейството ти вече сума години, но с баща ти си пишем доста редовно. Той ме държи в курса на събитията. Как бяха домашните ти, когато ги остави? Живи-здрави?

— О, да.

— Какво прави леля ти Една?

— Добре е — отвърна немощно Сю.

— О! — каза Достопочтеният. — Значи баща ти сигурно е сбъркал, когато ми писа, че е починала. Или може би ти се е счуло, че те питам за леля ти Едит?

— Да — хвана се за спасителната възможност Сю.

— Каква красива жена!

— Наистина.

— Нима все още е такава?

— О, да.

— Забележително! Тя трябва да е доста над седемдесетте.

Несъмнено имаш предвид, че е привлекателна за жена на своята възраст?

— Да.

— И все така пъргава?

— О, да.

— Кога си я виждала за последен път?

— Ами... точно преди да отплавам.

— И казваш, че била на крака? Любопитно! Аз пък преди две години научих, че се е парализирала. Сигурно имаш предвид, че е пъргава за паралитик.

Тънките като паяжина линийки в ъглите на очите му се задълбочиха в бръчки. Монокълът засия като окото на дракон. Той се усмихна сърдечно.

— Е, госпожице Браун — рече. — Да чуем каква игра играеш.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА ОЩЕ СЪТРЕСЕНИЯ ЗА СЮ

I

Сю не отговори. Когато земната твърд внезапно се разпада под краката, на човек не му е до приказки. Тя извърна лице от монокъла и се загледа с празни, широко отворени очи към един дрозд, който подскачаше суетливо из тревата. Отзад небето нададе приглушен кикот, сякаш през цялото време бе чакало именно това.

— Ето там горе — продължи Достопочтеният Галахад, посочвайки към малката библиотека — е стаята, в която работя. И понякога, когато не работя, аз гледам през прозореца. Същото правех и преди малко, докато ти разговаряше тук с брат ми Кларънс. С мен имаше един човек, който също надникна навън. — Гласът му стигаше до слуха ѝ замъглен, сякаш се носеше от безкрайна далечина. — Той е театрален агент и стар мой познат. Името му е Мейсън.

Дроздът вече беше отлетял, но Сю продължаваше да гледа втренчено в същата точка.

— Видяхме те и той възкликна: „Я, та това е Сю!“ — „Сю ли? — попитах аз. — Коя Сю?“ — „Сю Браун“ отвърна Мейсън и ми обясни, че си била една от неговите танцьорки в театъра. Не изглеждаше особено учуден, че те вижда тук. Каза, че явно всичко се е наредило както трябва и той се радвал, защото момичета като теб били голяма рядкост. Искаше да слезе да си побъбри с теб, но аз го разубедих. Реших, че може би ще предпочетеш да обсъдим този малък проблем с твоите превъплъщения насаме. Което отново ни връща на първоначалния въпрос. Каква е играта, госпожице Браун?

Сю се чувстваше замаяна, объркана, отчаяна.

— Не мога да обясня — каза тя.

Достопочтеният Галахад изцъка укорително с език.

— Нали не ми предлагаш просто да зарежем цялата работа като поредната загадка в историята? Или искаш да ме лишиш от спокоен сън до края на земните ми дни?

— Всичко е толкова сложно...

— Вечерта е пред нас. Карай полека и все ще стигнем донякъде. Като за начало, какво имаше предвид Мейсън с това, че всичко се било

наредило както трябва?

— Бях му разказала за Рони.

— Рони? Моят племенник Роналд?

— Да. И като ме е видял тук, той, естествено, е предположил, че лорд Емсуърт и всички останали сте дали съгласието си за годежа и сте ме поканили в замъка.

— Годеж?

— Аз бях сгодена за Рони.

— Какво! За младия Фиш?

— Да.

— Боже мой! — каза Достопочтеният Галахад.

Най-неочаквано Сю си даде сметка, че напрежението в атмосферата отслабва. По някакъв загадъчен начин разговорът започваше да тече все по-леко. И макар Разумът да се надсмиваше над нелепостта на тази идея, тя имаше чувството, че вижда пред себе си един потенциален приятел и съюзник. Тази мисъл я осени в мига, в който вдигна очи и зърна лицето на своя събеседник. Лошо е да се говори така за когото и да било, но не можеше да се отрече, че когато слушаше изповедите на хора, постъпвали не тъй както трябва, в лицето на Достопочтения Галахад доста често липсваше онази осъдителна строгост, която следва да се появява в подобни случаи.

— Но как тъй татко Мейсън се е озовал тук? — попита Сю.

— Дойде да обсъдим един делови въпрос, свързан с... Впрочем това сега няма значение — рече Достопочтеният, призовавайки залата към ред. — Бъди така добра да не се отклоняваш от темата. Вече виждам светлина в дъното на тунела. Значи си била сгодена за Роналд?

— Да.

— Но си развалила годежа?

— Той го развали.

— Той?

— Да. Затова и дойдох. Разбирате ли, Рони беше тук, а аз в Лондон, а тези неща не могат да се оправят с писма и затова си помислих, че ако успея да се добера до Бландингс и да го видя, бих могла да му обясня, да го накарам да се одобрим... а лейди Констанс вече ни беше виждала веднъж заедно в Лондон и тогава той ме представи като госпожица Шунмейкър, тъй че работата беше наполовина опечена... и затова... И затова ето ме тук.

Ако настоящото повествование е доказало нещо до момента, то е, че моралните устои на Достопочтения Галахад бяха дълбоко разклатени. Закоравяла в порока душа. Мъж, предизвикващ загриженост и поклащане на глава. Такова бе мнението на неговата сестра, лейди Констанс Кийбъл, и тя несъмнено бе права. А ако се искаше някакво сетно доказателство, то последвалите му думи го осигуриха.

— Никога в живота си не съм чувал — каза той, сияещ като някой, чул история за възтържествувалата добродетел — по-дяволски дързък план.

Сърцето на Сю подскочи в гърдите. Тя през цялото време бе чувствала, че Разумът, този вкиснат песимист, греша, като отрича възможността мъжът отсреща да одобри извършеното от нея.

— Искате да кажете — възкликна тя, — че няма да ме издадете?

— Да те издам? — изгледа я Достопочтеният Галахад втрещен. — Разбира се, че няма. За какъв ме вземаш?

— За истински ангел.

Галахад несъмнено бе поласкан от комплимента, но явно и нещо го тревожеше. Той леко смръщи вежди.

— Това, което не мога да разбера — рече, — е защо искаш да се омъжиш за моя племенник Роналд.

— Защото го обичам, сладкия.

— Стига, да говорим сериозно! — запротестира Достопочтеният. — Знаеш ли, че навремето ми беше сложил кабарчета в креслото?

— Да, и освен това замерва свине с топки за тенис. И въпреки всичко аз го обичам.

— Невъзможно!

— Обичам го.

— Как може да се обича някой като него?

— И той все това ме питаше — отвърна тихо Сю. — И мисля, че тъкмо затова го обичам.

Галахад въздъхна. Петдесетгодишният опит го бе научил, че е безсмислено да се спори с жените по този конкретен въпрос, но възникналата у него топла привързаност към това момиче го караше да се терзае при мисълта, че тя тъй сляпо се кани да се погуби.

— Знаеш какво казват хората, скъпа. Седем пъти мери, веднъж режи. Затова претегли всичко внимателно. Вече те опознах достатъчно,

за да разбере, че си едно изключително създание.

— Май не харесвате твърде Рони.

— Приемам го такъв, какъвто е. Не мога да отрека, че от момчешките си години насам е отбелязал известен напредък. Но той просто не те заслужава.

— Защо?

— Защото е така.

— Странно, че тъкмо вие го казвате. Лорд Емсуърт току-що ми разправяше, че сте били съвсем същият на неговата възраст.

— Какво!

— Това бяха думите му.

Достопочтеният Галахад я изгледа потресен.

— Аз да съм бил като това момче? — Гласът му трепереше от възмутата на една жестоко уязвена гордост. — Роналд да е какъвто съм бил аз? Ами че той не е и наполовина мъжът, който бях навремето. Колко полицаи, мислиш, че бяха нужни, за да ме завлекат от бар „Аламбра“ до участъка, когато бях в разцвета на силите си? Двама! А понякога и трима. И още един отзад, за да ми носи шапката. Кларънс трябва да си мери думите, дявол да го вземе. Точно от такива празни приказки започват дрезгите. Явно мозъкът му дотолкова се е размътил от неговите свине, че не се усеща какво говори.

Той направи сурово усилие да се овладее.

— И тъй, за какво се скарахте с онова леке? — попита, вече с по-спокоен тон.

— Той не е леке!

— Леке е. Винаги ме е учудвало как сам младеж може да бъде толкова голямо леке. Човек би очаквал за това да са нужни усилията на цяла дружина. От колко време го познаваш?

— Близо девет месеца.

— Е, аз пък го познавам, откакто се е родил, и ти казвам, че е леке. Ако не беше, нямаше да се скара с теб. Впрочем сега няма да му сеем на дъното ряпа. За какво се скарахте?

— Той ме хвана да танцувам.

— Че какво лошо?

— Бях му обещала да не го правя.

— И това ли била цялата беда?

— За мен не е никак малка.

Достопочтеният Галахад погледна през пръсти на трагедията.

— Не виждам за какво си седнала да се кахъриш. Ако не знаеш как да загладиш подобна дреболия, значи не си момичето, за което съм те взел.

— И аз така мисля.

— Разбира се, че ще успееш. Момичетата постоянно правеха това с мен на млади години и аз никога не издържах повече от пет минути, рукнеха ли веднъж сълзите. Върви и започвай да ридаш на рамото му. Как си с ридаенето?

— Боя се, че не го владеея.

— Е, има и други номера, които можеш да му приложиш. Всяко момиче знае поне десетина. Падане на колене, припадъци, истеричен смях... цял арсенал.

— Мисля, че ще ми е достатъчно просто да поговоря с него. Проблемът е в това да намеря възможност.

Галахад направи широк жест с ръка.

— Създай си възможност! Преди години познавах една девойка — тя вече дундурка внучета, — която се беше скарала с годеника си и седмица по-късно двамата се озоваха в едно и също провинциално имение — Хирънс Хил, домът на семейство Мачелоу в Съсекс, ако трябва да бъдем точни. Та какво направи тя — примамми го една вечер в стаята си, заключи вратата и му заяви, че ще го държи там цяла нощ и ще съсипе репутацията и на двамата, ако той не ѝ връчи отново пръстена и не се съгласи, че годежът остава в сила. И щеше да го направи, без да ѝ мигне окото. Името ѝ беше Фредерика. Червенокосо момиче, истински огън.

— Сигурно трябва да имаш червена коса, за да направиш подобно нещо. Аз си представях по-скоро една спокойна среща в розовата градина.

Това явно се стори твърде питомно на Достопочтения, но той го подмина без коментар.

— Е, каквото и да предприемеш, не губи време, скъпа. Представи си, че щерката на стария Джони Шунмейкър действително вземе, че цъфне? Разбирам, че имала такова намерение.

— Да, но аз накарах Рони да ѝ изпрати телеграма от името на лейди Констанс, в която пише, че не бива да идва, защото в замъка е избухнала скарлатина.

Тъжно задължение на автора на тези редове е да трупа все нови и нови свидетелства, показващи доколко прогнили са моралните устои на Достопочтения Галахад Трипуд. Но няма как да се премълчи фактът, че при тези думи той отметна назад глава и нададе висок, пронизителен смях, от който дроздът, завърнал се неблагоприятно на ливадата, се преметна и си удари лошо главата. Това бе същият смях, ехтял в отколешните дни във вихъра на лондонския нощен живот, при който биячите на заведенията риеха с копита като бойни коне при звука на тръбата, плюеха си на дланите и попипваха бицепсите си, готови за действие.

— Чудесно! Ох, ще умра! — викаше Достопочтеният. — Това възвръща вярата ми в младото поколение. И момиче като теб сериозно възнамерява да се омъжи за едно ле... Както и да е — рече той примирено, явно събрал сили да погледне откъм светлата страна една недотам удовлетворителна ситуация. — Не бива да се бъркам в личния ти живот. Ти си знаеш най-добре. В крайна сметка главното е да успеем да те вкараме в семейството. Ти си тъкмо онова, от което този дом се нуждае от години.

Той я потупа нежно по рамото, след което, хванати под ръка, двамата се упътиха към къщата. В същия момент оттам излязоха двама мъже.

Единият беше лорд Емсуърт. Другият беше Пърси Пилбийм.

II

В места като замъка Бландингс има нещо, което, ако човек не е навикнал да посещава строени на широка нога провинциални имения, в значителна степен го кара да се чувства мижаво. Ето защо в мига, в който погледът му срещна този на Сю, самочувствието на собственика на Бюро за разследвания „Аргус“ далеч не бе на обичайната си висота.

Неприятностите му започнаха още с влизането през парадния вход, където бе посрещнат от Бийч. Тогава очите на иконома просто се плъзнаха по него, но и това бе достатъчно. Взорът на този доблестен служител, вследствие на дългите години обилно хранене и липса на физическа активност, бе добил една изцъкленост, която много хора намираха мъчнопоносима. У Пилбийм тя породила комплекс за малоценност в най-остра форма.

Той нямаше как да знае, че не представлява за този богоподобен мъж нищо повече от едно мъгляво петно. За гърчещия се в агонията на нечистата си съвест Бийч всичко напоследък представляваше мъгляво петно. Пилбийм обаче изтълкува изражението му по свой начин, съзирайки в него сподавена болка при мисълта, че подобни плужеци са допуснати да пъплят из замъка Бландингс, и това наистина го накара да се почувства като нещо, излязло изпод зеления камък.

После, едва прекрачил прага, от сумрака на фойайето насреща му се появи фигура, в чиито черти той разпозна безименния млад мъж, изявил необузdana охота да разпръсне костите му по дансинга на ресторант „Марио“. И по рязкото свистене, излязло от ноздрите му, стана ясно, че паметта на насилника е също тъй добра, както и неговата собствена.

Дотук нещата не се развиваха благоприятно за Пърси Пилбийм. Но сега късметът му се обърна. Миг преди да удари дванадесетият час, отнейде се яви ангел, умело дегизиран във вехта ловна куртка и смачкана шапка. Той се представи като лорд Емсуърт и отведе със себе си Пилбийм по посока на градината. Надничайки през рамо, Пилбийм видя как младият мъж все тъй стои на мястото си и гледа подире му —

с копнеж, както му се стори — и бе щастлив да последва домакина си навън, далеч от неговия кръгзор.

Впрочем, когато се озова на терасата, самообладанието му все още не бе напълно възстановено. Комплексът за малоценност работеше на пълни обороти и околните лица и предмети го плашеха. В следващата секунда, чувстваше той, на тераса като тази можеше да се появи и да довърши унижението му някое бляскаво създание, рожба на този странен и смущаващ свят — херцогиня, може би, в ловен костюм, издънка на древен род със синя кръв, която да го изгледа тъй, както го бе изгледал онзи иконом, и като повдигне безупречно изписаните си вежди в аристократично презрение, да извърне глава, измърморвайки през стиснатите си устни едно „Невероятно!“ Той бе подготвен, кажи-речи, за всичко.

Едно от нещата, за които не бе подготвен, беше Сю. При вида ѝ подскочи чисти десет сантиметра нагоре и едва не изтърси колосаните си ръкавели.

— Бря! — се изтръгна от гърдата му.

— Моля? — запита лорд Емсуърт. Негова светлост не бе схванал добре забележката и се надяваше той да я повтори. Всеки звук, произнесен от един детектив с трениран ум, е нещо, което не бива да се изпуска. — Какво казахте, драги?

Той също бе забелязал Сю и с феноменален напън на паметта, преминала в задъхан бяг през Шофийлд, Мейбъри, Кулидж и Спунър, успя да се сети как ѝ беше името.

— Господин Пилбийм, това е госпожица Шунмейкър — рече, изпълнявайки светските си функции. — Галахад, запознай се с господин Пилбийм. Детективът от „Аргус“, за когото ти споменах.

— Пилбийм?

— Много ми е приятно.

— Пилбийм?

— Брат ми — напрегна сетни сили лорд Емсуърт да довърши представянето. — Това е моят брат Галахад.

— Пилбийм? — потрети Достопочтеният, наблюдавайки напрегнато Собственика на „Аргус“. — Да сте имали някога нещо общо с един вестник, наречен „Светски клюки“, господин Пилбийм?

Детективът получи усещането, че градините на замъка Бландингс леко се поклащат. Той с положителност знаеше, че в офиса

на този нередко нагъл, но иначе прекрасен вестник бе съществувало желязното правило името на редактора никога да не се разкрива пред външни посетители, ала сега ставаше безпощадно ясно, че информацията все пак е изтекла. Подчинените, осъзна твърде късно Пилбийм, можеха да бъдат подкупени.

Той преглътна болезнено. Силата на навика го бе довела на косъм от това да каже „Абсолютно.“

— Никога — изрече трескаво той. — Ни най-малко. Не! Никога.

— Защото редакторът му се казваше точно така. А името, от своя страна, не е от най-често срещаните.

— Роднина, вероятно. Далечен.

— Е, искрено съжалявам, че не сте вие — каза с въздишка Галахад. — Откога се надявам да го срещна. Преди време той написа нещо твърде оскърбително за мен. Крайно оскърбително.

Лорд Емсуърт, отдаващ на разговора слабия интерес, с който поначало се отнасяше към всички разговори, несвързани с прасета, цветя и тикви, разнообрази темата.

— Тъкмо се питах — рече той, — дали не бихте желали да разгледате някои снимки?

В обърканото състояние, в което се намираше, Пилбийм намери за странно някой да очаква от него да бъде в подходящо разположение на духа, та да се наслади на семейния албум, ала от гърлото му излезе гъргорещо клокочене, което неговият домакин прие за съгласие.

— Имам предвид снимки на Императрицата, разбира се. Те ще ви дадат известна представа за това какво великолепно животно е тя. Ще ви... — Той потърси в ума си точната дума — стимулират, тъй да се каже. Още сега отивам в библиотеката да ги потърся.

Междувременно Достопочтеният Галахад бе възвърнал обичайното си ведро настроение.

— Имаш ли някакви планове за вечерта? — попита той Сю.

— Преди малко получих покана от господин Бакстър за партия шах.

— И дума да не става — възрази разпалено Достопочтеният. — Тоя откачен вероятно ще се опита да ти строши главата с дъската. Мисълта ми беше, че ако не се налагаше да ходя на вечеря, с удоволствие щях да ти почета от моята книга. Вярвам, че ти ще я оцениш. Всъщност не бих я чел на другото, освен на теб. Някак си

чувствам, че ти имаш подходящите разбирания. Веднъж позволих на сестра си Констанс да хвърли поглед на две-три страници и тя се разфуча по неописуем начин. Един автор не може да работи, когато хората фучат около него. Знаеш ли какво ще направя? Ще ти я дам да я прочетеш. Коя беше твоята стая?

— Мисля, че се нарича Градинската стая.

— А, да. В такъв случай, преди да изляза, ще мина да ти оставя ръкописа.

И той се отдалечи с бодра стъпка. Настъпи кратка пауза. После Сю се обърна към Пилбийм. Брадичката ѝ беше вирната. В очите ѝ святкаше предизвикателство.

— Е? — каза тя.

III

Пърси Пилбийм изпусна въздишка на облекчение. В първия миг на тяхната среща през ума му бе профучало всичко, което някога бе слушал и чел за двойниците. Но този въпрос изясняваше положението. Нещата си заставаха по местата. Главата му спря да се върти. Пред него стоеше Сю Браун и никой друг.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — попита той.

— Не е твоя работа.

— Каква игра играеш?

— Не е твоя работа.

— Няма нужда да ми говориш толкова троснато.

— Добре, ако толкова искаш да знаеш, дойдох да се видя с Рони и да се опитам да му обясня за онази вечер в „Марио“.

Настъпи пауза.

— Как те представи оня дядка преди малко?

— Шунмейкър.

— И защо те нарича по този странен начин?

— Защото мисли, че така се казвам.

— И какво, за Бога, те е накарало да се спреш на подобно име?

— О, я стига с тия въпроси.

— Ако питаш мен, никой не може да се казва така. А що се отнася до въпросите — продължи радушно Пилбийм, — какво друго очакваш да правя? Никога през живота си не съм се стряскал така, както когато те зърнах преди малко. Помислих, че имам халюцинации. Да не искаш да кажеш, че си тук под фалшиво име и се представяш за някой друг?

— Да.

— Да пукна дано! И се държиш с всички като първа приятелка.

— Да.

— С всички освен мен.

— Откъде-накъде трябва да се държа приятелски с теб? Ти направи всичко възможно да ми съсипеш живота.

— А?

— О, я остави — рече нетърпеливо Сю.

Настъпи нова пауза.

— Адски си приказлива, няма що! — рече Пилбийм.

Пръстите му човъркаха обидено по каменната стена.

— Оня чешит Галахад май се държи с теб като с родна дъщеря.

— Той ми е добър приятел.

— Тъй, тъй. И дори ти дава да му четеш книгата.

— Да.

В този миг остър съобразителен поглед на детектив от агенция „Аргус“ озари лицето на Пилбийм.

— Е, тук най-сетне интересите ни съвпадат — рече той.

— В какъв смисъл?

— Ще ти кажа в какъв. Искаш ли да спечелиш малко пари?

— Не — отвърна Сю.

— Какво! Разбира се, че искаш. Всеки иска. Сега слушай. Знаеш ли защо съм тук?

— Вече спрях да се чудя. Ти просто никнеш там, където никой не те е сял.

И тя се обърна да си ходи. Беше ѝ хрумнала внезапна смущаваща мисъл. Във всеки миг Рони можеше да се появи на терасата. Ако я свареше на четири очи, тъй да се каже, с противния Пилбийм, какво щеше да си помисли? Или, по-скоро, какво нямаше да си помисли?

— Къде отиваш?

— Прибирам се в стаята си.

— Върни се — изсъска настоятелно Пилбийм.

— Не, ще си вървя.

— Но аз трябва да ти кажа нещо много важно.

— Е? — спря се тя.

— Тъй те искам — рече одобрително Пилбийм. — Чуй сега. Вярвам, разбираш, че ако пожелаеш, мога да те издам и да проваля каквато там игричка си завъртяла.

— Е, и?

— Но няма да го направя. Ако бъдеш разумна.

— Разумна?

Пилбийм се озърна предпазливо наоколо.

— Слушай — каза той, — трябва ми твоята помощ. Ще ти кажа защо съм тук. Оня дядка си мисли, че съм дошъл да му търся прасето,

но нищо подобно. Задачата ми е да открадна книгата, която пише твоят приятел Галахад.

— Какво!

— Знаех си че ще се изненадаш. Да, това е моята цел. Тук наблизко живее един човек, който се е спекъл от страх, че вътре ще се появят много истории за него. Затова вчера дойде и ми предложи... — Той се поколеба за секунда. — предложи ми сто лири, ако успея някак да се промъкна в къщата и да задигна ръкописа. И ето сега твоето приятелство със стария проклетник улеснява всичко.

— Така ли мислиш?

— Абсолютно — увери я той. — Особено след като се кани да ти го предостави за прочит. Тогава ще трябва просто да ми го дадеш и петдесет лири са твои. Без дори да си мръднеш пръста.

Очите на Сю светнаха. Пилбийм разчиташе, че ще стане така. Той не можеше да си представи момиче, чийто очи да не светнат при подобно предложение.

— Нима? — каза тя.

— Петдесет лирички — повтори Пилбийм. — Както виждаш, делим наполовина.

— И предполагам, че ако не направя каквото искаш, ще им разкриеш коя съм всъщност?

— Точно така — рече Пилбийм, доволен от нейната схватливост.

— Е, аз пък няма да направя нищо подобно.

— Какво!

— И ако толкова държиш тези хора да узнаят коя съм — продължи Сю, — върви и им кажи.

— Точно това ще сторя.

— Моля. Но имай предвид, че в същия миг и аз ще подшушна на господин Трипуд кой е писал онези неща за него във вестника.

Пърси Пилбийм се олюля като крехка фиданка на вятъра. Ударът бе съкрушителен. Той не намираше думи да отговори.

— Точно това ще сторя — каза Сю.

Пилбийм продължаваше да стои безмълвен. Той все още се мъчеше да се възстанови от смъртоносното пробождане през тази неочаквана пролука в бронята си, когато възможността за разговор отмина. Откъм къщата се бе появила Милисът и се приближаваше по

терасата към тях, носейки привичния си израз на зряла, улегнала печал. Когато ги наближи, тя поспря.

— Здравсти — промълви някъде от дълбините.

— Здравсти — отвърна Сю.

Библиотечният прозорец обрамчи главата и раменете на лорд Емсуърт.

— Пилбийм, драги, ще бъдете ли така добър да се качите при мен? Намерих снимките.

Милисът изгледа отдалечаващия се гръб на детектива със скръбно любопитство.

— Кой е този?

— Някой си Пилбийм.

— И защо се клатушка така, като ходи?

Сю бе неспособна да предостави отговор на тази загадка. Милисът застана до нея и като опря лакти на каменния парапет, отправи унищожителен поглед към парка. От вида ѝ ставаше ясно, че по начало мрази паркове, но специално този ѝ е същински трън в очите.

— Чели ли сте някога Шопенхауер? — попита след известно мълчание.

— Не.

— Съветвам ви да го прочетете. Голяма работа е.

Тя отново изпадна в тежко мълчание, вторачила взор в сгъстяващия се здрач. Някъде в сумрачния свят една крава започна да надава безкрайни, опъващи нервите вопли. Този звук сякаш сумираше и подчертаваше всеобщата безутешност.

— Шопенхауер казва, че е невъзможно всичкото страдание на този свят да е чиста случайност. Трябва да е било замислено предварително. Според него животът е смесица от страдание и скука. Ако не е едното, можеш да си сигурен в другото. Съчиненията му са пълни с такива изумителни изводи. Много ще ви допаднат. Е, аз отивам да се поразходя. Идвате ли?

— Не, благодаря.

— Както желаете. Шопенхауер казва, че в самоубийството нямало нищо лошо. Хиндуистите го правели тъй, както ние отиваме на църква. Хвърляли се в Ганг да ги изядат крокодилите и му казвали добре прекаран ден.

— Изглежда, сте доста запозната с Шопенхауер.

— Напоследък открих томовете му в библиотеката и ги зачетох. Той казва, че ние сме като агнета, играещи на полянката пред погледа на касапина, който си избира ту едно, ту друго да легне под ножа му. Сигурна ли сте, че не искате да се поразходите?

— Много мило от ваша страна, но май вече ще се прибирам.

— Ваша воля — рече Милисът. — Никой не ви кара насила.

Тя се отдалечи няколко крачки, после се върна.

— Извинете, ако ви се виждам малко смахната. Просто ми се струпаха разни неща на главата и не мога да мисля за друго. Работата е там, че току-що се сгодих за моя братовчед Рони.

Дърветата, открояващи се на фона на купесто-дъждовните облаци, взеха да се поклащат в унисон пред погледа на Сю. Невидима ръка я бе сграбчила за гърлото и изцеждаше живота от нея.

— Рони!

— Да — каза Милисът приблизително с тона, който Шопенхауер би използвал да оповести пред света, че е открил гъсеница в салатата си. — Преди няколко минути го уредихме.

Тя се отдалечи с блуждаещ вид, а Сю притисна гръб о стената на терасата. Поне каменните блокове стояха непоклатимо в един разлюлян и разпадащ се свят.

— Такова...

Беше Хюго. Сю го виждаше като през гъста мъгла, но човек никога не можеше да сбърка Хюго Кармъди.

— Такова... Тя каза ли ти?

Сю кимна.

— Тя е сгодена.

Сю кимна.

— Ще се жени за Рони.

Сю кимна.

— О, Смърт, где е твойто жило? — възкликна Хюго и се стопи в посоката, в която бе поела Милисът.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА ИКОНОМЪТ БИЙЧ ДЕЙСТВА

I

Стегнатата и изпълнена с достойнство бележка, в която Рупърт Бакстър бе изразил своето мнение за граф Емсуърт, бе написана непосредствено след завръщането на бившия секретар в къщата и връчена на Бийч за доставка с все още изцапани с градинска пръст ръце. Едва след изпълнението на тази спешна задача той се отправи нагоре по стълбите, за да се отдаде на миенето и четкането, от които имаше тъй наложителна нужда. Тъкмо бе достигнал площадката на втория етаж, на път към своята стая, когато една врата се отвори и придвижването му бе възпряно от звук, който при по-невеличествена жена би минал за слисано изкрякване. Но тъй като в случая произлизаше от устата на лейди Констанс Кийбъл, следва да го наречем възглас на изненада.

— Господин Бакстър!

Тя стоеше на прага на своя будоар и оглеждаше погрома във външността на Незаменимия с такова зейнало сащисване, че за миг той почти я запрати, ведно с главата на замъка, на импровизираната клада, която започваше да добива осезаеми очертания в съзнанието му. Настроението му не бе подходящо за смаяни погледи от страна на околните.

— Мога ли да вляза? — запита сухо. Той имаше обяснение за всичко, но не искаше да се вдава в него наред стълбите на една къща, където кой ли не можеше да е наострил уши.

— Но, господин Бакстър! — рече лейди Констанс.

Той поспря за миг, колкото да изскърца със зъби, след което затвори вратата зад гърба си.

— Какво сте направили със себе си, господин Бакстър?

— Скочих през прозореца.

— Скочили сте през про... зореца?

Той представи кратко описание на събитията, довели до този знаменателен акт. Лейди Констанс си пое дъх с покаяно свистене.

— О, Господи — рече тя. — Колко глупаво от моя страна. Трябваше да ви предупредя.

— Не ви разбирам?

Макар да се намираше в безопасното уединение на своя будоар, лейди Констанс Кийбъл се озърна предпазливо през рамо. В сложната и неспокойна атмосфера, възцарила се напоследък в замъка, всичките му обитатели, като се изключи самият лорд Емсуърт, бяха добили натрапчивия навик да се озъртат предпазливо през рамо, преди да заговорят.

— В бележката, която ми изпрати сър Грегъри Парслоу — поясни тя, — пишеше, че онзи Пилбийм, който пристигна току-що, работи за него.

— За него?

— Да. Както разбрах, сър Грегъри е ходил вчера да го посети и му е обещал крупна сума в случай, че успее да му достави ръкописа на брат ми Галахад. Това именно е причината да ни покани днес на вечеря — за да изкара Галахад от къщата. Тъй че не е имало нужда да си правите всичкия този труд.

Настъпи мълчание.

— Тъй че не е имало нужда — повтори бавно Незаменимия Бакстър, избърсвайки от окото си буца пръст, която му създаваше известни затруднения — да си правя всичкия този труд.

— Толкова съжалявам, господин Бакстър.

— Моля ви, лейди Констанс, няма защо.

Погледът му, вече относително разчистен от хумусните наслоения, бе възвърнал привичната си острота. Очилата му, обърнати към каещата се жена пред него, проблясваха хладно.

— Сега вече разбирам — каза той. — Е, можехте и да ми спестите някои неудобства, ако ме бяхте осведомили по-рано, лейди Констанс. Нараних твърде зле десния си пищял и както сама виждате, доста се поизцапах.

— Ужасно съжалявам.

— Нещо повече — по забележката, направена от лорд Емсуърт, разбирам, че падането ми го е оставило с впечатлението за известна умствена и психическа недостатъчност от моя страна.

— О, Боже.

— Негова светлост дори определи точната степен на оглупяване и психическа неуравновесеност. „Откачен папуняк“ бяха думите му.

Лицето му поомекна. Той си припомни, че жената пред него, отдала се на жестикулация, която при една по-свободна интерпретация можеше да мине за кършене на ръце, винаги е била негов приятел, желала му е доброто и никога не е занемарявала усилията си да го възстанови на секретарската длъжност, която някога бе заемал.

— Е, станалото станало — рече той. — Сега главното е да открием начин да завоюваме обратно изгубените позиции.

— Искате да кажете, ако успеете да откриете Императрицата?

— Точно така.

— О, господин Бакстър, само да можете!

— Мога.

Лейди Констанс се вторачи в неговото мургаво, решително, незаменимо лице в няма възхита. На всеки друг, изговорил тази дума, би отвърнала с „Как?“ или „Как, за Бога?“ Но тъй като тя излизаше от устата на Рупърт Бакстър, Нейна светлост мълчаливо зачака просветление.

— Самата вие обмисляли ли сте този въпрос, лейди Констанс?

— Да.

— И до какви изводи стигнахте?

Лейди Констанс се почувства засрамена и смутена като доктор Уотсън.

— Като че ли до никакви — отвърна, избягвайки виновно очилата. — Разбира се — добави, — намирам за нелепо да се подозира, че сър Грегъри е способен...

Бакстър махна с ръка на забележката. Тя не бе достойна дори за едно „Ха!“

— Във всеки случай от подобен род — каза той — първото, което трябва да се търси, е мотивът. Кой в замъка Бландингс би имал интерес да открадне свинята на лорд Емсуърт?

Лейди Констанс бе готова да даде годишния си доход в замяна на някой що-годе интелигентен отговор, но единственото, което можеше да стори, бе да гледа и да слуша. Бакстър не се подразни, тъй като и за миг не бе желал да бъде другояче. Той предпочиташе да вижда аудиторите си втрещени в очакване на неговата дума.

— Кармъди.

— Господин Кармъди?

— Именно. Той е секретар на лорд Емсуърт, и то напълно негоден секретар, изправен ежечасно пред опасността да загуби службата си. Поставете се сега на негово място. Той вижда, че в замъка пристигам аз — мъжът, изпълнявал навремето собствените му задължения. Разтревожен е. Започва да подозира. Рови трескаво из мозъка си за някакъв начин да утвърди позициите си в очите на лорд Емсуърт. Тогава му хрумва идея. Налудничава, почерпена от филмовите сюжети идея, каквато би хрумнала на човек с ограничения мащаб на неговото мислене. Той решава, че ако отмъкне свинята, ако я скрие някъде за ден-два, а после се престори, че я е открил и я върне на собственика ѝ, признателността на лорд Емсуърт ще бъде тъй дълбока, че всяка заплаха от уволнение ще изчезне завинаги от хоризонта.

Той свали очилата си и ги избърса. Лейди Констанс нададе тих възглас. У всекиго другиго той би се приел за цвърчене. Бакстър върна очилата на носа си.

— Няма никакво съмнение, че в този миг свинята е някъде на територията на имението — рече.

— Но, господин Бакстър!...

Бившият секретар я възпря с властен жест.

— Той обаче не би предприел подобна стъпка без чужда помощ. Времето на един секретар не му принадлежи, а свинята трябва да се храни на редовни интервали. Това му е наложило да въвлече и съучастник. И аз мисля, че знам името на този съучастник. Бийч!

Този път дори желанието на автора да представи във възможно най-добра светлина възклицанията на лейди Констанс не можа да прикрие истината. Тя изблея.

— Бииниийч!

Очилата проблеснаха остро.

— Наблюдавали ли сте отблизо Бийч напоследък?

Лейди Констанс поклати глава. Тя не бе жена, свикнала да наблюдава икономите отблизо.

— Той крие нещо. Държането му е неспокойно. Гузно. Нещо му тежи на съвестта. Подскача, когато го заговорят.

— Така ли?

— Подскача — повтори Незаменимия Бакстър. — Току-що го спрях, за да му дам... обърнах се по някакъв повод към него и той

подрипна във въздуха. Почти съм си наумил да го разпитам.

— О, господин Бакстър! Дали ще бъде разумно?

Намерението на Рупърт Бакстър да подложи иконома на разпит се намираше още в зачатъчен стадий, просто една случайно прехвъркнала мисъл, но след тези думи изкристализира в твърда решимост. Той нямаше да търпи тоя и оня да го пита дали разни неща ще бъдат разумни.

— Няколко добре насочени въпроса би трябвало да го принудят да разкрие истината.

— Но той ще си подаде оставката!

Разговорът бе изпъстрен с епизоди, при които Бакстър имаше всички основания да рече „Ха!“, но както видяхме, до този момент се бе въздържал. Сега най-сетне го стори.

— Ха! — каза Незаменимия. — Поне икономи дал Господ.

И след тази неоспорима истина напусна енергично стаята. Миенето и четкането продължаваха да бъдат все тъй наложителни, както и преди десет минути, но той бе твърде улисан в преследването, за да мисли за подобни дреболии. Краката му стремително го понесоха надолу по стълбите. Той прекоси фойето, мина през тапицираната със зелено сукно врата, водеща към помещенията за прислугата, и тъкмо напредваше по сумрачния коридор към стаята с приборите, където можеше да се предполага, че ще се намира Бийч в този час, когато нейната врата рязко се отвори и в рамката ѝ се очерта масивно туловище.

Беше икономът. И от това, че бе нахлупил на главата си бомбе, следваше изводът, че целта му се намира извън пределите на дома.

Бакстър замръзна насред стъпката си и остана на един крак, наострил сетива. После, когато дивечът му се изгуби по посока на задния вход, бързо го последва.

Навън бе почти толкова тъмно, колкото и в неосветения коридор. Доскоро сивото заплашително небе бе станало черно. То представляваше набъбнала маса от мастилени облаци, натежали от гръм, светкавици и дъжд, които тъй често по време на английското лято идват да напомнят на островитяните, че са корава скандинавска раса и не бива да се допуска порите им да се пропият от вечно слънце като тези на не тъй благодетелстваните чеда от южните земи. То изръмжа в лицето на Бакстър като копой.

Но нещо доста повече от едно мръсно време бе нужно, за да обуздае Незаменимия Бакстър, когато дългът го зовеше. Подобно на героя от поемата на Тенисън, последвал тайнствения огън, той последва иконома. Имаше само един признак, по който Бийч се доближаваше до тайнствен огън, но по една случайност тъкмо той бе от значение в този миг. Икономът се следваше лесно.

Скоро шубраците се затвориха зад него и го погълнаха. Няколко секунди по-късно те погълнаха и Незаменимия Бакстър.

II

През всички черни дни, изживени от Хюго напоследък, той нито за миг не бе губил надежда. Макар и едва мъждукаща понякога, тя неизменно бе с него. По една или друга причина той си бе съставил мнение, че познава жените добре, точно както и Сю вярваше, че е мъжеведка. Подобно на нея той лелееше утешителната мисъл, че истинската любов побеждава всички прегради, че хладината се стопява, че след дългата разлъка накрая сърцата винаги се събират с малко убеждение и някой и друг разсъдлив довод. Дори фактът, че при неотдашната им среща Милисът бе впила в него презрителни, пронизващи като ками очи, макар и сам по себе си неприятен, не го бе отчаял. Той чакаше момента, когато ще съумее да я свари насаме и да ѝ каже ония няколко фрази в нужния тон, които да вкарат нещата в релсите.

Но сега всичко бе свършило. Това беше краят. Пито — платено. Тя бе сгодена за Рони. Скоро щеше да стане негова жена. Подобно на щръклица, противната мисъл караше Хюго да броди като замаян в мрака, без път и посока.

Наоколо бе станало толкова тъмно, че ако някой му бръкнеше в очите, той нямаше да го види. Като се озърна, откри, че причината за това са някакви дървета, сред които се бе озовал. Гората в западните покрайнини на имението — мина му смътно през ума, предвид липсата на други гори наоколо. Е, след като все някъде трябваше да се намира, спокойно можеше да е и в тази гора. И той затътри нозе нататък.

Земята под тях бе прогизнала и богато обрасла с ниско стелещи се къпини, които го бодяха през тънките крачоли и щяха силно да го подразнят, ако се намиреше в подходящо настроение да ги забележи. Имаше дебели стволоче, в които да се блъска, и паднали дънери, в които да се препъва. А точно пред него на една малка полянка имаше и някаква порутена постройка. Тя примами погледа му с това, че приличаше на място, където един мъж би могъл да се заслони от топлия поривист вятър, излязъл от някое време насам, и да запали цигара. Нуждата му от тютюн бе станала неотложна.

Той с учудване установи, че вали, и то — съдейки по водното съдържание на дрехите му — от доста време. Освен това и гърмеше. Бурята най-сетне се бе разразила и грохотът ѝ го заобикаляше от всички страни. Една проблеснала мълния му напомни, че точно ей по такива места сред разни дървета хората ги удря гръм. Забелязват отсъствието им на вечеря и по някое време тръгват с фенери да ги търсят. Някой се спъва в нещо меко и лъчът осветява почернели овъглени останки. Насам, бързо, намерихме го! Къде? Ей го тук. Ама *това* ли е Хюго Кармъди? Тц, тц! Хайде, вдигайте да го носим. Язык, добро момче беше. Само малко нещо оклюмал напоследък. Проблеми с момичето, ако не се лъжа. Тя има да плаче, като разбере. Заради нея се е докарал на тоя хал. Дръж по-здраво носилката. Тъй, готови... раз-два! Добре!...

Нещо в тази картина подежда освежаващо на Хюго. Той одобрително изгледа една особено ярка светкавица, която се стрелна като змия сред върхарите на дърветата. И все пак бе принуден да отбележи, че бързо прогизва до кости. Нямаше никакъв смисъл, като погледне човек, да прогизва до кости. В края на краищата гръм можеше да го удари и в оная съборетина със същия успех, както и тук. Пълен напред! — рече си той и препусна в едър тръс към сушината.

Едва бе протегнал ръка към вратата, когато тя рязко се разтвори. Чу се шум, силно наподобяващ този на излитащ фазан, и в следващия миг нещо бяло се метна в неговите прегръдки и взе да хлипа прочувствено на гърдите му.

— Хюго! Хюго, миличък!

Разумът диктуваше на Хюго, че съществото, притиснало се в обятията му и изговарящо тези слова, не би могло да е Милисът. И все пак по всичко личеше, че е именно тя. Думите ѝ продължаваха да се леят все в същия непринуден, дори приятелски маниер.

— Хюго! Спаси ме!

— Готово!

— Въ-въ-влязох въ-въ-вътре да се скъ-скъ-скрия о-то-то-от дъжда и там е тъмно като в рог.

Хюго я притисна нежно с онова облекчение, което изпитват мъжете, стискащи нещо, което вече не са се надявали да стиснат. Вече нямаше нужда от ония няколко фрази в нужния тон. Нямаше нужда от

спорове и обяснения, от настоявания и молби. Нямаше нужда от нищо освен от една здрава мъжка ръка.

Той бе смаян, но смайването му бе примесено и с едно определено чувство на доволство. Не можеше да се отрече, че бе приятна тази проява на трепетна слабост у едно създание, което, макар и без сянка от друг недостатък, винаги бе показвало склонност към безкомпромисна, трезва, независима самонадеяност, тъй характерна за съвременното момиче. Ако това размекнато състояние се дължеше на факта, че по време на престоя си вътре Милисът бе видяла призрак, то Хюго искаше да се срещне с този призрак и да му стисне ръката. Всеки мъж се радва да бъде в положението да каже „Няма нищо, няма нищо, малката ми!“ на девойката на своето сърце, още повече ако през последните дни тази девойка се е отнасяла към него като към особено отблъскващ гол охлюв, и Хюго Кармъди чувстваше, че тъкмо сега се намира в подобно положение.

— Няма нищо, няма нищо! — каза той, въздържайки се в последния миг да рискува с „малката“. — Всичко е наред.

— Не ен-ен-ен...

— Какво, какво? — попита Хюго, озадачен.

— Не ен-ен-е наред. Вътре има човек!

— Човек?

— Да. Мислех си, че съм сама и наоколо беше тъмно като в рог и изведнъж чух, че някой се движи и викнах „Кой е там?“, а той взе да ми говори на немски.

— На немски?

— Да.

Хюго я освободи внимателно от обятията си. В погледа му се четеше решимост.

— Ще ида да проверя.

— Хюго! Недей! Ще те убие.

Милисът остана на мястото си вцепенена. Дъждът я шибаше немилостиво, но тя не му обръщаше внимание. Небето се озари от мълния. Тя дори не я забеляза. През цялата онази минута, която й се стори цял час, тя чакаше, напрягайки слух да чуе звуците на смъртоносна борба. После отвътре изплува неясна фигура.

— Такова... Милисът.

— Хюго! Добре ли си?

— Да, нищо ми няма. Такова... Милисът... знаеш ли какво?

— Не, какво?

Тихо кискане долетя до нея от мрака.

— Свиня.

— Моля?

— Свиня.

— Кой е свиня?

— Ей онова вътре. Твоят немец. Оказа се Императрицата на Бландингс в цялото си величие. Ела погледни.

III

Милисът погледна. Пристъпи до прага и се взря вътре. Да, точно както бе казал той, това си беше Императрицата. В слабата светлина на кибритената клечка, която Хюго държеше между пръстите си, красивото лице на благородното животно я наблюдаваше заинтригувано, сякаш се питаше дали тя не би могла да е приносителят на една лека вечеря, която щеше да е тъй навременна и желана. Това бе картина, от която лорд Емсуърт би заврякал в изблик на необуздана радост. Милисът само зяпна.

— Как, за Бога, е попаднала тук?

— Тъкмо това смятам да разбера — рече Хюго. — От самото начало беше ясно, че трябва да е скатана някъде. Каква е тази съборетина между другото?

— Доколкото знам, навремето е била лесничейски дом.

— Е, горе има още една стая — каза Хюго, драсвайки нова клечка. — Ще се кача там и ще чакам. Много е вероятно някой да се появи да нахрани добичето и аз искам да видя кой е той.

— Да, точно това ще направим. Колко си съобразителен!

— Ще го направя аз. Ти се прибираш вкъщи.

— Нищо подобно.

Настъпи пауза. Един силен мъж без съмнение би настоял на своето. Но Хюго, макар и да се чувстваше значително по-добре, отколкото през последните дни, не откри в себе си подобна мъжественост.

— Както искаш. — Той затвори вратата. — Хайде тогава да не се размотаваме. Онзи може да дойде всеки момент.

Те се изкачиха по разнебитените стълби и предпазливо се снишиха на дъсчения под, ухаещ на мишки и плесен. Долу цареше пълен мрак, но имаше дупки, през които можеше да се гледа, когато му дойдеше времето. Милисът напипа една точно под бузата си.

— Тоя под дали няма да пропадне? — попита тя неспокойно.

— Едва ли. Защо?

— Ами просто няма да ми е приятно да си счупя врата.

— А, това ли било? Е, аз пък с най-голямо удоволствие бих строшил моя — каза Хюго, шепнейки напрегнато в тъмнината. Току-що му бе хрумнало, че моментът е подходящ за *онзи* разговор. — Ако мислиш, че адски ми се ще да живея и да ви гледам как двамата с Рони се разхождате нагоре-надолу като влюбени гургулици, значи си в голяма грешка. Даваш си сметка, вярвам, че разби навеки клетото ми сърце.

— О, Хюго! — рече Милисът.

Настана мълчание. Долу кротко шумолеше Императрицата. Горестно край двамата дебнеци, изтопуркаха бързи крачки.

— Ау! — изпищя Милисът. — Това плъх ли беше?

— Надявам се.

— Какво!

— Плъховете ръфат месата на човека — поясни Хюго. — Скупчват се по него, оглозгват го до кости и слагат край на мъките му.

Отново се възцари мълчание. После Милисът проговори с тих глас.

— Кошмарен си — каза тя.

Разкажанието заля Хюго като вълна.

— Ужасно съжалявам. Да, знам, че съм такъв, дявол да го вземе. Но гледай, нали разбираш... цялата тая работа с вашия годеж... Малко кофти, а? Не очакваш от мен да се разрипам от възторг, нали? Не искаш да избърша топла сълза на умиление, задето сте се събрали.

— Още не мога да повярвам, че стана така.

— Какво се случи всъщност?

— Ами всичко беше доста неочаквано. Чувствах се много нещастна и ме беше яд на теб и... и така нататък. Тогава срещнах Рони и той ме заведе на разходка. Стигнахме до езерото и тъкмо замеряхме с пръчки лебедите, когато той изведнъж взе, че изгрухтя нещо и ми каза: „Слушай!“ „Какво?“ казах аз, а той току изтърси: „Ще се омъжиш ли за мен?“ и аз отвърнах: „Добре“ а той каза: „Трябва да те предупредя обаче, че презирам всички жени“ а пък аз рекох: „На мен пък ми се повдига от всички мъже“ и той каза: „Чудесно тогава, ще бъдем много щастливи.“

— Разбирам.

— Направих го единствено, за да ти бръкна в здравето.

— Успяла си.

Нотка на прочувственост се прокрадна в гласа на Милисът.

— Ти никога не си ме обичал истински — каза тя. — Много добре знаеш, че е така.

— Така ли?

— Иначе за какво щеше да искаш да се изнизваш в Лондон и да водиш ужасното си момиче да плюска по ресторанти?

— Тя не е мое момиче. И не е ужасна.

— Напротив, е.

— Но ти явно добре се разбираш с нея. Преди малко ви видях на терасата да си бърбите като първи дружки.

— Какво!

— С госпожица Шунмейкър.

— Не знам за какво говориш. Какво общо има тя с всичко това?

— Госпожица Шунмейкър не е госпожица Шунмейкър, а Сю Браун.

За миг на Милисът й се стори, че пукнатината в сърцето на нейния събеседник се е разпростряла, обхващайки и мозъка му. Колкото и всуе да бе подобно действие, тя се взря в посоката, от която идваше гласът. После внезапно думите му придобиха смисъл. Нещо в стомаха й се сви.

— Тя е дошла тук заради теб!

— Не е дошла заради мен, а заради Рони. Толкова ли не ти увира кратуната — изрече Хюго в праведен гняв, — че с него сте сгафили, изпортили и оплескали всичко от начало до край? Сю никога не е давала пет пари за мен, а и аз не виждам в нея нищо друго освен едно весело момиче и добра партньорка за танци. Това е абсолютно и категорично единствената причина да изляза с нея. Не бях танцувал от шест седмици и краката вече така ме сърбяха, че не можех да спя нощно време. Тъй че отидох в Лондон, заведох я на ресторант и Рони я свари в компанията на оная напаст Пилбийм и си помисли, че е излязла с него, а тя му била казала, че дори не го познава, което си било чиста истина, но на Рони му кипна келят и той заяви, че между тях всичко е свършено, и после хукна за насам, а тя искаше да си поговорят, затова също се юрна подир него, представяйки се за госпожица Шунмейкър. А в мига, в който се озова тук, й се сервира новината, че Рони е твой годеник. Чудесна изненада за горкото момиче!

Главата на Милисънт бе започнала да се върти дълго преди края на интересния монолог.

— Но Пилбийм за какво е дошъл в замъка?

— Пилбийм?

— Преди половин час ги видях да разговарят на терасата.

Сподавено ръмжене се разнесе в мрака.

— Пилбийм е тук? Охо! Дошъл е значи в края на краищата, а? Той е човекът, при когото лорд Емсуърт ме изпрати във връзка с Императрицата. Собственикът на детективска агенция „Аргус“. Именно неговите копои са душили стъпките ми по твое нареждане оная вечер. Тук бил, казваш? Е, нека се забавлява, докато може. Да диша свежия селски въздух, докато има с какво. Горчива разплата очаква този мъж.

От безпорядъка в мислите на Милисънт изплува нов пункт, настойчиво изискващ разяснение.

— Ти каза, че не била красива.

— Кой?

— Сю Браун.

— Така си е.

— Твърдиш, че не е красива? Та тя е възхитителна.

— Не и за мен — отрече упорито Хюго. — Има само едно момиче на света, което аз наричам красиво, и то ще се омъжи за Рони. — Той замълча. — Ако все още не си разбрала, че те обичам, че винаги ще те обичам и че никога не съм обичал и няма да обичам друга, значи си безчувствен пън. Дори да ми поднесяха Сю Браун на тепсия с лимонче в устата, пак не бих протегнал и пръст да я докосна.

Друг плъх бе започнал да обозначава своето присъствие в тъмнината. Изглежда, се наслаждаваше на ранна вечеря, състояща се от къс добре прогнило дърво. Милисънт дори не го забеляза. Тя откри пипнешком ръката на Хюго и отчаяно я замачка в своята.

— О, Хюго! — отрони се от устните й.

Ръката оживя. Тя я сграбчи и я придърпа по вмирисания на плесен и мишки под. И времето застина.

Хюго бе този, който пръв наруши тишината.

— И като си помисля само, че неотдавна си пожелавах гръм да овъгли окаяната ми глава! — рече той.

Ароматът на плесен и миши фъшкии изчезна в небитието. Сякаш теменужки разпръснаха сладостното си ухание из вехтата постройка. Теменужки и рози. Шумното мляскане на вечерящия плъх се превърна в оркестър от арфи, цимбали и древни тромбони.

И тогава, нахлувайки грубо сред тези сладостни трели, се разнесе ръждясалият звук от отваряне на врата. Миг по-късно през дупките в пода заблестя светлина.

Милисът ощипа предупредително лакътя на Хюго. Те погледнаха надолу. Там, на пода, стоеше ветроупорен фенер, а край него — мъж с масивна фигура, който, съдейки по разнасящия се всмукващ, хрущящ и нагъващ шум, явно даваше на Императрицата онези калории и протеини, от които свиня с нейните габарити се нуждаеше тъй начесто и по много.

Добрият самарянин бе привел гръб, отдаден на благородното си дело. Сега той се изправи и се озърна боязливо. Повдигна високо фенера и светлината огря лицето му.

И щом зърна това лице, Милисът, забравяйки всяка предпазливост, произнесе с висок, стреснат глас една-единствена дума.

— Бийч! — извряка тя.

На долния етаж икономът се желира. Стори му се, че самият Глас на Съвестта е заговорил.

IV

Въпросната Съвест освен мелодичен глас явно имаше и крака. Бийч ги чуваше да трополят надолу по стълбите и количеството шум, което произвеждаха, бе толкова голямо, че Съвестта явно имаше облика на стоножка. Ала икономът не помръдна. В този миг той можеше да бъде поместен единствено с кулокран, а такъв в лесничейския дом в западните покрайнини на имението не се намираще. Когато Милисънт и Хюго стигнаха до него, той все още стоеше като статуя на гузната съвест. Едва когато самоличността на новопоявилите се проникна през скованите му сетива, крайниците му започнаха да потрепват и да показват известни признаци на съживяване. Защото Бийч гледаше на Хюго като на приятел. Хюго, чувстваше той, бе един от малкото хора на този свят, които, сварвайки го в настоящата нееднозначна роля, бяха способни да заемат толерантна, отзивчива позиция.

Той събра кураж да заговори.

— Добър вечер, сър. Добър вечер, госпожице.

— Какво става тук? — попита Хюго.

Преди години, в дните на своята дръзка и безразсъдна младост, Бийч веднъж бе чул този въпрос от устата на полицаи. Тогава той го бе смутил. Смути го и сега.

— Ами, сър... — отвърна.

Милисънт гледаше вторачено Императрицата, която, след като извърна благовъзпитано очи да провери кои са натрапниците и ги поздрави с кратко изгрухтяване, се върна към дневния ред.

— *Tu* ли я открадна, Бийч? *Tu!*

Икономът потрепери. Той познаваше тази девойка още от ританките и пелените. Тя бе играла в неговата стаичка. Беше ѝ изрязвал слончета от хартия и бе ѝ показвал как да прави главоломки от конци. Потресеният тон на въпроса ѝ го попари като витриол. За нея, чувстваше той, племенницата на лорд Емсуърт, която Негова светлост от крехка детска възраст бе възпитал в най-добрите традиции на свинопоклонничеството, похищението на Императрицата явно

изглеждаше като най-черното от престъпленията. Той гореше от желание да се реабилитира в нейните очи.

В живота на всеки конспиратор идва миг, когато верността към неговите съучастници се разклаща пред естествения порив да отърве собствената си кожа. Не бихме могли да приведем по-внушително доказателство за благородния дух на иконома от това, че той не се поддаде на подобно изкушение. Обвиняващият взор на Милисънт го пронизваше, но той не наруши дадената дума. Господин Роналд го бе заклек да мълчи и той не можеше да го предаде, пък било то и за да спаси името и честта си.

И сякаш като награда от Провидението за тази непоклатима вярност, той биде осенен от вдъхновение.

— Да, госпожице — каза икономът.

— О, Бийч!

— Да, госпожице, аз бях този, който открадна животното. Сторих го заради вас.

Хюго го изгледа строго.

— Бийч — рече той, — това са бабини деветини.

— Сър?

— Врели-некипели. Безполезно е да се преструваш, Бийч. Как тъй ще си откраднал свинята заради нея?

— Да — намеси се и Милисънт. — Защо заради мен?

Сега икономът беше спокоен. Той бе съчинил своята версия и щеше да се придържа към нея докрай.

— С цел да премахна пречките от пътя ви, госпожице.

— Пречки?

— Поради факта, че вие и господин Кармъди нерядко ми поверявате своята, ако разрешите тъй да я нарека, тайна кореспонденция, аз от дълго време съм осведомен за чувствата, които храните един към друг, госпожице. Съзнавам, че вашето желание е да сключите брачен съюз с младия господин Кармъди, но си давах сметка и за възраженията, които биха възникнали от страна на някои членове на семейството.

— Дотук — рече критично Хюго — това ми звучи като чиста проба баламосване. Но да чуем нататък.

— Благодаря ви, сър. И тогава ми хрумна, че ако свинята на Негова светлост изчезне, то при възвръщането ѝ той би бил безкрайно

благодарен на онзи, който я е намерил. Намеренията ми бяха да ви известя за местопребиваването на животното и да ви предложа да информирате Негова светлост, че сте я открили. Съображенията ми бяха, че в своята признателност Негова светлост би могъл да одобри един съюз помежду ви.

Изключено бе да се възцари пълна тишина на място, където Императрицата на Бландинг приемаше храна, но нещо тъй близко до нея, доколкото бе възможно, последва тази реч. Под лъчите на ветроупорния фенер очите на Хюго срещнаха тези на Милисънт. И в нейните, както и в неговите, се четеше благоговеен захлас. Те бяха чували за предани стари слуги. Бяха чели за предани стари слуги. Бяха виждали предани стари слуги на театралната сцена. Но не бяха и сънували, че преданите стари слуги могат да бъдат толкова предани, като този тук.

— О, Бийч! — каза Милисънт.

Тя бе използвала тази фраза и преди. Но колко различно бе това „О, Бийч!“ от другото, по-раншно „О, Бийч!“ В първия случай то трептеше от болка, разочарование, горчив укор. Сега съдържаше благодарност, възхита и нежност, твърде дълбоки, за да се изразят с думи.

Същото можеше да се каже и за Хюговото: „Брей!“

— Бийч — извика Милисънт, — ти си ангел!

— Благодаря, госпожице.

— Цена нямаш! — съгласи се Хюго.

— Благодаря ви, сър.

— Откъде изкопа тая страхотна идея?

— Просто ми хрумна, госпожице.

— Чуй какво ще ти кажа, Бийч — рече разпалено Хюго. — Когато дойде и твоят ред да ритнеш камбаната — дай Боже този ден да не настъпи още сто години, — трябва непременно да завещаеш мозъка си на народа. Да го спиртосат и да го турят в Британския музей, защото това е най-изключителният мозък на столетието. През живота си не съм чувал нещо по-блестящо. Естествено, че няма начин старецът да не поцърклее от възторг.

— Ще направи всичко за нас — рече Милисънт.

— Това не е просто план. Това е нещо повече. Моля за тишина в залата. Искам да помисля.

Отвън бурята бе отминала. Пееха птички. Неjde отдалеч все още долиташе приглушен грохот. Нищо чудно това да бе и звукът от блъскащите се и прескачащи мисли на Хюго.

— Готово, разработих всичко — рече той накрая. Някои биха казали: „Бегом при стареца да му кажете, че сте намерили прасето.“ „Не“, отвърщам аз. По мое мнение трябва да изчакаме, защото с всяка минута цената му се вдига. Колкото повече го държим, толкова по-голяма благодарност ни чака. Намирам, че на лорд Емсуърт му трябва още четирийсет и осем часа, за да узрее напълно и да достигне фазата, в която не би могъл да ни откаже нищо.

— Но...

— Не! Една прибързана стъпка и с нас е свършено. Не забравяй, че тук не става дума само за съгласието на вуйчо ти за нашия брак. Ще трябва да му сервираме и новината, че ти няма да се омъжиш за Рони. А семейството ти винаги страшно си е падало по идеята да ви събере. Ако питаш мен, минимумът от четирийсет и осем часа е жизненонеобходим.

— Може би си прав.

— Сто на сто съм прав.

— Значи просто оставяме Императрицата тук?

— Не — рече решително Хюго. — Това място не ми се вижда достатъчно сигурно. Както я открихме ние, така може да я открие и всеки друг. Трябва ни ново скривалище и мога веднага да ти кажа кое е то. Нали знаеш...

Бийч излезе от мълчанието си. Видът му издаваше възбуда.

— Ако за вас е все едно, сър, аз бих предпочел да не слушам понататък.

— Моля?

— За мен би било истинско облекчение, сър, ако мога да залича целия този случай от паметта си. Напоследък се намирам под значително психическо напрежение и не мисля, че ще издържа още дълго. Освен това, представете си, че бъда подложен на разпит, сър. Може би се дължи на въображението ми, но от начина, по който понякога ме гледа господин Бакстър, се опасявам, че храни подозрения по мой адрес.

— Бакстър винаги храни подозрения — каза Милисът.

— Да, госпожице, но тъй като в случая са напълно оправдани, ако за вас и господин Кармъди е все едно, бих предпочел да не му давам основания да продължава да ги храни.

— Дадено, Бийч — рече Хюго. — След онова, което стори за нас, и най-малкото твое желание е закон. Щом не искаш, можеш да не участваш. Макар че се канех да ти предложа, ако имаш възможност, да продължиш с храненето на животното...

— Не, сър... наистина... ако бъдете така добър...

— Пълен напред, тогава. Хайде, Милисънт. Да си плюем на ръцете.

— Още сега ли мислиш да я отведеш?

— В същия този миг. Ето, промушвам носната си кърпичка през халката на носа ѝ и... фокус-мокус... Але-хоп! Довиждане, Бийч. Това, което правя, е много по-добро от всичко останало, което някога съм правил... или поне така ми се струва.

— Довиждане, Бийч — каза Милисънт. — Безкрайно сме ти задължени.

— Щастлив съм, че съм ви доставил удовлетворение, госпожице. Желая ви всичко най-добро, сър, и нека успехът ви съпътства.

Останал сам, икономът започна да си поема въздух, докато се наду като балон, след което отведнъж го изпусна с шумно, освобождаващо пуфтене. Взе ветроупорния си фенер и напусна къщата. Походката му бе походка на иконом, от чийто плещи се е смъкнала планина.

V

Недотам известен факт — тъй като тънкият усет за достойнството на служебното му положение възпираше Бийч да го излага на показ — бе, че той притежаваше един твърде красив певчески глас. Това бе мек баритон с тембър твърде близък до оня, който би излязъл от буре много старо сухо шери, ако то имаше гласни струни, и ние не можем да приведем по-поразително доказателство за чудната лекота, обхванала сърцето му, от това, че докато се прибираше към замъка по горската пътека, той наруши своето желязно правило и буквално заизвива звънки трели.

*Виждам аз как свети светлинка
В прозорчето на моята любимица —*

пееше Бийч,

В прозорчето на моята любимица...

Той се чувстваше по-скоро като игрив младши лакей, отколкото като улегнал солиден иконом. Чуруликането на птичките галеше слуха му, а зайците, които припкаха нагоре-надолу из храстите, получиха от него не една снизходителна усмивка. Сянката, помрачавала дните му, най-сетне се бе стопила. Съвестта му беше спокойна.

И то дотолкова, че когато стигна замъка и бе осведомен от лакея Джеймс, че лорд Емсуърт го търси и изисква незабавното му явяване в библиотеката, Бийч дори не трепна. Само преди час подобно съобщение би го накарало да си хлопне главата в тавана. Сега спокойствието му бе нерушимо и докато изкачваше стълбите, трябваше да положи известен труд, да не възобнови песента си.

— Тъ... Бийч.

— Ваша светлост?

Сега икономът забеляза, че неговият работодател не е сам. На килима стоеше и капеше противно, тъй като по някакъв начин бе успял да се измокри до неузнаваемост, Незаменимия Бакстър. Бийч го обхвана с нетрепчащ поглед. Какво значение имаше сега за него някакъв си Бакстър?

— Ваша светлост? — каза той отново, тъй като лорд Емсуърт явно изпитваше известни затруднения да продължи разговора.

— А? Какво? Кой? О, да.

Деветият граф се стегна с видимо усилие.

— Тъ... Бийч.

— Да, Ваша светлост?

— Аз... тъ... наредих да те повикат, Бийч...

— Да, Ваша светлост?

В този миг погледът на лорд Емсуърт попадна върху един том на бюрото, посветен на „Болестите по свинете“, и от него той сякаш почерпи решимост.

— Бийч — рече с доста отривист, властен глас. — Наредих да те повикат, защото господин Бакстър отправи срещу теб удивително обвинение. Направо невероятно.

— Бих бил щастлив да се запозная с есенцията на това обвинение, сър.

— С какво? — сепна се лорд Емсуърт.

— Дали Ваша светлост ще е така добър да ме осведоми за същността на обвинението на господин Бакстър?

— А, същността? Да. Същността, искаш да кажеш? Именно. Напълно. Същността. Да, разбира се. Напълно. Напълно. Да, как иначе. Без съмнение.

За икономом бе очевидно, че работодателят му е завъртял на празни обороти. Оставен на самотек, този повреден грамофон в графски облик щеше да продължи да дращи така до второ пришествие. Почтително, но с нужната твърдост, той го вкара в ред.

— В какво ме обвинява господин Бакстър, Ваша светлост?

— А? О, хайде, кажете му, Бакстър. Да, кажете му, по дяволите.

Незаменимия пристъпи крачка напред и започна да капе на друго място на килима. В очилата му светеше решимост. Това тук вече не бе

някакъв заекващ, притеснен, изветрял граф, а мъж, който знаеше какво има на ума си и умееше да го изрече.

— Току-що те проследих до лесничейския дом в западния край на имението, Бийч.

— Да, сър?

— Чу ме какво казах.

— Безспорно, сър. Но допуснах, че може би съм се излъгал. Не съм бил на мястото, за което споменавате, сър.

— Видях те със собствените си очи.

— Мога единствено да повтора твърдението си, сър — рече икономът с кротостта на светец.

Лорд Емсуърт, хвърлил още един поглед на „Болести по свинете“, отново се обади с отривист, властен глас.

— Той казва, че е надничал през прозорчето, дявол да го вземе.

Бийч повдигна почтително вежда. Видът му красноречиво говореше, че не той е човекът, който трябва да коментира заниманията на гостите на замъка, колкото и детински да са те. Ако господин Бакстър желаше да броди из гората в дъжда и да води самотни игри на стражари и апаша, казваше тази вежда, то това бе въпрос, засягащ изцяло и единствено господин Бакстър.

— И ти си бил там и си хранил Императрицата.

— Моля, Ваша светлост?

— И ти си бил там... По дяволите, да не си оглушал?

— Моля за извинение, Ваша светлост, но аз действително не разбирам.

— Добре, ако искаш да ти го кажа ясно и просто, господин Бакстър твърди, че ти си ми откраднал свинята.

Съществуваха малко неща на света, които можеха да накарат икономата да повдигне и двете си вежди. Това бе едно от тях. Той остана така близо секунда, излагайки ги на показ пред лорд Емсуърт, после извърна глава към Бакстър, та да ти види и той. Привършил дотук, Бийч ги отпусна и позволи на около три осми усмивка да заиграе за миг по устните му.

— Мога ли да говоря откровено, Ваша светлост?

— За Бога, човече, тъкмо това се иска от теб. Това е цялата идея. Затова изпратих да те повикат. Нужно ни е пълно самопризнание, името на съучастника ти и прочее в същия дух.

— Колебая се единствено защото има вероятност онова, което искам да кажа, да засегне господин Бакстър, а това е последното нещо, което бих желал.

Перспективата да бъде засегнат Незаменимия Бакстър, която предизвикваше такава загриженост у иконома, явно ни най-малко не притесни Негова светлост.

— Давай. Говори каквото искаш.

— Ами в такъв случай, Ваша светлост, нека господин Бакстър ми прости, но намирам, че е твърде възможно да страда от халюцинации.

— Ха! — рече Незаменимия.

— Искаш да кажеш, че са му разхлабени болтовете? — промълви лорд Емсуърт, впечатлен. Във възбудата, причинена от вестта на бившия си секретар, той някак бе подминал това простичко обяснение. Но сега всички доказателства в подкрепа на подобна теория го връхлетяха като приливна вълна. Онези саксии... Скачането през прозореца на библиотеката. Той изгледа внимателно Бакстър. Да, определено се забелязваше някакъв налудничав блясък в тези очи. Познатото папуняшко цъклене.

— Ама наистина, лорд Емсуърт!

— О, съвсем не твърдя, че е така, драги. Само дето...

— За мен е ясно като бял ден — рече сухо Бакстър, — че този човек лъже. Чакайте! — продължи той, като вдигна ръка. — Бийч, готов ли си да дойдеш с мен и Негова светлост до лесничейския дом още сега, в същия този миг, за да може той да се увери с очите си?

— Не, сър.

— Ха!

— Първо бих искал — рече Бийч — да слеза до долу да си взема шапката.

— Напълно си прав — рече сърдечно лорд Емсуърт. — Много разумно решение. Иначе, току-виж, си пипнал някоя хрема. Разбира се, че можеш да си вземеш шапката, Бийч, а ние ще те чакаме пред главния вход.

— Много добре, Ваша светлост.

При вида на малката групичка, събрала се пет минути по-късно край парадните двери на замъка Бландингс, страничният наблюдател не би пропуснал да забележи една резервираност, известна нотка на хладина. Никой от тримата ѝ членове не изглеждаше в подходящо

настроение да се скита из пущинаците. Бийч, макар и любезен, не бе приветлив. Лицето под бомбето му бе лице на мъж, чието достойнство е било несправедливо накърнено. Бакстър час по час вдигаше очи към навъсеното небе, сякаш го подозираше в нещо. Колкото до лорд Емсуърт, той току-що си бе дал сметка, че му предстои да придружава през тъмни и безлюдни местности човек, който макар и съдейки по действията му от този следобед да имаше вкус по-скоро към самоубийството, не бе изключено да го обърне и на човекоубийство.

— Един момент — рече лордът.

Той притича обратно до къщата и след малко се появи с поталожен вид. В ръката си държеше масивен бастун с кръгла дръжка от слонова кост.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА КОКТЕЙЛИ ПРЕДИ ВЕЧЕРЯ

I

Замъкът Бландингс се грееше в сетните отблясъци на една златна лятна вечер. Бурята, която допреди два часа бе вилняла с такава ярост из неговите паркове, градини и ливади, сега бе само спомен. Тя бе отминала, оставяйки след себе си покой, птича песен и залез, обагрен в розово, зелено, оранжево, опалово и аметистово. Въздухът бе сладостен и прохладен, а земята изпускаше целителни ухания. Малки звездички надзъртаха надолу от окъпаното от дъжда небе.

За Рони Фиш, свлечен в едно кресло в спалнята си на втория етаж, подобрените атмосферни условия не носеха подобрене на духа. Той виждаше залеза, но гледката го оставяше безучастен. Чуваше свируканията на дроздовете в храстите, но изобщо не им обръщаше внимание. Казано накратко, ние не можем да представим Роналд Овърбъри Фиш на читателя в слънчево настроение при поредната му поява на страниците на тази хроника.

Размислите на един мъж, неотдавна поискал и получил ръката на момиче с няколко пръста по-високо от него самия, към което не храни по-топли чувства от нехайното одобрение, с което се отнасяме към другарчетата от детинство, по необходимост клонят към мрачната част на спектъра. А и обстановката, в която Рони бе прекарал втората половина от следобеда, не бе от събуждащите оптимизъм. В мига, в който небесата се издъниха и светът се превърна в плаващ остров, той се разхождаше по пътеката край стената, опасваща зеленчуковата градина зад кухнята, и единственият подслон, който съзря наблизо, бе унилата пещера или по-скоро землянка, водеща към отоплителната инсталация на оранжерииите. Той хлътна в нея като заек в дупката си и там, седнал връз купчина тухли, остана в течение на близо час без друга компания освен една малка зелена жаба и собствените си мисли.

Мястото представляваше нещо като Саргасово море, в което се бяха стекли всички наноси и отломки от споменатата зеленчукова градина. Имаше една ръчна количка, килнала се пиянски на хълбок и тъгуваща по изгубеното си колело. Имаше неизмерими количества изпотрошени гърнета и саксии. Имаше купчина повехнали цветя,

пробита лейка, гребло с едри пролуки в предните зъби, малко негодни за човешка консумация картофи и половин умрял кос. Цялостният ефект извънредно много напомняше на преизподня и душата на Рони бе започнала да вие безгласно.

Отрезвен от дъжд, ръчни колички, лейки, гребла, картофи и мъртви косове, да не говорим за нетрепващия високомерен взор, с който жабата го оглеждаше както председателят на елитен клуб оглежда плах новопостъпил член, Рони определено бе започнал да се кае за оня импулс, под влияние на който бе поискал от Милисънт да му стане жена. А сега, в по-уютната обстановка на своята спалня, съжеляваше за него повече от всякога.

Подобно на мнозинството хора, извършили дързък драматичен жест и после разполагащи с време за размисъл, той бе потиснат от усещането, че е отишъл значително по-далеч от разумното. Самсон вероятно е почувствал същото, когато е чул колоните на храма да пращят^[1]. Жестовете са чудесно нещо, докато траят възбудата и гневът. Лошото е, че те тъй бързо отминават.

Сега той ясно си даваше сметка, че с поискването на ръката на Милисънт се бе престарал. Не че имаше някакви възражения срещу Милисънт като съпруга. В никакъв случай — стига само тя да станеше съпруга на някой друг. Неприятното бе в перспективата, че ще трябва да се венчае за нея сам.

Той вдигна покъртено глава и забеляза, че вратата се е отворила и уединението му е нарушено от неговия приятел Хюго Кармъди. Мозъкът му с тъпа изненада констатира, че Хюго е облечен в обичайния костюм на английски джентълмен, който се кани да вечеря. Изобщо не бе допуснал, че е станало толкова късно.

— Здравсти — рече Хюго. — Още не сме се преоблекли? Гонгът вече удари.

В този миг Рони осъзна, че просто не е способен да седне с проклетото си семейство около масата за вечеря. Досега Милисънт вероятно бе разпространила вестта за техния годеж, а това означаваше обсъждания, кошмарни поздравления, прегръдки от леля му Констанс, накратко — шум и суетня. А той не беше в настроение за шум и суетня. Все някак щеше да успее да хапне каквото Бог дал с двама-трима монаси, поели обет за мълчание, но не и да погълне обилна вечеря, заобиколен от словоохотливата си рода.

— Не ща никаква вечеря.

— Не искаш вечеря?

— Да.

— Да не си болен?

— Не.

— Но просто ей тъй няма да вечеряш? Странно! Е, разбира се, това си е лично твоя работа. Както е тръгнало, май ще трябва да надяна торбата със зоб самосиндикално. Бийч казва, че Бакстър също щял да отсъства от яхъра. Разстроен бил по някакъв повод, както изглежда, и заръчал да му отнесат сандвичи в пушалнята. А колкото до оня цирей Пилбийм — добави Хюго мрачно, — каня се да поговоря с него при първи удобен случай. След което и на него няма да му се вечеря.

— Къде са се дянали всички останали?

— Как, не знаеш ли? — запита учудено Хюго. — Отидоха на вечеря у съседа Парслоу. Леля ти, лорд Емсуърт, Галахад и Милисът. — Той се прокашля. Предстоеше миг на известна неловкост. — Между другото, Рони, старче, като стана дума за Милисът...

— Е?

— Такова... нали помниш оня ваш годеж?

— Е?

— Отменен е.

— Как така отменен?

— Ами ей така. Напълно. Изтрит и заличен. Тя промени решението си.

— Какво!

— Да. Ще се омъжи за мен. Мога да ти кажа, че двамата сме сгодени от няколко седмици — тайно, разбира се, — но се скарахме. А сега кавгата приключи. Пълно примирие. Ето защо тя ме помоли тактично да те осведомя, че при така създадите се обстоятелства смята да те върне в склада.

Тръпка на екстаз прониза Рони. Той изпита онова, което изпитват хората на ешафода, когато глашатай на запотен кон донесе вестта за помилване.

— Е, това е първата добра новина от доста време насам — каза той.

— Значи ли това, че не си искал да се жениш за Милисът?

— Разбира се, че не съм.

— По-полека с това „разбира се“, момко — рече Хюго, засегнат.

— Тя е ужасно мило момиче...

— Истински ангел. Най-видният серафим в Шропшир.

— ... но аз я обичам не повече, отколкото тя мен.

— В такъв случай — рече Хюго с основателен укор, — защо си й направил предложението? Шантава постъпка, ако питаш мен. — Той цъкна неодобрително с език. — Ами да, естествено! Как не се сетих. Ти си налетял на Милисънт, за да бръкнеш в здравето на Сю, а тя е налетяла на теб, за да бръкне в моето. Предполагам, че вече си изгладил нещата със Сю. Много правилно. Не би могъл да направиш по-мъдър ход. Тя е тъкмо момиче за теб.

Рони трепна. Думите бяха засегнали оголен нерв. Той от доста време безуспешно се мъчеше да не мисли за Сю. Образът ѝ обаче продължаваше натрапчиво да се явява пред очите му. Тогава, неспособен да я изхвърли от съзнанието си, се бе опитал да мисли за нея със злост.

— Не съм! — изкрещя той.

Просто поразително колко трудно бе дори и сега да мисли за Сю със злост. Сю си беше Сю. Това бе фундаменталният факт, който го възпрепятстваше. Колкото и да се стараеше да се съсредоточи върху трагедията в „Марио“, умът му неотклонно се изплъзваше назад, към по-раншни сцени на слънчево щастие.

— Не си ли? — попита Хюго, сразен.

Той нито за миг не допускаше, че Рони може да се намира в неведение относно пристигането на Сю в замъка. Струваше му се очевидно, че те отдавна вече трябва да са се срещнали. И от въодушевляването, с което приятелят му посрещна вестта за загубата на Милисънт, бе заключил, че двамата са провели задушевен разговор като онзи, състоял се в таванската стаичка на лесничейския дом. Ето защо мрачната покруса в лицето на Рони накара доброто му сърце да се свие.

— Искаш да кажеш, че не сте изгладили нещата?

— Да.

И Рони примигна болезнено. Сю в колата му. Сю край реката. Сю в прегръдките му под сладостната музика на саксофони. Смейща се Сю. Усмивнатата Сю. Сю напролет, с развети от лекия ветреца коси...

Той се насили да се откъсне от тези обезсилващи видения. Сю в „Марио“... Така беше по-добре. Сю го мами... Сю бърби на масата с плужека Пилбийм... Много, много по-добре.

— Намирам, че си твърде суров към бедното момиче, Рони.

— Не я наричай бедно момиче.

— Ще я наричам — рече твърдо Хюго. — За мен тя е едно бедно малко момиче и изобщо не ме е грижа какво мислят другите. Сърцето ми кърви за нея, ето какво ще ти кажа. Кърви обилно. И нещо повече, струва ми се...

— Не желая да говоря за нея.

— ... че след онова, което тя направи...

— Не желая да говоря за нея, казвам ти.

Хюго въздъхна. Нямаше смисъл. Положението явно беше безнадеждно. Колко жалко. Най-добрият му приятел и едно такова мило момиче разделени завинаги. Двама симпатяги, осъдени да живеят в разлъка до края на вечността. Е, какво да се прави, това бе Животът.

— Ако трябва да говориш за нещо — каза Рони, — разкажи ми тоя твой годеж.

— С най-голямо удоволствие, старче. Боях се да не те отегча, иначе щях да се спра по-обстойно на темата.

— Даваш си сметка, предполагам, че Семейството ще разбие плановете ви на пух и прах?

— О, не, няма.

— Мислиш, че леля ми Констанс ще подскача напред-назад и ще удря чинели?

— Допускам — рече Хюго, потръпвайки леко, — че въпросната Кийбъл може и да създаде известни затруднения. Но аз изцяло разчитам на закрилата и покровителството на Негова светлост. Не след дълго смятам да накарам светлостта му да гледа на мен като на син.

— Как?

За Миг Хюго едва не се поддаде на изкушението да се довери на приятеля на своята младост. Но овреме осъзна недалновидността на подобна постъпка. По някакво странно съвпадение той си помисли за Рони съвсем същото, което Рони си бе помислил за него в един поранен етап от настоящата история. Рони, реши той, макар и великолепно момче във всяко друго отношение, не бе пригоден да пази

тайни. Бъбривец. Плямпало. Тъкмо човекът, който до мръкване ще пръсне една секретна информация надлъж и на шир из цялото имение.

— Няма значение — каза той. — Имам си своите методи.

— И какви са те?

— Просто методи — отвърна Хюго уклончиво, — и то доста благонадеждни. Е, аз вече ще потеглям. Сигурен ли си, че няма да слезеш за вечеря? Доскоро тогава. Вече закъснявам, а е наложително да се срещна с Пилбийм възможно най-скоро. Не искам слънцето да залезе, преди да съм уталожил гнева си. Макар че въпреки него всичко свърши благополучно, това не е причина той да продължава да пълзи по земята. Не бива да загърбваме своя дълг към обществото.

Няколко минути след като вратата се затвори, Рони продължи да седи прегърбен на стола си. После, напук на всичко, у него започна да се прокрадва желание за храна, твърде силно, за да му се противопостави. Крепкото здраве и прекараният на открито следобед без чай в пет часа пораждаха у него вълчи апетит. И все пак той се отдръпна от мисълта за трапезарията. Колкото и да му допадаше Хюго, тази вечер просто не можеше да понася говора му. Една пържола в „Гербът на Емсуърт“ се явяваше идеалното решение. С колата щеше да стигне дотам само за пет минути.

Той се изправи. Докато отиваше към вратата, съзнанието му не бе изцяло ангажирано от мисълта за храна. Последните слова на Хюго отново бяха насочили една част от него към Пилбийм.

Какво бе докарало Пилбийм в замъка, той не знаеше. Но след като вече беше тук, тежко му и горко! Две-три минути насаме с Пърси Фрубишър Пилбийм бяха тъкмо лекарството, от което се нуждаеше наранената му душа. Съдейки по онова, което бе казал, Хюго явно също хранеше известна неприязън към този човек. Но къде можеше тя да се сравни с неговата собствена.

Пилбийм! Причината за всичките му горести. Пилбийм! Тази змия в тревата. Пилбийм... Да! Сърцето му можеше да е разбито, животът му — в руини, но той все още можеше да извлече слаба утеха от една справедлива разправа с Пилбийм.

Той пристъпи в коридора. И в същия този миг Пърси Пилбийм се показа от отсрещната врата.

[1] Библейският герой Самсон сринал храма, разгневен на невярната си съпруга, и двамата загинали под развалините му. — Б.пр.

↑

II

Пилбийм бе положил значителни старания над вечерния си тоалет. Поради факта, че лорд Емсуърт, съобразителен както винаги, бе забравил да го осведоми за великото преселение към Мачингъм Хол, той очакваше да срещне в трапезарията пищна и бляскава компания и се бе подготвил подобаващо. Когато погледна резултата в огледалото, детективът почувства сгриващо доволство. Неговата жар все тъй продължаваше да го топли и докато прекрачваше прага на стаята си. Когато очите му се спряха върху Рони, тя угасна отведнъж.

В битието си на редактор на „Светски клюки“ — този прям и безстрашен вестник, П. Фрубишър Пилбийм веднъж или дважд се бе сблъсквал с хора, нямащи основание да му мислят доброто. Тези срещи не му бяха допаднали. Той бе мъж, който не извличаше удоволствие от физическата разправа над себе си. А до болка очевидно бе, че именно такава разправа тегнеше над изнежените му тела в момента. Тя бе загатната в самия начин, по който този дребен, но жилиав млад мъж насреща започваше да се прокрадва към него с нездравословен за него, Пилбийм, блясък в очите.

Годините на работа в скандален седмичник, последвани от продължителен период на дейност като частен детектив, неизбежно водят до едно присъствие на духа, което се проявява у човека в подобни критични моменти. Трудно бихме намерили думи, с които да опишем мълниеносната находчивост на Пърси Пилбийм. Ако някой велик военен стратег присъстваше на тази сцена, той би кимнал одобрително. Докато неумолимата заплаха в лицето на Рони Фиш настъпваше все по-близо и по-близо, той стори именно онова, което биха сторили на негово място Наполеон, Ханибал и славният херцог Марлборо. Като се пресегна към бравата зад гърба си, той я натисна рязко, вмъкна се през вратата на спалнята си, захлопна я с трясък и изчезна. Рядко някоя змиорка е успявала да се скрие в тинята с по-голяма ловкост и бързина.

Ако петнистото животно, което той наподобяваше, бе видяло своята жертва да се скрива в гъсталака точно преди часа за вечеря, то

вероятно би надало същия кратък, стържещ рев, който се изтръгна от гърдите на Рони при вида на това майсторско отстъпление. За миг той остана напълно слисан. После се метна върху вратата и връхлетя в стаята.

И се изправи втрещено посред нея. Пилбийм се беше изпарил. Пред потресения взор на Рони се очертаваше помещение, напълно свободно от детективи от каквито и да било размери, вероизповедания и форми. Имаше легло. Имаше столове. Имаше килим, тоалетна масичка и дори етажерка с книги. Но от собственици на частни бюра за разследвания се наблюдаваше остър дефицит.

Не може да се каже още колко дълго той щеше да остане под влиянието на това чудо. Разсъдъкът му продължаваше да се бори замаяно с него, когато до слуха му достигна остро изщракване, като от превъртян в ключалка ключ. То сякаш дойде откъм гардероба в срещуположния край на стаята.

Лорд Емсуърт може и да бе прав в твърдението си, че старият Майлс Фиш, бащата на Рони, е бил най-големият тъпанар в Гвардейския полк, но неговият син умееше да вади заключения. Като стигна с един скок до въпросната мебел, той улови дръжката и задърпа яко. Вратата не помръдна.

В същия момент през нея се процеди звукът на приглушено дишане.

Лицето на Рони, бездруго гневно, сега стана свирепо. Той долепи устни до полираното дърво.

— Излизай оттам!

Дишането спря.

— Добре тогава — каза Рони със злокобно спокойствие. — Щом е така, добре! Аз мога и да чакам.

За няколко секунди настъпи тишина. После отвътре се чу глас.

— Бъдете благоразумен — каза гласът.

— Благоразумен? — рече хрипливо Рони. — Благоразумен, а? — Той се задави. — Излизай! Искам само да ти откъсна главата — добави с блазнеца нотка.

Гласът зазвуча примирително.

— Знам защо сте разстроен — каза той.

— Знаеш, а?

— Да, и напълно ви разбирам. Но аз мога да обясня всичко.

— Какво?

— Казвам, че мога да обясня всичко.

— Можеш значи?

— Абсолютно — рече гласът.

До този момент Рони бе дърпал. Сега му хрумна, че, току-виж, едно блъскане би дало по-удовлетворителни резултати. И той заблъска. Но нищо не се получи. Замъкът Бландингс бе дом, гордеещ се със своята солидност. Неговите стени бяха стени, а вратите му — врати. Тук паянтови неща нямаше. Гардеробът скърцаше жално, но не поддаде.

— Ама наистина!

— Какво?

— Чуйте ме най-сетне. Казвам ви, че мога да обясня всичко. Имам предвид онази вечер в „Марио“. Знам точно как стоят нещата. Вие си мислите, че госпожица Браун ме харесва. А аз ви заявявам най-тържествено, че на нея ѝ се повдига само като ме види. Тя самата ми го каза.

Сладостна мисъл пробяга през ума на Рони.

— Не можеш да останеш там цяла нощ — каза той.

— Аз и не искам да стоя тук цяла нощ.

— Ами излизай тогава.

Гласът стана жаловит.

— Пак ви казвам, че тя дори не ме беше виждала преди онази вечер в „Марио“. Тя вечеряше там с господин Кармъди, а после той излезе нанякъде и аз отидох да ѝ се представя. Какво толкова лошо има в това?

Рони се зачуди дали ритниците няма да свършат работа. Но една нежна загриженост за пръстите на краката му, съчетана с размисъл за това какво би казал вуйчо му Кларънс, ако започне да му троши мебелите, го накара да зареже идеята. Той отпусна ръце, сумтейки тежко.

— Исках само да ѝ кажа една приятелска дума, това е всичко. Защо човек да не може да се представи на някое момиче и да му каже една приятелска дума?

— Де да бях дошъл там малко по-рано.

— Щях да се радвам да ви видя — рече любезно Пилбийм.

— Така ли?

— Абсолютно.

— Е, аз пък ще се радвам да видя *теб*, щом успея да отворя тази проклета врата.

Пилбийм започна да се бои от задушаване. Въздухът в гардероба застрашително намаляваше. И както твърде често става, опасността му дари вдъхновение.

— Слушайте — каза той, — вие ли сте Рони?

Рони стана тъмнорозов.

— Наглостта с нищо не ти помага.

— Вижте, искам само да знам дали така се казвате.

Тишина.

— Защото, ако се казвате така, значи вие сте човекът, с когото тя е дошла да се срещне.

Още тишина.

— Тя самата ми го каза. Тази вечер, в градината. Дошла е тук и се представя за госпожица Шумахер или нещо подобно, само и само да ви види. Това би трябвало да ви покаже, че не съм аз мъжът, по когото си пада.

Тишината бе разкъсана от остър възглас.

— Какво, какво, я пак?

Пилбийм повтори забележката си. Една нарастваща обнадежденост придаваше на дикцията му почти педантична яснота.

— Излизай! — изрева Рони.

— При други обстоятелства не бих имал нищо против, но...

— Излизай, искам да говоря с теб.

— Нали говорите.

— Не искам да крещя за тия неща през разни врати. Хайде, излез оттам. Кълна се, че няма да те докосна.

Не толкова вярата на Пилбийм в рицарската дума на един Фиш го накара да изпълни искането, колкото опасението, че ако остане сврян още малко в този гардероб, ще изпадне в аполексия. Вече бездруго имаше чувството, че диша гъста смес от прах и нафталинови топчета. Той се появи на бял свят. Косата му бе разчорлена, а очите му бдително следяха неговия събеседник. Цялостният му вид бе на човек, заложил живота си на карта. Но думата на Фиш излезе надеждна. Що се отнасяше до Рони, войната изглеждаше приключила.

— Та какво казваш? Тя била тук?

— Абсолютно.

— Как тъй абсолютно?

— Напълно. Решително да. Пристигнала е малко преди мен. Още ли не сте я видели?

— Не.

— Е, тук е. В стаята, която наричат Градинската. Чух я да го казва на оня стар разбойник Галахад. Ако отидете там още сега — рече Пилбийм мазно, — бихте могли да си размените няколко думи на спокойствие, преди тя да слезе за вечеря.

— И ви е казала, че е дошла тук да ме види?

— Да. И да ви обясни за онази вечер в „Марио“. Е, питам ви аз — продължи задушевно Пилбийм, — ако едно момиче не си е загубило ума по някого, щеше ли да дойде на място като това да се представя за госпожица Шулбред, единствено за да го види? Кажете ми, де!

Рони не му каза. Чувствата сковаваха езика му. Той бе твърде затънал в блатото на отчаянието, за да може да артикулира. Всъщност намираше се тъй ниско в собствените си очи, че едва не помоли Пилбийм да го ритне. Мисълта за несправедливостта, с която се бе отнесъл към своята кристалночиста Сю, бе твърде горчива, за да се понесе. Тя жилеше като усойница и хапеше като пепелянка.

И ето, от размирното брожение в ума му ясно се открие една-единствена идея, блестяща като фар в безлунна нощ. Градинската стая!

Като се обърна мълчаливо, той се изстреля навън през вратата със същата скорост, с която неотдавна Пърси Пилбийм се бе изстрелял навътре. Тогава Пърси Пилбийм с дълбока въздишка се приближи до тоалетната масичка, взе четката за коса и се зае да възвръща прическата си във вид, подходящ за окото на аристокрацията и дворянството. Като привърши с това, той приглади мустачките си и се спусна по стълбите към гостната.

III

Гостната беше празна. И за голяма изненада на Пилбийм продължи да пустее в течение на значителен период от време. Той бе озадачен. Очакванията му бяха да завари тук един укорително поглеждащ към часовника си домакин и една надменна домакиня, цъкаща с език. Но минутите бавно отминаваха, без нищо да наруши уединението му, и той взе да става неспокоен.

Стана да се разгъпче из стаята, като зяпаше картините по стените и изучаваше снимките върху малките масички. Последната, която му попадна, беше на лорд Емсуърт, явно около тридесетата му година, с дълги мустаци и в униформата на Шропширската кавалерийска част. Той я съзерцаваше с прехласнатия ужас, който тя вселяваше у всеки, видял я неочаквано и за пръв път, когато вратата най-сетне се отвори и с плахо свиване под лъжичката Пилбийм съзря величествената фигура на Бийч.

За миг той остана да гледа иконома с онази естествена тревога, обхващаща всекиго от нас в присъствието на човек, отправил ни само преди няколко кратки часа взор, от който сме се почувствали като бучка гранясало масло. После напрежението му отслабна.

Прав е бил оня, който е казал, че за всяка болка на тоя свят си има цяр. Започнат ли да се появяват икономи, могат ли коктейлите да не ги последват по петите? Бийч държеше в ръцете си поднос с чаши и масивен шейкър, при вида на които Пилбийм откри, че възприема внушителния им приносител почти хладнокръвно.

— Един коктейл, сър?

— Благодаря.

Той пое препълнената чаша. Тъмният цвят на съдържанието ѝ предполагаше една приятна и желана сила. Той отпи. И в същия миг из цялото му телосложение като че ли лумнаха ярки сигнални огньове.

Той пресуши чашата. Сега цялото му схващане за живота претърпя магическа метаморфоза. Най-неочаквано почувства, че би се справил и с дузина икономи, колкото и оцъкдени да бяха погледите им.

Нищо чудно това да бе илюзия, породена от въздействието на джина и вермута, но този иконом изглеждаше значително променен към по-добро от последната им среща насам. Взорът му, макар и все тъй стъклен, бе изгубил вкаменяващите си свойства. Фактически в цялостния облик на Бийч сега се долавяше нещо тъй подчертано предразполагащо и безгрижно, че собственикът на Бюро за разследвания „Аргус“ се осмели да се впусне в разговор.

— Хубава вечер.

— Да, сър.

— Особено сега, след бурята.

— Да, сър.

— Голям дъжд се изля.

— Валежът без съмнение бе изключително обилен, сър. Още един коктейл?

— Благодаря.

Повторното лумване на огньовете доведе до освобождаването на Пилбийм от последната следа на стеснение и смут. Сега той си даваше сметка, че напълно е сгрешил в преценката си за този иконом. Изправен на прага на дома в момента на пристигането му, той му се бе видял високомерен и враждебен. А се оказа най-обикновен човек и брат. Една родна, добра душа, всъщност сравнима единствено със стария крал Коул^[1].

— Да ви кажа, мен ме наваля — заяви приветливо той.

— Наистина ли, сър?

— Да. Лорд Емсуърт тъкмо ми беше показал някои снимки на онази негова свиня... Впрочем между нас да си остане... как ви беше името?

— Бийч, сър.

— Между нас да си остане, Бийч, аз знам нещо за нея.

— Наистина ли, сър?

— Да. Та след като разгледах ония снимки, излязох в парка да се поразходя. Тогави изведнъж го удари на дъжд и аз доста се наквасих. Няма да скрия от вас, че дори се наложи да се скрия на едно място и да си сваля панталоните да се отцедят.

Той се засмя шеговито.

— Още един коктейл, сър?

— С него стават три, нали?

— Да, сър.

— Защо пък не? — рече Пилбийм.

Няколко секунди той поседя с унесен вид, заслушан в звуците на джаз бенда, който бе започнал да свири някъде наблизко. После лениво блуждаещите му мисли се върнаха към загадката, терзала го преди появата на този възхитителен иконом.

— Знаеш ли, Бийч, аз чакам тук вече с часове. Къде е тази вечеря, за която те чух да биеш гонга преди време?

— Вечерята е готова, сър, но изчаках малко със сервирането ѝ, тъй като лятно време господата закъсняват.

Пилбийм прехвърли в ума си тази фраза. Звучеше му като доста добро заглавие за песен. Лятно време господата закъсняват, ля-ятно време (лятно време-е, ѝе!) там, в памучните поля на Алабама... Опита се да я нагоди към мелодията на джазовия оркестър, но резултатът не го удовлетвори и той се отказа.

— Къде са се дянали всички? — попита.

— Негова светлост, Нейна светлост, господин Галахад и госпожица Милисънт са на вечеря в Мачингъм Хол.

— Какво! При стария татко Парслоу?

— Да, сър, у сър Грегъри Парслоу-Парслоу.

Пилбийм се изкиска.

— Тъй, тъй, тъй! Голям бързак е нашият Парслоу. Не намираш ли, Бийч? Само го посъветвай да свърши нещо, да постъпи по определен начин, да предприеме известна линия на поведение, тъй да се каже, и той действа на секундата. Съгласели ли си с мен, Бийч?

— Опасявам се, че ограниченото ми познанство със сър Грегъри едва ли ми позволява да взема становище, сър.

— Като стана дума за стария Парслоу, Бийч... Бийч ти беше името, нали?

— Да, сър.

— С главно Б?

— Да, сър.

— Та значи, като стана дума за стария Парслоу, Бийч, аз бих могъл да ти кажа туй-онуй за него. Едно нещо, което си е наутил.

— Наистина ли, сър?

— Но няма да го направя. Доверието на клиента задължава. Няма как, професионална тайна. Устните ми са запечатани.

— Да, сър.

— Както правилно отбелязват, да. Остана ли още от онова нещо в шейкърa, Бийч?

— Малко, сър, ако смятате, че е благоразумно.

— Точно това смятам. Наливай смело.

Детективът отпи богато, все по-изпълван от минута на минута със сладостното чувство на благополучие. Дружбата, възникнала спонтанно между него и икономa, бе може би донякъде едностранчива, но затова пък откъм страната, от която съществуваше, бе топла, дори пламенна. Пилбийм бе убеден, че за първи път, откакто е стъпил в замъка Бландингс, е открил истински приятел, една родствена душа, на която да може да се довери. А той бе изпълнен с всепогълщащ копнеж да се доверява.

— Строго погледнато, Бийч — рече той, — аз бих могъл да ти кажа какви ли не неща за всякакви хора. Включително и за обитателите на този дом. Да вземем например оня русия младеж, секретарят на стареца... Как му беше името?

— Господин Кармъди, сър.

— Кармъди! Точно така. Откога се мъча да се сетя. Е, мога да ти кажа едно-друго за този Кармъди.

— Наистина ли, сър?

— Да. Къде е той сега?

— Предполагам, че скоро ще слезе за вечеря, сър. Също както и господин Роналд.

— Роналд! — Пилбийм рязко си пое дъх. — Ето ти един опасен тип, Бийч. Тоя Рони. Знаеш ли какво искаше да направи ей сега, преди малко? Да ме убие!

Личното мнение на Бийч, тъй като икономът не гледаше на Пилбийм като на особено необходим член на обществото, бе, че това би била похвална постъпка, и той искрено съжали, че осъществяването ѝ е било възпрепятствано. Той чувстваше също така, че един добросъвестен служител, какъвто винаги се бе гордял, че е, отдавна би се оттеглил, оставяйки този мъж да говори сам на себе си. Но дори най-добрите икономисти имат човешки чувства, ето защо магията на Пилбиймовите брътвежи държеше Бийч като заклинание. Тя му напомняше за любимата страница на „Светски клюки“ — вестник, на който той бе предан абонат. Любопитството му бе погъделичкано.

Вярно, засега събеседникът му се ограничаваше само с мъгляви намеци, но нещо сякаш подсказваше на Бийч, че ако почака, не след дълго ще стане съпричастен към разкриването на сензация.

И той се оказа прав както никога в живота си. До този момент Пилбийм бе привършил четвъртия си коктейл и поривът му да се довери на някого бе нараснал до съкрушителни размери. Той погледна Бийч и едва не се разплака при мисълта, че може да укрива нещо от този златен човек.

— И знаеш ли защо искаше да ме убие, Бийч?

Икономът далеч не намираще, че подобно действие се нуждае от конкретен повод, но все пак промърмори дължимия отговор.

— Нямам никаква представа, сър.

— Разбира се, че нямаш. Откъде да имаш? Ти не знаеш нищо. Тъкмо затова ти казвам. Е, слушай. Той е влюбен в едно момиче от театър „Регал“ на име Сю Браун и си мислеше, че аз съм я завел на ресторант. Ето защо искаше да ме убие, Бийч.

— Наистина ли, сър?

Тонът на иконома бе овладян, но в душата му цареше смут. Той винаги се бе ласкал от мисълта, че обитателите на замъка Бландингс нямат тайни от него, но това сега бе нещо ново.

— Да. Тази беше причината. И мога да те уверя, че здравата се изпотих, докато го озаптя. Знаеш ли какво ме спаси, Бийч?

— Не, сър.

— Присъствието на духа. Аз му изтъкнах — на Рони де — изтъкнах му на Рони като разумен човек, че ако това момиче обичаше мен, щеше ли да дойде чак тук да се представя за госпожица Шумахер, само и само за да го види?

— Сър!

— Да, тя е госпожица Шунбрейкър, Бийч. Просто една танцьорка на име Сю Браун, дошла да се види с Рони.

Бийч стоеше като хипнотизиран от питон. Очите му се издуваха застрашително и заплашваха да изхвъркнат от орбитите си. Езикът му бе неспособен да се обърне дори за едно „Наистина ли, сър?“

Той все още се мъчеше да асимилира невероятното разкритие, когато вратата се отвори и в стаята влезе Хюго Кармъди.

— А! — каза Хюго, когато погледът му падна върху Пилбийм. Пръстите му се сгърчиха конвулсивно и той запристъпва към детектива

като касапин към набелязано агне.

— Остави ни сами, Бийч — изрече той с дълбок, мрачен глас.
Икономът се отърси от своя унес.

— Моля, сър?

— Чупката.

— Много добре, сър.

Вратата се затвори.

— Откога те търся, отрово! — рече Хюго.

— Така ли, Кармъди? — отвърна приветливо Пилбийм. —
Защото и аз те търся. Има нещо, за което искам да си поговорим. Всеки
търси другия. Или бъркам с двама други мъже? Но влез, Кармъди, влез
и се чувствай като у дома си. Добрият стар Кармъди! Милият стар
Кармъди! Славният стар Кармъди! Тъй, тъй, тъй, тъй, тъй!

Ако споменатото по-горе агне внезапно бе заприказвало
горespoменатия касапин в подобен дух на сърдечно другарство, той
едва ли би се объркал повече от Хюго при тези ведри думи. Неговият
суров, неумолим поглед се превърна във втрещено блещене.

Но той бързо се стегна. Какво значеха някакви си думи? Нямахше
за кога да се занимава с разни думи. Действие, действие бе нужно сега!

— Не знам дали си даваш сметка, червей — каза той, — но ти за
малко да съсипеш живота ми.

— Какво съм щял да направя, Кармъди?

— Да съсипеш живота ми.

— Чуйте, чуйте да ви кажа за испанеца, що живота ми съсипа —
пропя Пърси Пилбийм като чучулига напролет. Той никога не се бе
чувствал по-щастлив или в по-приятна компания. — И как тъй съм ти
съсипал живота, Кармъди?

— Не си.

— Нали току-що каза, че съм.

— Казах за малко.

— Стига си се отмятал, Кармъди.

— Престани да ме наричаш Кармъди.

— Нали Кармъди ти е името? — запротестира Пилбийм. —
Разбира се, че е. Тогава защо трябва да го потулваш, Кармъди? Бъди
честен и открит. Ето, аз нямам нищо против хората да знаят моето име.
Тъкмо обратното, гордея се и тържествувам с него. То е Пилбийм...
Пилбийм... Пилбийм... тъй се казвам аз — Пилбийм!

— След около трийсет секунди — рече Хюго — ще се казваш Мокро петно.

Сега Пилбийм за пръв път забеляза, че в държането на събеседника му прозира определена раздразнителност.

— Случило ли се е нещо? — запита загрижено той.

— Ей сега ще ти кажа какво се е случило.

— Кажи ми, Кармъди, кажи ми — отвърна Пилбийм. — Кажи, кажи, кажи. Излей си мъката на моето рамо. Виждаш ми се добро момче.

Той се настани в едно дълбоко кресло и като допря върховете на пръстите си, изпитвайки леко затруднение, докато ги срещне, се облегна назад, целият в готовност да изслуша тревогите, смущаващи неговия нов приятел.

— Преди няколко дни, насекомо такава...

Пилбийм отвори очи.

— Говори ясно, Кармъди — рече той. — Не смотолевяй думите.

Хюго усети как косата му настръхва. Той впи изпепеляващ взор в своя събеседник и се запита защо си губи времето в приказки, вместо да пристъпи към основната задача на деня и да изтръгне главата му из корен. Онова, което спаси Пилбийм, бе заетото от него полухоризонтално положение. Не бе присъщо на един спортсмен и още по-малко на един Кармъди да нападне дори влечуго, ако то упорито се излежава по гръб и държи очите си затворени.

— Преди няколко дни — започна отново той — аз се отбих в твоя офис. И след като поговорихме за туй-онуй, моя милост си тръгна. Едва по-късно разбрах, че тутакси след моето излизане ти си пуснал гнусните си копои по петите ми и си им наредил да следят и докладват всяко мое движение. Което на свой ред едва не разби на късове проклетия ми живот. И ако искаш да знаеш какво ще направя сега, ще те измъкна от това кресло, ще те обърна кръгом и ще започна да те ритам силно и няма да спра, докато не те изритам от къщата. И само ако посмееш отново да си покажеш гадния малък нос на това място, ще те изкормя.

Пилбийм повдигна клепачи.

— Нищо — рече той — не би могло да е по-справедливо от това. И все пак то не ти дава правото да крадеш хорските свине.

Хюго често бе чел романи, в които хората се олюляват и в последния момент сграбчват каквото има за сграбчване под ръка, за да не паднат. Той не бе и предполагал, че ще дойде ден да изпита това преживяване на собствения си гръб. И все пак безспорен факт беше, че ако в този миг не се бе вкопчил в облегалката на най-близкостоящия стол, нямаше да му е никак лесно да остане перпендикулярен на пода.

— Свинекрадец! — рече Пилбийм и затвори отворен очи.

Хюго, укрепил равновесието си с помощта на стола, закри из стаята, като се мъчеше с всички сили да възвърне бойния си дух. Той взе в ръка фотографията на лорд Емсуърт в униформата на Шропширската кавалерийска част и я загледа отнесено. После, изведнъж разбрал какво държи, я остави с потръпване, подобно на човек, случайно уловил змия.

— Какво искаш да кажеш? — запита с дрезгав глас.

Очите на Пилбийм се отвориха.

— Какво искам да кажа? Какво мислиш, че искам да кажа? Искам да кажа, че си свинекрадец, ето какво искам да кажа. Ходиш нагоре-надолу, задигаш свине и ги криеш в разни каравани.

Хюго взе отново фотографията на лорд Емсуърт, видя какво прави и я пусна бързо. Пилбийм отново бе склопил очи и поглеждайки към него, Хюго не можа да потисне една неохотна тръпка на страхопочитание. Той често бе чел за свръхчовешката интуиция на детективите, но никога досега не бе имал привилегията да я наблюдава в действие. После изведнъж му хрумна една мисъл.

— Ти да не си ме видял?

— Какво каза, Кармъди?

— Видя ли ме?

— Да, видях те, Кармъди — отвърна игриво Пилбийм. — Ку-ку!
Зак!

— Видял си ме как пъхам свинята в караваната?

Пилбийм кимна единайсет пъти в бърза последователност.

— Разбира се, че те видях, Кармъди. Защо да не те видя, като се има предвид, че дъждът ме беше навалял и потърсих сушина в тази каравана. Бях вътре със свалени панталони, мъчейки се да ги изсуша, понеже страдам от лумбаго.

— Аз пък не те видях.

— Така е, Кармъди, не ме видя. И ще ти кажа защо, Кармъди. Защото аз дочух момичешки глас да шепне отвън: „Бързо, докато не е дошъл някой!“ и се скрих. Не очакваш от мен да се покажа пред една прелестна девойка в долни гащи до коленете, нали? Не си познал, Кармъди — рече Пилбийм сурово. — Не ти се отваря парашутът.

Хюго изживяваше мъките, на които е подложен всеки престъпник, който твърде късно открива, че сам е нахлузил примката на шията си в старанието си да бъде прекалено хитър. Едва неотдавна му бе изглеждало толкова добра идея да премести Императрицата от лесничейския дом в караваната на Бакстър, където никой нямаше да се сети да я търси. Как можеше да предвиди, че тази каравана ще бъка от влажни детективи?

В този напрегнат миг вратата се отвори и на прага се появи Бийч.

— Моля да ме извините, сър, но възнамерявате ли още да чакате господин Роналд?

— Ъ?

— Абсолютно не — намеси се Пилбийм. — Кой, по дяволите, е господин Роналд, питам аз? Да не съм дошъл тук да се подлагам на лечебно гладуване? Искам си вечерята, и то веднага. А ако господин Роналд има нещо против, прав му пътят. — Той стана и прекоси властно стаята. — Да вървим, Кармъди. Дзън-дзън, всички на масата.

Хюго се беше спаружил в едно кресло.

— Не ща вечеря — рече вкиснато той.

— Не искаш вечеря?

— Да.

— Никаква?

— Да.

Пилбийм сви нетърпеливо рамене.

— Тоя човек е магаре — констатира с тон, който показваше, че си измива ръцете от Хюго, след което се насочи към стълбите.

Бийч се позадържа.

— Да ви донеса ли малко сандвичи, сър?

— Не, благодаря. Това пък какво беше?

Отвън се бе разнесъл силен трясък. Икономът отиде до вратата и надникна.

— Господин Пилбийм, сър. Както изглежда, паднал е по стълбите.

За миг плаха надежда просветна в посърналото лице на младежа.
— Счупил ли си е врата?
— Доколкото виждам, не, сър.
— О! — рече разочарованият Хюго.

---

[1] Крал Коул (King Cole) — легендарен британски крал и обичащ чашката веселяк. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА
НЕЗАМЕНИМИЯ БАКСТЪР СЪОБРАЗЯВА
СВЕТКАВИЧНО

I

Незаменимия Бакстър се бе оттеглил в пушалнята малко преди седем и половина. Той копнееше за уединение и тишина, а този уютен пристан му предлагаше и двете. В продължение на няколко минути нищо не нарушаваше покоя освен бавното потракване на часовника над камината. После откъм фойето се разнесе нов звук, отпърво слаб, но раздуващ се все повече и повече до неистово кънтене, което сякаш пулсираше във въздуха с агонията на страстен зов на вещица, оплакваща своя сатанински любовник. Това бе мюзинът на провинциалния дом, гонгът за вечеря.

Бакстър не помръдна. Призивът не намери отклик у него. Той го бе чул, разбира се. Икономът Бийч умееше да работи с гонга. Той притежаваше онова чевръсто замятане на предмишницата и въртеливо движение на китката, които са отличителен белег на истинския майстор. Ако човек се намираше къде да е в радиус от четвърт миля, той нямаше начин да не го чуе. Ала звукът не говореше нищо на Бакстър. Той не възнамеряваше да слиза в трапезарията. Предпочиташе да остане насаме със своите мисли.

А те бяха мисли, с които повечето хора не биха желали да останат насаме. Мисли едновременно мъчителни и мрачни. Походът до лесничейския дом в западните покрайнини на имението не се бе оказал щастливо изживяване за Бакстър. Прехвърляйки го наново в ума си, той кипеше от безпомощна ярост.

А иначе всички се бяха държали много мило с него — мило и тактично. Вярно, в момента на откритието, че вехтата постройка не съдържа кърава свиня и съдейки по всичко, не е чувала свинско квичене още от полагането на основите си, може и да бе възникнало едно съвсем леко напрежение. Лорд Емсуърт бе стиснал своя бастун с дръжка от слонова кост една идея по-здраво и доста явно и безочливо се бе прикрил зад Бийч, като цялостното му поведение далеч пооткрито от изискванията на добрия тон казваше: „Ако се нахвърли, поеми удара!“ А в лицето на иконома се беше появил един мъчителен

за гледане израз, представляващ смесица от укор и жал. Но след това и двамата се държаха просто очарователно.

Лорд Емсуърт говореше успокояващо за светлинни ефекти и сенки. Той каза — и Бийч изцяло се съгласи с него, — че в отблясъците на една гръмотевична буря всеки би повярвал, че е видял иконом да храни свиня в лесничейски дом, но това било просто заблуда. Всъщност най-вероятно е било — каза лордът и Бийч с готовност го подкрепи — просто греда, стърчаща от стената или нещо подобно. После продължи с една излишно дълга история за това как самият той, като дете, си въобразил, че е видял котка с огнени очи. Като заключение даде на Бакстър съвет — твърде добър според Бийч — по-скоро да се прибере и да си легне, като преди това изпие чаша хубав горещ чай.

Накратко, отношението му трудно би могло да бъде повнимателно и деликатно. И въпреки това, седнал в празната пушалня, Бакстър вреше и кипеше, както споменахме по-горе, от безпомощна ярост.

Дръжката на вратата се завъртя. На прага застана Бийч.

— Ако сте променили решението си относно вечерята, сър, храната е сервирана.

Той говореше като приятел на приятел. Нищо в тона му не подсказваше, че човекът, към когото се обръща, някога го е набеждавал в свинекрадство. Що се отнасяше до Бийч, всичко явно бе простено и забравено.

Ала млякото на човешката доброта^[1], с което икономът явно бе преизпълнен, още не бе доставено пред вратата на Бакстър.

Враждебността в погледа, с който той изпепели своя посетител, бе тъй неприкрита, че един не тъй крупен дух като Бийчовия би се смутил.

— Не ща никаква вечеря.

— Много добре, сър.

— Къде се бави уискито ми със сода?

— Веднага ще го изпратя, сър.

Вратата се затвори също тъй леко, както се бе отворила, но не и преди люта болка да прониза като нажежен ръжен гръдта на бившия секретар. Тя бе породена от факта, че той определено чу как оттеглящият се иконом изпусна една състрадателна въздишка.

Това бе въздишката, която би изпуснал добросърдечен човек на излизане от стая с тапицирани стени, където е затворен негов стар другар. Бакстър възнегодува срещу нея с цялата сила на една властна натура. Той все още се чудеше какво би могъл да стори по този въпрос, когато питието и сандвичите му пристигнаха, донесени от лакея Джеймс. Джеймс ги постави внимателно на масата, хвърли на пациента бърз поглед на почиттелно съчувствие и напусна помещението.

Въздишката бе рязнала Бакстър като кама. Този поглед го прободеше като кинжал. За миг му мина през ума да повика прислужника обратно и да го попита какво, по дяволите, иска да каже, като го гледа така, но накрая благоразумието надделя. Той се задоволи само да пресуши уискито със сода.

Когато свърши с това, се почувства малко — не много, но все пак малко — по-добре. Допреди пет минути той с радост би убил след дълга инквизиция Бийч и Джеймс и би танцувал върху тленните им останки, за да се прехвърли след това върху гробовете им. Сега и едно просто убийство стигаше, за да го задоволи.

Но поне най-сетне беше сам. Това можеше да послужи като известна утеха. Бийч вече нямаше защо да идва. Лакеят Джеймс нямаше защо да идва. Всички останали трябва да бяха или в Мачингъм Хол, или долу в трапезарията. Не се предвиждаше някой да наруши тъй желаното му уединение. И той възобнови своите размисли.

Известно време тяхно съсредоточие беше изключително най-близкото минало и вследствие на това се отличаваха с болезнен характер. Но после, когато благодатната топлина на уискито започна да пълпи по жилите му, едно по-меко настроение се спусна над Рупърт Бакстър. И съзнанието му се насочи към Сю.

Незаменими мъже като Рупърт Бакстър не се влюбват в общоприетия смисъл на думата. Тяхното тълкуване на тази нежна страст е по-сдържано от онова на редовия младеж, който губи сърцето си от пръв поглед, с хлъцване и трепет. Бакстър харесваше Сю. Да кажем нещо повече би било пресилено. Но това харесване, съчетано с информацията, получена от лейди Констанс, че въпросното момиче е единствената дъщеря на човек, притежаващ шестдесет милиона долара, бе достатъчно, за да го накара да я набележи в ума си като

бъдещата госпожа Бакстър. В това й качество той я бе прошнуровал и прономеровал още от мига на първата им среща.

Ето защо за бележките, които лорд Емсуърт си бе позволил в нейно присъствие, напълно естествено бяха предизвикали у него дълбока загриженост. Ухажването на един мъж силно се възпрепятства, ако момичето, което е избрал за своя бъдеща невеста, тръгва от предпоставката, че той е откачен папуняк. Бакстър се поздравяваше за пъргавината, с която бе овладял положението. Писмото, което й бе написал, нямаше как да не го постави на подобаващото място в нейните очи.

Незаменимия бе мъж, в чийто речник думата „поражение“ не фигурираше. Макар да си даваше сметка, че богата наследница като госпожица Шунмейкър вероятно не изпитва недостиг от обожатели, той не се боеше от тях. Стига тя да останеше достатъчно дълго в замъка, той бе убеден, че може да разчита на силата на своето обаяние, за да удържи окончателна победа. И тъкмо чу звъна на сватбените камбани, когато изплува от своя унес и установи, че това е само телефонът.

Той протегна свъсено ръка към слушалката, подразнен от прекъсването, и изръмжа едно сърдито:

— Ало!

Отсреща долетя призрачен глас. Бурята, изглежда, бе повредила жиците.

— Говорете по-ясно! — излая Бакстър и тресна с все сила телефона о масата. Този метод както винаги даде резултат.

— Замъкът Бландингс? — запита гласът, вече не тъй призрачен.

— Да.

— Тук е пощата в Маркет Бландингс. Телеграма за лейди Констанс Кийбъл.

— Аз ще я приема.

Гласът отново заглъхна. Бакстър извърши същата манипулация, както и преди.

— Лейди Констанс Кийбъл, замъкът Бландингс, Маркет Бландингс, Шропшир, Англия — изрече ясно гласът, сякаш отърсил се от ватена обвивка. — Подадено от Париж.

— Откъде?

— Париж, Франция.

— А, да.

Гласът набра мощ.

— „Ужасно съжалявам чуя новината...“

— Какво?

— „Новината“.

— Да?

— „Ужасно съжалявам чуя новината точка напълно разбирам точка съжаление няма мога посетя по-късно тъй като връщам обратно америка края месеца точка искрено надявам можем уредим нещо когато пристигна отново догодина точка поздрави точка.“

— Да?

— Подпис — „Майра Шунмейкър“.

— Подпис *какво?*

— Майра Шунмейкър.

Челюстта на Бакстър увисна. Челото над очилата му се бе сбръчкало, а очите зад тях гледаха тъпо и с нарастващ ужас.

— Да повтора ли?

— Какво?

— Желаете ли да повтора съобщението?

— Не — отвърна Бакстър със задавен глас.

Той остави слушалката. По гърба му осезаемо пъплеше нещо. Мозъкът му представляваше втестена топка.

Майра Шунмейкър! Подадено от Париж!

Кое тогава бе момичето в замъка, представящо се под това абсурдно име? Измамница, авантюристка? Очевидно да.

И ако той понечеше да я разкрие, тя щеше да си отмъсти, като покаже на лорд Емсуърт онова негово писмо.

Във възбудата на мига Незаменимия се бе изправил на крака. Сега отново се отпусна тежко на стола.

Писмото!...

Той трябваше да си го възвърне. Да си го възвърне незабавно. Докато се намираше в ръцете на онова момиче, то бе зареден пистолет, насочен в слепоочието му. Стига лорд Емсуърт да се запознаеше веднъж с откровените критики, съдържащи се в него, и тогава дори верният Бакстъргов съюзник, лейди Констанс, нямаше да успее да го върне на секретарското му място. Деветият граф бе благ човек,

привикнал да се подчинява на повелите на сестра си, но и неговото търпение си имаше граници.

А Бакстър копнееше да се върне в Бландингс на поста, който някога бе заемал. Бландингс бе неговият духовен дом. Той бе работил като секретар и на други места — работеше и сега, при това със заплата много по-висока от отпусканата от лорд Емсуърт, — но тъй и не бе успял да добие отново някогашното пленително усещане за власт, за значимост, за това, че е мъжът, направляващ съдбините на един от най-величествените домове в Англия.

Трябваше на всяка цена да си прибере писмото. А настоящият момент, прозря той, бе идеален за подобно начинание. Момичето сигурно го държеше някъде в стаята си, а тя щеше да е празна поне още един час, докато всички са в трапезарията. Предостатъчно време, за да я претърси.

Той не се колеба дълго. След трийсет секунди вече се изкачваше по стълбите с решително лице и мрачно проблясващи очила. След минута достигна целта си. И там, на прага, нямаше добър, виждащ в бъдещето ангел, за да го възпре. Вратата беше открената. Той я бутна и влезе вътре.

---

[1] Шекспир, „Макбет“, I действие, V сцена. — Б.пр. ↑

II

Замъкът Бландингс, както повечето имения с неговите мащаби и значимост, съдържаше спални тъй великолепни, че никой никога не ги използваше. Със своите легла с балдахини и прекрасни, но доста потискащи гоблени, те стояха необитавани от времето, когато кралица Елизабет I, водена от неспокойния си навик да не се свърта на едно място и да щъка без умора от замък на замък, се бе изреждала да спи в тях. А най-разкошната сред онези, които още бяха в употреба, бе предоставена на Сю.

В мига, в който Бакстър предпазливо се прокрадна в нея, тя тъкмо се представяше в най-добрия си вид, огряна от меката вечерна светлина. Но Бакстър не бе в настроение да я разглежда. Той не обърна никакво внимание на резбованите табли на леглото, нито на уютните кресла, картините, изящните украшения или на мекия килим, в който потъваха краката му. Красотата на небето зад френските прозорци, извеждащи на балкона, едва привлече един бегъл поглед от негова страна. Без да се бави, той се насочи към писалището, опряно до стената край леглото. То му се видя като добра отправна точка за неговите търсения.

В него имаше няколко преградки, пълни с листа за писма малък формат, листа за писма голям формат, пощенски картички, пликове, бланки за телеграми и дори един малък тефтер, в който явно се предполагаше, че обитателят на стаята ще нахвърля всякакви случайни мисли и наблюдения върху Живота, които биха могли да му хрумнат, преди да зарови нос във възглавницата. Но нямаше и следа от фаталното писмо.

Бакстър се изправи и огледа стаята. Чекмеджето на тоалетната масичка се набиваше в очи като следващата потенциална възможност. Той остави писалището и се упъти натам.

Тъй като едно от основните изисквания за тоалетните масички е достатъчната им осветеност, те обикновено се разполагат така, че върху тях да пада колкото се може по-голямо количество светлина. Тази не представляваше изключение. Тя стоеше толкова близо до

отворените прозорци, че ветрецът отвън си играеше с ресните по абажура на лампата ѝ. Ето защо, стигайки до нея, Бакстър за пръв път получи възможност да види балкона в неговата цялост.

А като го видя, сърцето му забрави, че трябва да бие. Там, облежнато на парапета и загледано в реката от чакъл, която извираше откъм опасаната с рододендрони алея, за да се разлее волно пред парадния вход, стоеше някакво момиче. И дори фактът, че бе обърнато с гръб към него, не попречи на Бакстър да го разпознае.

За миг той остана втрещен. Дори най-великите сред мъжете се смразяват под ледения дъх на ненадейното. Той нито за миг не бе подложил на съмнение факта, че Сю се намира долу в трапезарията, та сега му бяха нужни няколко секунди, докато адаптира съзнанието си към неприятния факт, че тя е тук, на балкона. Когато се окопоти достатъчно, за да се изтегли безшумно от полезрението ѝ, първото чувство, което изпита, бе на раздразнение. Това вятърничаво въртене и сучене, тези лекомислени промени на плановете в последната минута, тези внезапни скимвания да останат горе, когато трябва да бъдат долу — ето кое правеше жените тъй незадоволителни като пол.

После на мястото на раздразнението дойде чувството за разгром. Явно не му оставаше нищо друго освен да изостави диренето и да си върви. Той започна да отстъпва на пръсти към вратата, едва сега отбелязвайки с признателност пухкавостта на дебелия килим, която тъй добре заглушаваше стъпките му. И почти я беше достигнал, когато от другата страна до ушите му долетя едно почукване и дрънчене — иначе казано звукът, издаван от прибори и посуда при отнасянето им върху поднос на гостенка, която, изморена от дългото пътуване с влак, е попитала домакинята дали ще е удобно да вечеря в стаята си.

Съвършенството се постига с практика, както повторението е майка на знанието. Това бе вторият път за последните три часа, когато Бакстър се оказваше сгачен в стая, в която бе жизнено необходимо да не бъде открит, та вече, тъй да се каже, му беше хванал цаката. При предишния случай в малката библиотека му бяха израснали криле като на гургулица и той бе литнал през прозореца. Но при сегашната криза незабавно съобрази, че подобна тактика е неприложима. Пътят на орела се очертаваше като крайно неизгоден. Първо, реенето му над балкона вероятно нямаше да остане незабелязано от Сю, и второ, от

тази височина неминуемо щеше да си потроши врата. Оставаше му единствено пътят на гмуркащата се патица.

Прочее, докато дръжката на вратата се спускаше, Рупърт Бакстър, незаменим дори и в този късен час, се спусна на четири крака и се плъзна под леглото тъй гладко, сякаш се бе упражнявал от седмици.

III

Поради ограниченото пространство, в което се намира, и стеснения кръгзор, с който разполага, на практика единственият начин криещият се под легло да си убие времето е, като слуша какво става извън неговия свят. Той може да чуе нещо интересно или само въздишките на течението над пода, но, за добро или за зло, това е всичко, с което може да се занимава.

Първият звук, който долетя до слуха на Рупърт Бакстър, бе от поставянето на поднос върху масата. После след известна пауза чифт скърцащи обувки преминаха по килима и продължиха да скърцат, докато заглъхнаха в далечината. Бакстър ги идентифицира като обувките на лакея Томас, закоравял скърцач.

След това някой изпуфтя, издавайки на дедуктивния му ум присъствието на иконома Бийч.

— Вечерята ви е сервирана, госпожице.

— О, благодаря.

Девојката очевидно беше влязла от балкона. До масата със стържене бе придърпан стол. Пикантен аромат изпълни ноздрите на Бакстър, причинявайки му остро страдание. Той едва сега започваше да осъзнава колко гладен е всъщност и колко безотговорно бе постъпил, първо, като се беше опитал да залъже стомаха си само с коктейли, и второ, като бе предприел подобна мисия без предварително добре да се натъпче.

— Това е пиле, госпожице. En casserole^[1].

Вникнал вече в менюто, Бакстър се помъчи да отклони мислите си от тази тема. Той нададе безгласен стон. В добавка към танталовите мъки от мириса на храната бе започнал да долавя и едно прогресивно схващане в лявото бедро. Той се измести на една страна и с всички сили се помъчи да подражава на безгрижното равнодушие на онези индийски факири, които, несъмнено водени от най-похвални подбуди, прекарваха основната част от живота си проснати върху стоманени пирони.

— Изглежда добре.

— Вярвам, че ще ви хареса, госпожице. Има ли нещо друго, което да сторя за вас?

— Не, благодаря. А, да. Ще бъдете ли така добър да донесете оня ръкопис от балкона. Бях излязла да почета на чист въздух и го оставих на стола. Това е книгата на господин Трипуд.

— Наистина ли, госпожице? Извънредно занимателно четиво, смея да предположа.

— Да, много.

— Дали мога да си позволя да ви помоля, госпожице, да ме информирате по-късно, когато намерите време, дали на нейните страници не се споменава нещо и за мен.

— За вас?

— Да, госпожице. От някои случайни реплики на господин Галахад съм останал с впечатлението, че възнамерява да ме посочи като свой достоверен източник за част от историите, явяващи се в книгата.

— Вие искате ли името ви да е вътре?

— Без съмнение, госпожице. За мен би било чест. А и майка ми ще остане поласкана.

— Имате майка?

— Да, госпожице. Тя живее в Ййстбърн.

Икономът пристъпи величествено към балкона, а Сю тъкмо се бе унесла в размисли за неговата майка и за това дали тя прилича по нещо на сина си, когато откъм коридора се разнесе тропот от припрени крачки, вратата рязко се отвори и майката на Бийч изчезна от съзнанието ѝ подобно на ефирно облаче дим. С тих сподавен писък тя се изправи на крака. Пред нея стоеше Рони.

---

[1] Задушено (фр.). — Б.пр. ↑

ΠΕΤΗΝΔΕΣΕΤΑ ΓΛΑΒΑ ΠΟ ΤΕΛΕΦΟΝΑ

I

За жалост неотделим недостатък на всеки документ от рода на тази достоверна хроника на събитията във и около замъка Бландингс е, че авторът, в стремежа си да отдаде дължимото на всеки от героите, чийто съдби се е заел да опише, е принуден постоянно да прескача от един на друг по метода, популяризиран от алпийската скална коза. И тъй като действията на Незаменимия Бакстър по авторова преценка изискваха неотлъчно внимание, той бе принуден неохотно да изостави Хюго Кармъди да се олюлява под тежестта на един съкрушителен удар. Сега настъпва мигът да се върнем към него.

Първото въздействие, което един чувствителен и благовъзпитан младеж понася от откритието, че враждебно настроен детектив го е видял да крие крадени свине в каравани, е на едно заглъхване на мисловните процеси, довеждащо до своего рода умствена недостатъчност. Лицето се удължава. Крайниците се вдървяват. Вратовръзката се усуква настрани, а ръкавелите се изтеглят навътре в сакото. Накратко, пострадалият временно се превръща в гьонена подметка.

Затова може би е и по-добре, че не изгубихме ценно време да наблюдаваме Хюго в процеса му на възстановяване след сензационното изявление на Пърси Пилбийм, тъй като със същия успех бихме могли да гледаме статуя в Лувъра, само дето щеше да ни е по-приятно. Ако читателят се помъчи да си представи Мислителя на Роден в смокинг и раиран панталон, той ще успее да получи най-обща представа, макар че в главата на Хюго виеха ветрове и хали, но мисъл не се свърташе. В момента, в който този конкретен герой се появява отново на преден план, животът бе започнал неохотно да се завръща в скованата си обвивка.

А с неговото завръщане проблесна първата искрица разум. Коварната спънка, изпречила се на пътя му, съобрази бавно Хюго, бе твърде голяма, за да може да я преодолее който и да е мъж от плът и кръв. Тя изискваше изострената находчивост на жена. Ето защо първото му действие, след като изплува от мътилката, бе да напусне

гостната и да се свлече надолу по стълбите към телефона. Той избра номера на Мачингъм Хол и след като установи връзка с икономата на сър Грегъри Парслоу-Парслоу, го призова да извика госпожица Милисънт Трипуд от масата за вечеря. Икономът с доста укорителен тон заяви, че в този момент госпожица Трипуд е ангажирана със супата. Тогава Хюго за пръв път от четвърт час насам прояви твърдост и отвърна, че хич не го е грижа, ако ще да се къпе в нея. Веднага ми я дай, рече той и насмалко не добави нещо по-пиперливо във феодален дух. После зачака, стиснал с немощни пръсти слушалката, и не след дълго един сладък, но развълнуван глас долетя до него по жицата.

— Хюго?

— Милисънт?

— Ти ли си?

— Да. А това ти ли си?

— Да.

С това всякакъв род недоразумения се изключваха. Бяха те.

— Какво се е случило?

— Всичко.

— Как така?

— Ще ти кажа — отвърна Хюго и го стори. Историята не бе трудна за разказване. Сюжетът ѝ бе тъй недвусмислен, че няколко прошепнати думи я изчерпваха.

— Не може да бъде — ахна Милисънт, щом я изслуша.

— Може и още как.

— Божичко! — додаде Милисънт.

Последва тишина. Хюго чакаше с разтуптяно сърце. Перспективите му изглеждаха мрачни. Той се запита дали не е заложил твърде много на женската находчивост. Това „Божичко!“ не му прозвуча обнадеждаващо.

— Хюго!

— Какво?

— Работата става дебела.

— Да — съгласи се начаса Хюго. Дебелината на работата не му бе убягнала.

— Май имаме един-единствен изход.

Лек трепет премина по телесата на Хюго Кармъди. Един изход беше достатъчен. Дали женската находчивост все пак нямаше да се

окаже на висота?

— Слушай!

— Да?

— Не ни остава нищо друго освен, като се върна ей сега, да кажа на чичо Кларънс, че ти си открил свинята.

— А?

— Открил си свинята, магаре глупаво!

— Как така?

— Намерил си я в караваната.

— Но не ме ли чу какво ти казах току-що? — Сълзи напиреха в гласа на Хюго. — Пилбийм ни е видял да я оставяме там.

— Знам.

— Е, и какво ще правим, като ни издаде?

— Отричаме до дупка.

— А?

— Твърдим до последно, че лъже.

Трепетът премина по Хюго отново, този път по-силен отпреди. Номерът, току-виж, минал. Да, при нужния подход положително щеше да мине. Той изля в слушалката задавени слова на обич и възхвала.

— Блестящо — извика възхитеният младеж. — Вече виждам светлина в тунела. Още сега отивам при Пилбийм да му кажа на четири очи, че ако гъкне, ще го удуша.

— Чакай, не затваряй. Ще ида да съобщя на чичо Кларънс. Той сигурно ще иска да те чуе.

— Една секунда! Милисът!

— Какво?

— Кога съм открил проклетата свиня?

— Току-що, докато си се разхождал преди вечеря. Минал си случайно край караваната, чул си вътре странен шум, надникнал си да видиш какво става и щом си съзрял Императрицата, веднага си се завтекъл да звъниш.

— Ама Милисът! Секунда само!

— Какво има пак?

— Старецът ще си помисли, че Бакстър я е откраднал.

— Вярно, прав си! Не е ли чудесно! Добре, недей да затваряш.

Хюго поднови бдението си край телефона. Не след дълго един звук, който нормално може да се чуе само в курник, затресе жицата

откъм Мачингъм Хол. Младежът правилно заключи, че той се издава от деветия граф Емсуърт, опитващ се да облече своите мисли в реч.

— Къкъъ, къ-къ...

— Да, лорд Емсуърт?

— Къ-Кармъди!

— Да, лорд Емсуърт?

— Вярно ли е това?

— Да, лорд Емсуърт.

— Открил си моята Императрица?

— Да, лорд Емсуърт.

— В караваната на оня Бакстър?

— Да, лорд Емсуърт.

— Да пукна дано!

— Да, лорд Емсуърт.

Дотук Хюго Кармъди намираще своята част от диалога за възхитително лесна. Той бе готов да продължи в същия дух, ако трябва, и цялата нощ. Но имаше и нещо друго освен „Да, лорд Емсуърт“, което трябваше да събере кураж да каже. В плаването на живота има момент на прилив, който — щом го хванем — понася ни към слава^[1]. Хюго знаеше, че този прилив никога няма да се извиси повече от сега. Той преглътна два пъти, за да смаже гласните си струни.

— Лорд Емсуърт — рече, и макар сърцето му да биеше бясно, гласът му беше твърд. — Искам да се възползвам от настоящата възможност, за да ви съобщя нещо. То несъмнено ще ви изненада, но, надявам се, изненадата да не е неприятна. Аз обичам вашата племенница Милисът и тя също ме обича, лорд Емсуърт. Ние се обичаме вече от много, много седмици и моята надежда е, че ще дадете съгласието си за нашия брак. Аз не съм богат човек, лорд Емсуърт. Всъщност строго погледнато, нямам нищо зад гърба си, като се изключи едната ми заплата. Но моят чичо Лестър е собственик на Ръдж Хол, в Уъстършир — мястото ви е известно, предполагам? Свивате вляво от главния път за Бирмингам и продължавате още няколко мили... Но както и да е, това е едно възголямо имение и моят чичо Лестър го притежава, а то е наследствено, пък аз съм следващият по ред... Няма да ви заблуждавам, че чичо ми Лестър дава някакви признаци, че се готови да опъне петалата — напротив, последния път,

като го видях, беше като кукуряк, но все пак той вече не е млад, а плътта е тленна, както се казва, та думата ми е, че аз като негов пряк наследник рано или късно ще се сдобия с едно тлъсто парче земя заедно с къщата, парка, рентата и тъй нататък, затова не е като да не мога един ден да подсигурия Милисът както подобава, а само ако знаете как се обичаме, лорд Емсуърт, убеден съм, че сам щяхте да видите колко няма да е честно да издигате прегради на пътя на нашето щастие, тъй че това, което искам да кажа, ако следите мисълта ми, е: можем ли с нея да опъваме платната?

Отсреща цареше мъртва тишина. Като че ли откровението за чистата любов на един младеж бе лишило лорд Емсуърт от дар слово. Едва минута по-късно, след като бе казал шест пъти „Ало!“ и два пъти „Такова... чувате ли ме?“, Хюго прозря, че напусто е излял двеста и седемдесет думи най-чисто красноречие.

Естественото му огорчение от това откритие чувствително намаля, когато гласът на Милисът внезапно продъни слуха му.

— Ало!

— Ало!

— Ало!

— Ало!

— Ало!

— Ало!

— Слушай, Хюго! — Тя говореше с радостната възбуда на момиче, току-що излязло от епицентъра на семейна свада. — Слушай, Хюго, тук нещата май тръгват като по масло. Току-що изтърсих на чичо Кларънс, че искаме да се оженим!

— Същото направих и аз. Само че него го нямаше.

— Казах му: „Чичо Кларънс, не си ли благодарен на господин Кармъди, задето ти откри свинята?“, а той отвърна: „Да, да, да, да, да, как иначе. Чудно момче! Чудно момче! Винаги съм го харесвал.“ Тогавя му каза: „Ами дали случайно би имал нещо против да ми позволиш да се омъжа за него?“ и той каза: „Ъъ, какво? Да се омъжиш?“ — „Да — рекох. — Да се омъжа.“ И той отговори: „Разбира се, разбира се, разбира се, разбира се, на всяка цена.“ После леля Констанс изпадна в истерия, а чичо Гали й каза, че само разваля настроението на хората и трябвало да се засрами, задето завира пръти в колелата на една красива любов, а чичо Кларънс продължи да

повтаря: „Разбира се, разбира се, разбира се.“ Не знам какво мисли старият Парслоу за цялата работа. Той само си седи на стола, гледа в тавана и се налива с бяло вино. На иконома не му издържаха нервите и се оттегли в края на първия рунд. Засега толкова, отивам да видя как се развиват нещата. Ти стой на телефона.

Малко е вероятно един мъж, за когото Щастието и Злочестието се полюшват на везните на три мили разстояние и който не разполага с друго средство да научи резултата освен телефонната жица, да тресне нетърпеливо слушалката. Хюго стоеше напрегнат и бездиханен като човек, следящ по радиото боксов двубой, върху чийто изход е заложил половината си състояние. Едва когато един жизнерадостен глас заговори до него, той разбра, че уединението му е нарушено, и то не от кой да е, а от самия Пърси Пилбийм.

Пилбийм преливаше от доволство. Той се полюшваше леко и усмивката му бе по-широка и лъщяща от тази на един въздържател.

— Привет, Кармъди — рече Пърси Пилбийм. — Ето те и теб, Кармъди. Скъпият Кармъди.

Хюго се досети, че има да казва нещо на този човек.

— Ей, ти! — изрева той.

— Да, Кармъди?

— Искаш ли да бъдеш размазан като хлебарка?

— Не, Кармъди.

— Тогава слушай внимателно. Не си ме виждал да пъхам оная свиня в караваната. Ясно?

— Но аз те видях, Кармъди.

— Не си, ако искаш да продължиш да живееш.

Пилбийм, изглежда, се намираше в състояние не само на изострена схватливост, но и на сговорчивост.

— Нито дума повече, Кармъди — рече дружелюбно. — Прекрасно те разбирам. Ти не искаш никой да узнае, че съм те видял да тикаш в караваната онова прасе. Абсолютно, Кармъди. Абсолютно.

— Опичай си акъла.

— Ще го опичам, Кармъди. О, да, Кармъди, ще го опичам. А сега отивам да се поразходя навън, Кармъди. Защо не дойдеш с мен?

— Върви по дяволите!

— Абсолютно — рече Пърси Пилбийм.

Той обърна колебливо курса по посока на вратата, прицели се и мина през нея от първия път. Миг по-късно в слушалката се разнесе гласът на Милисънт.

— Хюго?

— Ало?

— О, Хюго, скъпи, битката приключи. Ние спечелихме. Чичо Кларънс каза: „Разбира се“ шейсет и пет пъти и току-що заяви на леля Констанс, че ако си въобразява, че може да го прави на маймуна, ще има да взема, защото му било дошло ей дотук от ей такъв да го прави все на маймуна. Всичко мина по мед масло. Те си тръгват след малко с колата. Чичо Кларънс е ангел.

— Ти също.

— Аз?

— Да, ти.

— Не съм чак такъв ангел като теб.

— Ти си много по-голям ангел, защото си архангел — рече Хюго с тона на човек, врял и кипял в небесната класификация.

— Добре, миличък. Слушай, аз мисля сега да се измъкна и да тръгна пеша към къщи. Защо не запалиш колата на Рони да минеш да ме вземеш и да отпрашим заедно, накъдето ни видят очите през поля и гори. Навън е такава прекрасна вечер.

— И още как — подкрепи я горещо Хюго. — Не вечер, а чудесия. Дай ми само две минути да изкарам колата и пет минути за път.

— Фокус-мокус! — рече Милисънт.

— Препаратус! — отвърна Хюго.

---

[1] Шекспир, „Юлий Цезар“, IV действие, III сцена. Превод на Валери Петров. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА СРЕЩА НА ВЛЮБЕНИ

I

Сю гледаше пред себе си вторачено, с невярващи очи. Това бе моментът, който се бе опитвала да си представи стотици пъти, но задачата неизменно се оказваше непосилна за въображението ѝ. Понякога Рони се възправяше пред вътрешния ѝ взор хладен, резервиран, враждебен; друг път — зяпнал и заекващ, занемял от почуда. Или пък я сочеше с пръст като герой от мелодрама и я изобличаваше като самозванка. Единственото, за което не беше подготвена, бе настоящата гледка.

Итън и Кеймбридж не си поплюват, като възпитават своите синове. След като веднъж усвоят фундаменталното правило, че всеки външен израз на емоция е крайно неанглийски и е най-малкото проява на лош вкус, дори топовни гърмежи не могат да накърнят самообладанието на техните питомци, а земетресенията хвърлят шапка, ако успеят да изтръгнат от тях едно разсеяно „Ъъ, какво?“ Ала Кеймбридж си има своите ограничения, Итън също. Разкажанието бе тласнало Роналд Фиш до точка, отвъд която тяхната желязна дисциплина губеше сила. Той бе развълнуван до мозъка на костите си и аленото му лице, оцъклените очи и конвулсивно гърчещи се пръсти в един глас издаваха този факт.

— Рони! — изпищя Сю.

Това бе всичко, което имаше време да изрече. Мисълта за онова, което бе сторила заради него, мисълта, че от любов към него бе дошла в замъка Бландингс под фалшиви знамена като самозванка, заплашвана на всяка крачка от опасността да я разкрият, рискуваща във всеки миг да бъде изобличена и гледана през лорнет от леля му Констанс, мисълта за позорния начин, по който се бе отнесъл към нея... всички тези мисли раздираха Рони с нажежени щипци. Те караха горещата кръв на фамилията Фиш да възври, поради което сега, лице в лице с това момиче, младежът не се поколеба.

Той се метна напред, сграбчи я и я притисна здраво до гърдта си. И в погнусените уши на Бакстър, колкото и да се стараеше да не слуша, се заизлива като дрезгав водопад самобичуването на един

чистопороден Фиш. Рони изказваше своето мнение за себе си и това мнение не беше за пред хората. Той се окачестви като звяр, свиня, говедо, червей и презряно псе. Дори ако говореше за Пърси Пилбийм, трудно би могъл да бъде по-изчерпателен.

От самото си начало диалогът определено не се нравеше на Бакстър. Оттук нататък той направо взе да му причинява колики. Сю каза, че всичко било нейна вина. Не, негова, отвърна Рони. Не, нейна, настоя Сю. Не, негова, възрази Рони. Не, нейна, отвърна Сю. Не, категорично негова, рече Рони. Нямало начин да не е негова, изтъкна той, защото, както вече бил изтъкнал, той е червей и презряно псе. А сега отиде и по-далеч, разкривайки се като смотаняк и безнадежден мухльо.

— Не си!

— Съм!

— Не си!

— Съм.

— Изобщо не си!

— Разбира се, че съм!

— Добре, какъвто и да си, аз те обичам.

— Не можеш.

— Мога.

— Не можеш.

— Мога.

Бакстър се загърчи в безмълвна агония.

— Докога? — запита той безсмъртната си душа. — Докога?

Отговорът дойде със стряскаща незабавност. Откъм френските прозорци долетя дискретно прокашляне. Дебатите секнаха начаса, както става, когато двама опоненти са обладани от една-едничка мисъл.

— Ръкописът ви, госпожице — произнесе невъзмутимо Бийч.

Сю го погледна. Рони го погледна. До този миг Сю напълно бе забравила за съществуването на икономата. Рони пък предполагаше, че е някъде долу и икономства с пот на чело. И двамата не изглеждаха щастливи да го видят.

Рони проговори пръв.

— Оо... здрасти, Бийч.

Тъй като на това не можеше да се отговори с друго, освен със „Здрасти, сър“ — нещо, което няма начин да излезе от икономска уста — Бийч се задоволи с любезна усмивка. За нещастие поради липсата на практика лицевите мускули на Бийч бяха позакърнели и тя има несполучливия ефект да бъде изтълкувана от Рони като присмех, а на един Фиш икономите не могат да се присмиват току-така. И той вече се канеше да изтъкне това с няколко жарки слова, когато неблагоприятното на подобна постъпка проблесна в ума му. Бийч трябваше да бъде прикоткан. Той положи усилие гласът му да прозвучи радушно.

— Значи си бил тук, а, Бийч?

— Да, сър.

— И предполагам, всичко това ти се вижда донякъде странно?

— Не, сър.

— Не ли?

— Вече бях уведомен за естеството на вашите чувства към младата дама, господин Роналд.

— Какво!

— Да, сър.

— Кой ти каза?

— Господин Пилбийм, сър.

Рони ахна, сразен. После надделяха едни по-уталожени чувства. Той внезапно си спомни, че този мъж е негов съюзник, съучастник, с когото го сплотяваше не само топла дружба, датираща от невръстните му години, но и още по-крепката връзка на съвместното престъпление. Помежду им не биваше да има никакви резерви. Колкото и деликатно да бе създалото се положение, той щеше да намери начин да го овладее.

— Бийч — рече, — докъде се простират сведенията ти?

— Аз знам всичко, сър.

— Всичко?

— Да, сър.

— Като например...

— Осведомен съм, че името на младата дама е Сю Браун. И според моя източник тя участва във ваниететната програма на театър „Регал“.

— Ти си цяла енциклопедия.

— Да, сър.

— Аз искам да се ожения за госпожица Браун, Бийч.

— Искрено подкрепям подобен стремеж от ваша страна, сър — рече икономът с бащинска усмивка.

Сю се улови за тази усмивка.

— Рони! Всичко е наред. Аз вярвам, че този човек ни е приятел.

— Разбира се, че е приятел! Старият Бийч. Откак се помня, винаги е бил до мен, предан като скала.

— Искам да кажа, че той няма да ни издаде.

— Аз, госпожице? — възкликна Бийч, потресен. — Не съм и помислял подобно нещо.

— Злато човек си, Бийч!

— Благодаря ви, сър.

— Бийч — рече Рони. — Настъпи мигът за действие. Никакво бавене повече. Трябва веднага да отработя нещата с вуйчо Кларънс. Още щом се върне довечера, ще отида при него да го тресна със съобщението, че Императрицата на Бландингс е в лесничейския дом. И тогава, докато е още немощен, ще му тресна и вестта за годежа.

— За жалост, господин Роналд, животното вече не се намира там.

— Преместил си го?

— Не аз, сър. Господин Кармъди. По една злополучна случайност той ме откри да го храня днес следобед и го взе, за да го отведе в скривалище, с чието месторазположение не съм запознат.

— Но, за Бога, това ще провали целия план. Къде е той?

— Желаете ли да го потърся, сър?

— Разбира се, че желая да го потърсиш. Веднага върви да го питаш къде е свинята. Кажу му, че въпросът е съдбовен.

— Много добре, сър.

Междувременно Сю слушаше озадачено този свински разговор.

— Нищо не разбирам, Рони.

Младежът крачеше възбудено из стаята. Веднъж той мина тъй близо до спотайващия се в уютното си убежище бивш секретар, че последният успя да мерне глезен, обут в чорап с бледолилава шарка отстрани. Това бе първата прелестна гледка от доста време насам, но той се оказа неспособен да ѝ се наслади по достойнство.

— Няма как да ти обясня сега — рече Рони. — Много е сложно. Но мога да ти кажа едно. Без свинята отиваме на кино.

— Рони!

Младежът бе спрял да кръстосва стаята. Той стоеше неподвижно, напрегнал слух.

— Какво е това?

Рони се юрна към балкона, надзърна през парапета и се върна на пръсти.

— Сю!

— Какво!

— Това е оная змия Пилбийм. Изкачва се по водосточната тръба!

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА
ХРАБРОТО ПОВЕДЕНИЕ НА ЛОРД
ЕМСУЪРТ

I

От мига, в който напусна портала на Мачингъм Хол и пое по обратния път към замъка Бландингс, в автомобила марка „Антилопа“, отнасящ лорд Емсуърт, сестра му лейди Констанс Кийбъл и брат му, Достопочтения Галахад Трипуд към къщи от прекъснатата им вечерна визита, цареше гробовна тишина.

В светлината на онова, което Милисът, като фронтови очевидец, бе преразказала на Хюго по телефона за семейната битка, бушувала около трапезата на сър Грегъри Парслоу-Парслоу, подобен факт вероятно изглежда странен.

Обяснението, както и всички обяснения, бе просто. То се състоеше в единствената дума „Антилопа“.

Поради обстоятелството, че някакво дребно вътрешно неразположение бе изкарало от строя „Испано-Суиса“-та, с която замъкът Бландингс ходеше обикновено на вечеря, Вул, шофьорът, се бе видял принуден да прибегне до тази резервна по-нисша кола, а всеки, притежавал някога „Антилопа“, е наясно, че в нея липсва стъклена преграда, която да отделя водача от пасажерите. Той е там, сред самите тях, жаден и готов да чуе всичко, което се каже, и своевременно да го предаде до най-излишната подробност в помещенията на прислугата.

При тези обстоятелства, макар единствената алтернатива на речта да изглеждаше спонтанното възпламеняване, малката компания стискаше своите мисли за себе си. Те страдаха, но стискаха зъби. Трудно би могла да се намери по-нагледна илюстрация на всичко онова, което се съдържа в добрата, стара фраза *noblesse oblige*^[1]. И с особена гордост трябва да изтъкнем лейди Констанс. Тя бе жена, поради което тежестта на мълчанието лягаше най-непосилно върху нейните плещи.

Имаше моменти по време на пътуването, когато дори гледката на големите червени уши на Вул, щръкнали в копнеж да узнаят причината за това внезапно и сензационно завръщане, едва стигаше, за да възпре лейди Констанс да каже на своя брат Кларънс какво точно мисли за него. Още от детските им години той нито веднъж не се бе доближавал

до нейния идеал, но никога досега оценката ѝ за него не бе падала тъй ниско, както в мига, когато го бе чула да дава своята благословия за съюза на племенницата ѝ Милисът с един младеж, който, освен че нямаше пукната пара, на всичко отгоре ѝ причиняваше с присъствието си неопишуемо нервно страдание, от което започваше да се друсва неудържимо като при делириум тременс.

А и недвусмислените забележки, отправени от лорд Емсуърт по адрес на Незаменимия Бакстър, с нищо не допринасяха за издигането му в нейните очи. Той бе казал за него неща, които никой почитател на този енергичен мъж не можеше лесно да прости. Епитетите смахнат, хахав, побъркан, невменяем, изкукал и още по-лошо — кретен — прорязваха като електрошок неговия принос към разговора в края на вечерята. И по израза в очите му тя си правеше извода, че той и сега си ги повтаря наум.

Догадката ѝ бе правилна. За лорд Емсуърт събитията на отиващия си ден бяха едно потресающо откровение. По силата на инцидента със саксиите отпреди две години той винаги бе гледал на Бакстър като на психически неуравновесена личност. Но като справедлив ѝ непредубеден човек не отричаше възможността един ритмичен и спокоен живот, необременен от грижи, междуременно да е оказал своето целебно въздействие. Несъмнено в деня на своето пристигане в замъка бившият му секретар се бе държал съвсем нормално. А ето че сега в разстояние само на няколко часа бе надиплил такова количество разнообразни изстъпления, че щяха да стигнат за всички Мартенски Зайци в кралството, та дори щеше да хартиса малко за Лудите Шапкари^[2].

Деветият граф не се смущаваше лесно. По правило спокойствието му бе такова, че единствено малкият му син Фредерик можеше да го разклати. Но то не бе разчетено да издържа на събития като през днешния ден. И най-невъзмутимият по природа граф започва да се чеше по темето, когато се намери в непосредствена близост с бивш секретар, който, ако не се хвърля през прозорците, то му задига свинете и се мъчи да го убеди, че ги е откраднал собственият му иконом. Лорд Емсуърт бе дълбоко разстроен. Докато колата извиваше по чакълестата алея, той си казваше, че нищо вече не би могло да го изненада.

И все пак това стана. Когато излязоха измежду редиците рододендрони и пред тях се разгърна широката фасада на замъка, той съзря гледка, при която, първите думи за цялото време на пътуването изхвъркнаха като взрив от устата му.

— Боже мой!

Изречени с висок, пронизителен тенор, те накараха лейди Констанс да подскочи като от карфици, забучени в тялото ѝ. Това ненадейно разчупване на великото мълчание бе агония за изопнатите ѝ нерви.

— Какво има, Кларънс?

— Какво ли? Погледни там! Виж този човек!

Вул се нагърби с обяснението. Той никога преди не бе общувал с лейди Констанс на светска нога, тъй да се каже, и следователно може би не биваше да го прави. Но според него значимостта на събитието оправдаваше подобна волност.

— Някакъв мъж се катери по водосточната тръба, милейди.

— Какво! Къде? Не го виждам.

— Защото току-що влезе в балкона на една от спалните — намеси се Достопочтеният Галахад.

Лорд Емсуърт мина директно към сърцевината на нещата.

— Това ще е онова куку Бакстър! — обяви той.

Летният ден, при все остатъчните си светлинни ефекти, вече определено бе сдал багажа и съгъстващата се нощ бе простряла здрачното си покривало над света. Ето защо видимостта не бе твърде добра и фигурата, скрила се току-що зад балконския парапет на Градинската стая, бе различима единствено за окоето на интуицията. Това обаче бе именно окоето, което лорд Емсуърт притежаваше.

Той се придържаше строго към фактите. На територията на замъка Бландингс несъмнено имаше и други индивиди от мъжки пол освен Рупърт Бакстър, но никой от тях нямаше да се катери по улуците, нито да прескача през балконите. За Бакстър, от друга страна, подобно занимание би било съвсем обичаен начин да прекара вечерта. Това би била неговата представа за пълноценен отдих и разтуха. Без съмнение той скоро щеше да се покаже на балкона отново и да се хвърли в лехата с петуниите. Това бе той, Рупърт Бакстър — човек на странните удоволствия.

И тъй, пристъпвайки, както казахме, директно към сърцевината на проблема, лорд Емсуърт, с изпаднало от силния прилив на чувства пенсне, възкликна:

— Това е онова куку Бакстър!

В далечните дни на съвместните им игри в детската стая лейди Констанс никога не бе стигала в изкушението дотам, че да вдигне в гняв ръка и да халоса батко си по главата, но сега едва се удържа. Може би единствено присъствието на Вул я накара да остане в рамките на словесното насилие.

— Кларънс, ти си идиот!

Дори Вул не можа да я възпре да изрече това. В края на краищата тя не разкриваше тайни. Шофьорът служеше в замъка Бландингс от достатъчно дълго време, за да си формира и сам подобно впечатление.

Лорд Емсуърт не се впусна в спор. Колата вече бе спряла пред парадния вход. Вратата беше отворена както винаги през летните месеци и деветият граф, придружен от брат си Галахад, изкачи тичешком стълбите към фойето. Щом се озоваха вътре, до ушите им достигна шум от топуркащи крака. В следващия миг откъм горния етаж се появи хвърковатата фигура на Пърси Пилбийм, който вземаше по четири стъпала наведнъж.

— Мили Боже! — промълви лорд Емсуърт.

Ако Пилбийм бе чул тези думи или видял говорещия, то това по нищо не си пролича. Човекът явно нямаше време за губене. След като се стрелна през фойето повече в стила на подплашена газела, отколкото на собственик на частно бюро за разследвания, той се изгуби в мрака навън. Предницата на ризата му бе черна от мръсотия, яката му се ветрееше отпрана и доколкото лорд Емсуърт успя да различи в краткия миг, в който му се удаде да го фокусира, едното му око бе насинено. В следващата секунда отгоре със същата скорост се зададе и профуча край тях запенената фигура на Рони Фиш.

Лорд Емсуърт си създаде напълно погрешна концепция за развилите се събития. Той нямаше как да знае какво бе станало в Градинската стая, когато Пилбийм, вдъхновен от алкохола и възбуден от мисълта, че тъкмо сега е моментът да се вмъкне и да сложи ръка върху ръкописа със спомените на Достопочтения Галахад, се бе изкачил по водосточната тръба, за да претвори плана си в действие. Той и не подозираше за острия смут, изживян от детектива, когато се

бе озовал лице в лице с изправения в зловещо очакване Рони Фиш. Той бе в неведение за последвалата суматоха, приключила със спонтанния порив на Пилбийм да си плюе на петите, за да спаси живота си. Единственото, което виждаше, бяха двама мъже, носещи се устремно към откритите простори, и не му бе нужно да търси дълго тълкуванието на този феномен.

Бакстър, заключи той, бе изпаднал в амок, и то с такава безкомпромисна вихреност, че силни мъже се пръсваха в паника пред него.

Макар и благ по природа и любител на мирния и безбурен провинциален живот, деветият граф, подобно на цялата британска аристокрация, бе направен от качествен материал. Съдбата бе решила тъй, че по време на службата му в Шропширската кавалерийска част Отечеството не го бе призовало да го спасява. Но ако бе чул подобен зов, Кларънс, девети граф Емсуърт, би отвърнал с едно незабавно „Бога ми! Разбира се. Тутакси!“, подобно на всеки от кръстоносните му предци. И в шестдесетата му година този древен огън още не бе угаснал. Достопочтеният Галахад, който се бе заяпал подир отпрашилата навън процесия през запотения си от почуда монокъл, се обърна и установи, че е сам. Лорд Емсуърт бе изчезнал. Скоро той го зърна отново. Върху приветливите черти на лицето му бе легнал израз на мрачна решимост. В ръката му имаше пистолет.

— А? Какво? — примигна Галахад.

Главата на семейството не отвърна. Той се придвижваше по посока на стълбите. По същия безмълвен неотвратим начин един друг Емсуърт бе настъпвал навремето срещу врага при Ажанкур^[3].

Крякане на разтревожена кокошка накара Достопочтения да се обърне отново.

— Галахад! Какво е това? Какво става тук?

Той доведе до знанието на сестра си фактите такива, каквито ги знаеше.

— Кларънс току-що се качи горе с пистолет.

— С пистолет!

— Да. И доколкото видях, беше моят. Надявам се да се грижи за него добре.

Лейди Констанс отбеляза отлично време нагоре по широкото стълбище. Краката ѝ се движеха тъй чевръсто, че успя да стъпи на

площадката на втория етаж дълго преди Достопочтеният да я настигне.

И докато стояха там рамо до рамо, един глас се разнесе от дълбините на коридора.

— Бакстър! Излез! Хайде, Бакстър, драги, няма да повтарям.

В надбягването до вратата на стаята, от която явно долитаха тези думи, лейди Констанс взе добър старт и би Достопочтения с около две конски дължини. Поради това тя първа видя една гледка, необичайна дори за замъка Бландингс, макар тук понякога да се бяха случвали странни неща.

Младата ѝ гостенка, госпожица Шунмейкър, стоеше край прозореца с развълнуван и тревожен вид. Брат ѝ Кларънс, насочил вещо револвера от бедро, се взираше напрегнато в леглото. А изпод него като костенурка, показваща се от черупката си, бавно изпълзяваше очилатата глава на Незаменимия Бакстър.

---

[1] Благородството задължава (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Персонажи от „Алиса в страната на чудесата“. — Б.пр. ↑

[3] Битката при Ажанкур (1415 г.) в Северна Франция, където войските на Хенри V са разгромили френската армия по време на Стогодишната война. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА
БОЛЕЗНЕНА СЦЕНА В СПАЛНЯ

I

Мъж, лежал под легло в продължение на половин час и принуден да слуша през това време диалог, съпровождащ помирението на две влюбени души, рядко изглежда в най-добрата си форма или се чувства годен за човешка консумация. В косите на Бакстър имаше вълма, по дрехите му вълма и прах, а по лицето вълма, прах и концентрирана омраза към цялото човечество. Лорд Емсуърт, който бе подготвен за подобна психопатична гледка, откри едновременно с почуда и задоволство, че очакванията му са надминати. Той стисна по-здраво дръжката на револвера и за да се прицели по-добре, го вдигна на височината на рамото си, като затвори лявото си око и остави дясното да присвятква по дължината на цевта.

— Имай предвид, че те държа на мушка, драги — рече кротко той.

Рупърт Бакстър още не бе започнал да дращи с нокти страните си, но изглеждаше на ръба на това сетно средство за самоизразяване.

— Не дръжте тая проклетия насочена срещу мен!

— Ще я държа и още как — рече натъртено лорд Емсуърт. Той не бе от хората, които търпят да им нареждат в собствения дом. — И при най-малкото рязко движение...

— Кларънс! — Гласът принадлежеше на лейди Констанс. — Свали веднага пистолета.

— Няма пък!

— Кларънс!

— Добре де, добре.

— А сега, господин Бакстър — рече лейди Констанс, продължавайки да доминира над ситуацията в своя неповторим маниер, — сигурна съм, че ще ни дадете някакво обяснение.

Възбудата ѝ бе отминала. Не бе присъщо на тази силна жена да остава дълго в подобно състояние. Тя бе изживяла силен стрес, но вярата ѝ в нейния идол оставаше непоклатима. Колкото и удивително да изглеждаше отстрани поведението му, тя бе сигурна, че той ще може да го обоснове по напълно задоволителен начин.

Бакстър не отвърна. Неговото мълчание даде на лорд Емсуърт възможност да проветри своите собствени виждания.

— Да обясни? — Тонът му бе сприхав, тъй като графът негодуваше срещу безцеремонния похват, с който сестра му го бе изместила от фокуса на събитията. — Какво, за Бога, има да се обяснява? Нещата са очевидни.

— Не мога да кажа, че успявам докрай да вникна в тях — промърмори Достопочтеният Галахад. — Човек под леглото. Защо? Какво прави там? Какво изобщо търси в тази стая?

Лорд Емсуърт се поколеба. Той бе мекосърдечна натура и чувстваше, че онова, което има да казва, е по-добре да се каже в отсъствието на Бакстър. Но тъй като явно нямаше друг изход, отвори уста.

— Скъпи Галахад, помисли!

— А?

— Онази работа със саксиите. Не се ли сецаш?

— О! — Разбиране просветна в монокъла на Достопочтения. — Искаш да кажеш, че...

— Именно.

— Да, да. Разбира се. Имаш предвид пак някой от ония пристъпи?

— Точно така.

Това не бе първият случай, при който лейди Констанс Кийбъл имаше възможността да чуе една теория, поддържана от двамата ѝ братя, която тя намираще за възмутителна.

— Кларънс!

— Да, скъпа?

— Бъди така добър да престанеш с оскърбителните си подмятания.

— Боже милостиви! — Лорд Емсуърт бе уязвен до дън нежната си душа. — Те това ми харесва! Какво толкова съм казал?

— Много добре знаеш какво.

— Ако става дума за това, че по най-деликатен начин съм напомнил на Галахад, че горкият Бакстър не е напълно...

— Кларънс!

— Какво си разповтаряла „Кларънс, та Кларънс!“ Все едно не си разбрала досега, че умът на човека е помрачен. Кой ме замерва със

саксии посред нощ? Кой скочи през прозореца само преди няколко часа? Кой се мъчеше да ме убеди, че Бийч...

Тук вече Бакстър се намеси. Имаше теми, по които намираще за най-уместно да мълчи, но поне по тази можеше да се изкаже свободно.

— Лорд Емсуърт!

— А?

— Току-що ми се удаде възможност да науча, че въпросният Бийч не е бил главният инициатор за кражбата на вашата свиня. Но със сигурност установих, че е замесен в съучастничество.

— В какво?

— Помагал е — поясни Бакстър, като скръцна леко със зъби. — Човекът, извършил същинското престъпление, е вашият племенник Роналд.

Лорд Емсуърт се обърна към сестра си с триумфиращия поглед на човек, доказал най-сетне правотата си.

— Ето! И сега ли ще ми кажеш, че не му хлопа дъската? Не бива така, Бакстър, драги — продължи той, помахвайки укорително с револвера към бившия си подчинен. — Излишно е да напругаш мозъка си със съчиняването на разни дивотии.

— Вредно е за кръвното налягане — съгласи се Достопочтеният Галахад.

— Императрицата бе открита тази вечер в твоята каравана — рече лорд Емсуърт.

— Какво!

— В твоята каравана. Там, където си я сложил, когато си я задигнал. И, Бога Ми — рече сепнато лорд Емсуърт, — крайно време е да вървя да се погрижа тя да се завърне в родната си кочина. Трябва да намеря Пърбрайт. Трябва да...

— В моята каравана? — Бакстър прокара трескава длан по запрашеното си чело. Той бе озарен от просветление. — Ето значи къде я е напъхал оня негодник Кармъди!

Лорд Емсуърт изгуби търпение. Беше чул предостатъчно. Императрицата на Бландингс го очакваше и тъкмо сега, когато всяка минута до тази възделена среща бе терзание за него, той трябваше да стои тук и да слуша разни налудничави брътвежи.

— Първо Бийч, после Роналд, а сега Кармъди! Накрая сигурно ще кажеш, че съм я откраднал аз, Галахад или пък сестра ми Констанс.

Виж, Бакстър, драги, ние не те виним. Моля те да не си мислиш подобно нещо. Ние ти влизаме в положението. Случва се човек да се преработи и тогава природата, естествено, си взима своето. Най-добре ще е сега мирно и тихо да си отидеш в стаята, приятелю, и хубаво да се напиш. Всичко това вероятно е твърде обременително за теб.

Лейди Констанс се намеси. От очите ѝ струеше пламък и тя заговори с тона, с който Клеопатра е обяснявала на етиопски роб къде точно е сгрешил.

— Кларънс, ако обичаш, използвай поне малкото разсъдък, с който разполагаш. Кражбата на твоето прасе е едно от най-баналните и незначителни неща, които някога са ставали под слънцето, и аз намирам цялата суматоха около нея за крайно противна. Но във всеки случай, който и да е откраднал мизерното добиче...

Лорд Емсуърт трепна. Очите му се окръглиха тъй, сякаш подозираше, че слухът му е изневерил.

— ... и където и да е било открито то, господин Бакстър положително няма нищо общо с цялата работа. От друга страна, много по-вероятно е, както казва господин Бакстър, това да е дело на някой като господин Кармъди. Аз съм убедена, че съществува определена категория млади мъже, които намират подобни шеги за забавни, и той принадлежи тъкмо към нея. Запитай се, Кларънс, и се помъчи да си отговориш на този въпрос, доколкото е по силите на човек от твоя умствен калибър: какъв мотив би могъл да има господин Бакстър да дойде в замъка Бландингс и да краде свине?

Може би усещането за револвера в десницата пробуди у лорд Емсуърт спомена за славните дни в Шропширската кавалерийска част и разпали в гърдата му жаркия дух на отминалата младост. Тъй или иначе, остава фактът, че той не повехна под властния взор на сестра си. Напротив, посрещна го с ясно чело и дръзко отби нападката.

— А ти се запитай, Констанс — рече, — какъв мотив има господин Бакстър за кое да е от своите действия?

— Да — подкрепи го верният Галахад. — Какъв мотив има нашият приятел Бакстър да дойде в замъка Бландингс и да изкарва акъла на момичетата, като се крие под леглата им?

Лейди Констанс преглътна. Бяха открили пробойната в защитата ѝ. Тя се обърна към мъжа, който в своята незаменимост може би все пак щеше да успее да се справи с положението.

— Господин Бакстър — рече, сякаш му даваше думата да произнесе реч след вечеря.

Но Рупърт Бакстър не беше вечерял. И нищо чудно тъкмо тази да бе капката, която преля чашата. Ненадейно той се почувства обхванат от див копнеж да се измъкне от всичко това независимо на каква цена. Допреди час, допреди половин час, допреди пет минути дори езикът му бе скован от все още тлеещата надежда, че обратният път към замъка Бландингс и някогашната му секретарска длъжност не е напълно затворен. Сега той си даде сметка, че не би приел да се върне дори ако лорд Емсуърт го помолеше на колене.

Внезапна всепоглъщаща омраза към замъка Бландингс и всичко в него впи нокти в Незаменимия Бакстър. Видя му се невероятно, че изобщо някога е искал да се върне. В настоящия момент той заемаше отговорната и високоплатена длъжност на секретар и личен съветник на Д. Хорас Дживънс, американски милионер и човек, който не само се отнасяше към него с раболепие и респект, които лягаха върху душата му като балсам, но и тъй мъдро го съветваше как да инвестира парите си, че спестяванията му вече се бяха утроили. А той най-сериозно бе възнамерявал да напусне тази златна чикагска душа, само и само да задоволи упадъчната си носталгия по една къща, която сега разбираше, че мрази тъй, както малко къщи са били мразени, откакто човешкият род се е изнесъл от пещерите.

Очите му просветнаха зад очилата. Ченето му се стегна.

— Ще обясня всичко!

— Знаех си, че има обяснение — извика лейди Констанс.

— Да, има. И то е много просто.

— И кратко, надявам се? — запита нетърпеливо лорд Емсуърт, защото жадуваше да приключи с всички тези приказки и да бъде отново със своята свиня след дългата разлъка. От мисълта, че Императрицата му чезне в някаква кошмарна каравана, сърцето му се обливаше в кръв.

— Съвсем кратко — рече Рупърт Бакстър.

Единствената личност в стаята, останала до момента напълно незамесена в тази тъй болезнена сцена, беше Сю. Тя я съзерцаваше от своето място край прозореца като невинен зрител. Но сега изведнъж се оказа въввлечена в самия център на словесния въртоп. Лещите на

Бакстър я обходиха от глава до пети, след което обвинителния му показалец я посочи недвусмислено.

— Дойдох в тази стая — каза той, — за да се опитам да си върна писмото, което бях написал на тази млада дама тук, която се представя за госпожица Шунмейкър.

— Естествено, че ще се представя — рече лорд Емсуърт, като откъсна неохотно мислите си от Императрицата. — Това е нейното име, драги. Ето защо — поясни бавно и членоразделно той — тя се представя като госпожица Шунмейкър. Мили Боже! — възкликна в следващия миг, неспособен да обуздае внезапния прилив на раздражение. — Когато името на едно момиче е Шунмейкър, как иначе да се представя освен като госпожица Шунмейкър?

— Да, но нейното е Браун.

— Вижте, драги — каза лорд Емсуърт успокояващо. — По този начин само усилвате вълнението си, с което, току-виж, сте си причинили непоправими щети. Ето защо моят съвет е да се приберете в стаята си, да си сложите един хладен компрес на челото и да си отпочинете добре. Аз, от своя страна, ще изпратя Бийч да ви донесе чаша хубаво прясно мляко.

— Прясно мляко с ром — поправи го Достопочтеният Галахад. — Най-доброто средство. Помня, през деветдесет и седма познавах едно момче, което страдаше от подобни пристъпи — ти сигурно го помниш, Кларънс. Белами. Барми Белами, тъй му викахме, — та всеки път, когато...

— Тя се казва Браун! — повтори Бакстър, извисявайки глас в истерично кресчендо. — Сю Браун. Танцорка е в театър „Регал“ в Лондон. И както по всичко личи, тайно е сгодена за вашия племенник Роналд.

Лейди Констанс нададе писък. Лорд Емсуърт даде израз на чувствата си с две-три „тц-тц“-та. Единствено Достопочтеният запази мълчание. Очите му срещнаха тези на Сю и във взора му се четеше загриженост.

— Чух Бийч да казва това в същата тази стая. Според думите му самият той е получил информацията от господин Пилбийм. Предполагам, че е достоверна. Но във всеки случай със сигурност мога да твърдя едно. Каквато и да е истинската ѝ самоличност, тя е авантюристка, дошла тук под чуждо име. Преди по-малко от час,

докато бях в пушалнята, по телефона ми предадоха телеграма от пощата в Маркет Бландингс. Беше подписана от Майра Шунмейкър и е била подадена в Париж днес следобед. Това е всичко, което имам да кажа — заключи Бакстър. — А сега ще ви оставя и искрено се надявам никога повече да не срещна когото и да било от вас. Приятна вечер!

И с ледено проблясващи очила той се отправи към вратата, ала на прага се сблъска с Рони, който тъкмо влизаше.

— Защо не гледаш къде ходиш? — го попита.

— А? — рече Рони.

— Нескопосан идиот — каза Незаменимия и изчезна.

В стаята, която току-що бе напуснал, лейди Констанс Кийбъл се бе превърнала в смразяващ, заплашителен обелиск. По природа тя не беше забележително висока, но сега се възвисяваше като нещо огромно и ужасно и Сю потръпна пред нея.

— Рони! — изпищя безсилно тя.

Това бе викът на самка в беда, призоваваща своя закрилник. Вероятно по същия начин бе пищяла към мъжа с тоягата пещерната прапрабаба на Сю, притисната до стената от някой саблезъб тигър, какврто лейди Констанс Кийбъл тъй силно наподобяваше в момента.

— Рони!

— Какво става тук? — попита последният от рода Фиш.

Той дишаше доста учестено, тъй като гонитбата се бе оказала нелека. Излязъл веднъж на открито, Пилбийм бе демонстрирал невероятна форма в късия спринт. Само след двајсетина метра надолу по алеята детективът се бе откачил от преследването чрез плонж в един удобен храсталак и Рони, отказвайки се да го търси там, се връщаше в стаята на Сю да докладва. Учудването му бе значително, когато установи, че в негово отсъствие тази стая се е превърнала в конгресна зала.

— Какво става тук? — попита той, обръщайки се към конгресмените.

Обелискът в лицето на лейди Констанс се извъртя към него.

— Роналд, кое е това момиче?

— А? — Рони бе обхванат от известно смущение, но се постара да не го показва. Изражението на леля му не му допаднаше, но това си беше така открай време. Нещо явно ставаше, но той реши да заложи на

безгрижното самообладание. — Как, не я ли познаваш? Госпожица Шунмейкър. Дето ни видя заедно в Лондон.

— А случайно да се казва Браун? И да е вриететна актриса?

— Ами да — съгласи се тутакси Рони. Това бе същинска бомба, но Итън и Кеймбридж ѝ устояха с чест. — Ами да — каза той, — на практика е така.

Лейди Констанс като че ли си глътна езика. И толкоз по-добре, съдейки по изражението на лицето ѝ.

— Между другото тъкмо се канех да ти кажа — продължи Рони. — Ние сме сгодени.

Лейди Констанс се окопити достатъчно, за да произнесе една-единствена дума.

— Кларънс!

— А? — рече лорд Емсуърт. Неговите витеаха далеч.

— Чу ли?

— Какво?

Отвъд прага на неистовите чувства, лейди Констанс изведнъж бе обхваната от мразовито спокойствие.

— Ако случайно си достатъчно заинтересуван, за да чуеш — отвърна тя, — мога да те осведомя, че Роналд току-що обяви намерението си да се ожени за една вриететна танцьорка.

— О, а? — рече лорд Емсуърт. Дали бе възможно, чудеше се той, човек с лабилната психика на Бакстър да е пропускал да храни Императрицата редовно? Тази мисъл бе като потрепваща стрела, забучена в гърдата му. Посърнал от тревога, той се заизнизва към вратата и почти я беше достигнал, когато долови, че сестра му още не е свършила да му говори.

— И тъй, това ли е всичко, което имаш да кажеш по въпроса?

— А? По кой въпрос?

— Онова, което от известно време полагам усилия да доведа до знанието ти, е — поясни лейди Констанс с маниерна учтивост, — че твоят племенник Роналд обяви намерението си да се свърже посредством брак с вриететната труппа на театър „Регал“.

— Кой?

— Роналд. Това е Роналд. Той желае да се ожени за госпожица Браун, танцьорка. Това е госпожица Браун.

— Много ми е приятно — каза лорд Емсуърт. Той може и да бе малко завеян, но притежаваше обноските на старата школа.

Рони се намеси. Настъпил бе мигът да изиграе решаващия коз.

— Тя не е обикновена танцьорка.

— След като се е решила да дойде в замъка Бландингс под чуждо име, не се и учудвам — рече лейди Констанс. — За подобно нещо се иска необичайна предприемчивост и хладнокръвие.

— Имам предвид — продължи Рони, — че като знам какъв ненадминат сноб си, лельо Констанс... с две думи бащата на Сю е служил в Ирландския гвардейски полк.

— Като редник? Или ефрейтор?

— Като капитан, фамилията му е...

— Котърли — обади се плахо Сю.

— Котърли — рече Рони.

— Котърли!

Последното принадлежеше на Достопочтения Галахад, който зяпаше Сю с увиснала челюст.

— Котърли? Да не става дума за Джак Котърли?

— Не знам дали е Джак — каза Рони. — Но въпреки това се е казвал Котърли и е служил в Ирландския гвардейски полк.

Достопочтеният продължаваше да зяпа Сю.

— Боже мой! — извика той със странна пискливост в гласа. — Да не би майка ти да е Доли Хендърсън, която навремето пееше в „Оксфорд“ и „Тиволи“?

Не за пръв път Рони изпита усещането, че вуйчо му Галахад трябва да бъде настанен в определен тип специализирано здравно заведение. Защо му трябваше да въвлеча Доли Хендърсън! Да подчертава вариететния аспект Хендърсън точно в този етап на пренията! Да съсипва всичко, като навира носовете на присъстващите в Хендърсъновата страна на нещата тогава, когато бе от жизнено значение да се придържа единствено към Котърли, само Котърли и нищо освен Котърли. Рони въздъхна сломено. Стаите с решетки и тапицирани стени, чувстваше убедено той, бяха измислени специално за вуйчо Галахадовците на тоя свят и никой вуйчо Галахад не биваше да се оставя да скита на воля извън тях.

— Да — каза Сю. — Тя е.

Достопочтеният вече пристъпваше към нея с прострени напред ръце. Приличаше досущ на баща от мелодрама, посрещаш блудната си дъщеря.

— Да пукна дано! — рече той и повтори три пъти това пожелание. Сетне хвана отпуснатите длани на Сю и ги стисна нежно. — Откакто те зърнах, се мъча да се сетя на кого ми напомняш, мило мое момиче. Ще повярваш ли, че през деветдесет и шеста, седма и осма аз бях лудо влюбен в твоята майка? Знаеш ли, че ако проклетото ми семейство не ме беше натирило в Южна Африка, щях положително да се ожена за нея? Уверявам те, това е самата истина. Но те всички дружно ме натъпкаха в парахода, а когато се върнах, младият Котърли вече ме беше изтикал. Тъй, тъй!

Това бе сцена, която много хора биха намерили за трогателна. Лейди Констанс Кийбъл категорично не спадаше към тяхното число.

— Да оставим спомените настрана, Галахад — рече тя. — Въпросът сега е...

— Въпросът сега е — поде жарко Достопочтеният, — че този млад Фиш тук иска да се ожени за дъщерята на Доли Хендърсън и аз съм изцяло „за“. И се надявам, Кларънс, че и ти поне веднъж в живота си ще проявиш капка разум и ще ги подкрепиш като мъж, англичанин и спортсмен.

— А? — рече деветият граф. Мислите му отново бяха придобили свински окръгленисти. Дори ако се приемеше, че Бакстър е хранил Императрицата, дали й бе давал точно каквото трябва и в нужните количества?

— Ти сам виждаш какво чудесно момиче е тя.

— Кой?

— Госпожица Браун.

— Очарователна — съгласи се любезно лорд Емсуърт и се върна към тревогите си.

— Кларънс! — кресна лейди Констанс, отърсвайки го набързо от тях.

— А?

— Ти няма да дадеш съгласието си за този брак.

— Кой казва?

— Аз казвам. А си представи и какво ще каже Джулия, като разбере.

Тя не можеше да приведе по-внушителен аргумент. Лейди Джулия Фиш, вдовица на покойния гвардейски генерал-майор сър Майлс Фиш, не се появява на страниците на тази хроника. Ето защо ние не знаем нищо за огнедишация ѝ взор, властната брадичка, решително стиснатите устни, нито пък за нейния глас, който в определени случаи — като например при смърряне на кривнал от правия път брат — бе способен да изкара пришки върху една почувствителна кожа. Лорд Емсуърт бе в течение на всички тези обстоятелства. Той имаше опит с тях още от ранно детство. Представата му за щастие се състоеше в това да бъде там, където лейди Джулия не е. При мисълта как тя пристига в замъка и го приклепва в библиотеката да му търси сметка, втечни и мозъка в костите му. До този миг той бе преизпълнен от най-доброто намерение да стори всичко, което поискаше от него мнозинството от присъстващите. Ала сега се задвоуми.

— Мислиш, че Джулия не би одобрила?

— Естествено, че Джулия не би одобрила.

— Джулия е магаре — каза Достопочтеният Галахад.

Лорд Емсуърт разгледа това твърдение в светлината на известните му факти и бе склонен да го приеме. Но то не променяше същността на нещата.

— Смяташ ли, че ще се държи неприятно, като разбере?

— Смятам.

— В такъв случай... — Лорд Емсуърт направи пауза. После една странна мека светлина изпълни погледа му. — Е, ще се видим по-късно — рече той. — Отивам да се видя със свинята.

Оттеглянето му бе тъй внезапно, че успя да свари дори лейди Констанс неподготвена. Той вече бе извън стаята и ситнеше по коридора, докато сестра му се съвземе достатъчно, за да реагира. Тогава тя бързо го последва и останалите можах да чуят заглъхващия ѝ глас надолу по стълбите. „Кларънс! — крещеше той. — Кларънс!“

Достопочтеният Галахад се обърна към Сю и заговори със стегнат, но при все това успокояващ глас.

— Срамота е да се натрапват на гостите милите семейни свади на един стар английски род — рече той, потупвайки я по рамото като човек, който, ако нещата са се били стекли по-благоприятно и ако през деветдесетте години не е имало редовна връзка по море с Южна

Африка, би могъл да ѝ бъде баща. — Това, от което се нуждаеш сега, скъпа моя, е малко спокойствие и почивка. Хайде, Роналд, да вървим. Мястото, където трябва да продължи този разговор, се намира извън тази стая. А ти не падай духом, момичето ми. Играта още не е загубена.

Сю поклати глава.

— Нищо няма да излезе — промълви безнадеждно тя.

— Не бъди толкова сигурна — отвърна Галахад.

— Аз знам едно — рече Рони. — Ще се ожения за теб напук на целия свят. Това е! По дяволите, мога и да работя, ако се наложи.

— И като какъв ще работиш? — полюбопитства Достопочтеният.

— Като какъв ли? Ами... тъ... като някакъв.

— На трудовия пазар — рече Галахад, който не хранеше никакви илюзии по отношение на своята плът и кръв — цената на всеки от членовете на това семейство не надвишава три пенса и половина годишно. Не! Нашата единствена цел сега е да накараме стария Кларънс да клекне, а това означава разговори и дебати, които е по-добре да се състоят другаде. Ела с мен, моето момче. Довери се на своя късмет. През живота си съм виждал и по-отчайващи случаи от твоя да завършват с фанфари и фойерверки.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА
ГАЛИ ВЗЕМА НЕЩАТА В СВОИ РЪЦЕ

I

Сю стоеше на балкона, загледана в нощта. Каdifен мрак обгръщаше света и от неговата сърцевина извираше шумоленето на листа и чистият сладостен мирис на влажна пръст и цветя. Излезлият ветрец поклащаше клоните на близката върба. Някъде сред тях сънно пропяваше птичка, а отдалеч се носеше звънливият ромон на вода.

Сю въздъхна. Това бе нощ, създадена за щастие, а тя бе напълно сигурна, че такава за нея вече не съществува.

Отзад прозвучаха стъпки и тя трепетно се извърна.

— Рони?

Отвърна ѝ гласът на Достопочтения Галахад Трипуд.

— Боя се, че съм само аз, скъпа. Мога ли да дойда при теб на балкона? Боже милостиви, както би казал Кларънс, каква прекрасна нощ!

— Да — отвърна неубедено Сю.

— Но ти май не мислиш така. Също като мен в онази нощ, когато старият ми баща тропна с крак и ми обяви, че заминавам за Южна Африка с първия параход. Помня, че и тогава беше нощ като тази сега. — Той опря лакти на парапета. — Знаеш ли, след като майка ти се омъжи, никога повече не я видях.

— Така ли?

— Да. Тя напусна сцената, аз пък от своя страна бях непрестанно зает — трябваше да наваксам с гуляите, — та в крайна сметка тъй и не сколасахме да се срещнем. Следващото, което чух за нея — трябва да е било преди две или три години, — бе, че е починала. Ти си досущ като нея, скъпа моя. Странно как веднага не забелязах приликата.

Той се умълча. Сю го улови под ръка, без да каже нищо. Това бе единственото, което можеше да стори. Един дърдавец взе да се обажда монотонно в мрака.

— Това е на дъжд — рече Галахад. — Или пък на суша. Вече не помня кое от двете. Чувала ли си някога майка си да пее онази песен?... Не, било е преди да се родиш. По въпроса за младия Роналд — рече внезапно той.

— Какво?

— Държиш ли на това момче?

— Да.

— Колко силно?

Сю се надвеси над парапета. В подножието на стената Пърси Пилбийм, който надничаше от един храст, начаса скри глава. Защото детективът, може би подсъзнателно повлиян от чутата през детските години басня за жабата, която с упорството си разбила млякото на масло и се измъкнала от гърнето, бе отказал да признае поражението си и по обиколни пътеки се бе завърнал на лобното си място. Петстотин лири бяха много пари и Пърси Пилбийм не можеше да бъде разколебан в стремежа си да се сдобие с тях само от обстоятелството, че последният опит едва не му е струвал живота. Алкохолните пари вече в значителна степен бяха изветрели и той отново бе обладан от обичайната си хладна енергичност. Намерението му бе да се спотайва в тези храсти и до малките часове, ако се наложи, след което повторно да атакува по водосточната тръба Градинската стая, кътаща заветния ръкопис на Галахадовите „Спомени“.

— Не мога да го изразя с думи — отвърна Сю.

— Опитай.

— Не. Каквото и да изречеш на глас за чувствата си към даден човек, винаги звучи глупаво. Освен това не вярвам да разберете как някой би могъл да се увлече тъкмо по Рони. Вие виждате в него най-обикновен младеж.

— И то трудно — отбеляза критично Достопочтеният.

— Да, и то трудно. Докато за мен той е нещо... изключително. Всъщност ако наистина искате да знаете какво изпитвам към Рони, за мен той е целият свят. Казах ли ви, че ще прозвучи глупаво като извадено от песен? В мюзикхола сме репетирали подобни песни. Две стъпки наляво, две стъпки надясно, вдигаш крак, усмивка, двете длани на сърцето — защото за ме-е-ен той е це-е-елият свят! Можете да се смеете.

— Няма да се смея — рече Достопочтеният Галахад. — Скъпа моя, аз само исках да разбера дали наистина държиш на тоя млад Фиш...

— Бих искала да не го наричате „тоя млад Фиш“.

— Съжалявам, скъпа. Просто подобно обръщение така добре му ляга^[1]. Та аз само исках да бъда напълно сигурен, че наистина държиш на него, защото...

— Да?

— Ами защото току-що уредих всичко.

Пръстите ѝ се впиха в парапета.

— Какво!

— Ами да — каза Достопочтеният. — Всичко е уредено. Не казвам, че можеш да разчиташ на майчинска прегръдка от страна на сестра ми Констанс — всъщност на твое място не бих рискувал, току-виж, те ухапала, — но като оставим това настрана, всичко останало е тип-топ. Сватбените камбани ще бият за вас. Между другото твоят човек в момента броди нейде из градината. Най-добре иди го потърси, за да му съобщиш новината. Ще му бъде интересно.

— Но...

Сю мачкаше ръкава му. Вече не изпитваше никакви съмнения относно красотата на нощта.

— Но... как? Защо? Какво е станало?

— Ами... нали вече разбра, че навремето аз за малко да се оженя за майка ти?

— Да.

— Което ме прави нещо като твой почетен баща.

— Да.

— А в качеството ми на такъв, скъпа моя, твоите интереси са и мои. Дори нещо повече. Ето защо реших да заплатя твоето щастие с „Цената на хартията“. Гледала ли си някога тази пиеса? Не, било е преди да се родиш. Давах я в театър „Аделфи“. Имаше една сцена, в която...

— Какво искате да кажете?

Достопочтеният Галахад се поколеба за миг.

— Виж, скъпа моя, ако говорим по същество, знаейки колко силно се вълнува сестра ми Констанс по повод книгата с моите спомени, аз отидох при нея и ѝ поставих въпроса ребром. „Кларънс — рекох ѝ — не е човекът, който ще се възпротиви на кое да е бракосъчетание, стига да не очакват от него да ходи на сватбата. Истинската пречка си ти — ѝ рекох. — Ти и Джулия. А ако двамата с теб се разберем, ти ще можеш да предумаш Джулия за пет минути.

Знаеш, че тя винаги се е осланяла на твоята преценка.“ И после ѝ казах, че ако престане да се държи като противотанково заграждение, аз на свой ред ще се откажа от намерението да публикувам своите спомени.

Сю не можеше да намери думи.

Затова пък Пилбийм, който поради ясното тихо време бе чул всичко, можеше да намери много. Единствено деликатното естество на настоящото му положение го възпря от това да ги произнесе, при това за една бройка. Той видя как петстотин чудни шумолящи лирички се изплъзват от дланта му и изпърхват като бели лястовици в небитието. Безмълвна ярост го задавяше. В цял Лондон и околните графства се брояха на пръсти мъжете, на които петстотин лири се нравеха по-силно, отколкото на П. Фрубишър Пилбийм.

— О! — промълви Сю. Нищо повече. Откри, че по страните ѝ текат сълзи, но не се срамуваше от тях.

— Хайде, стига! — запротестира Достопочтеният Галахад. — Какво толкова?

— Просто не знам какво да кажа.

— Тогава не го казвай — рече Галахад, видимо облекчен. — Боже мой, да не мислиш, че ме е грижа дали проклетата книга ще се публикува или не? Може би само... Не, положително не ме е грижа. Само щеше да създаде куп неприятности. Пък и знаеш ли какво ще взема да направя? Ще я завеция на народа със заръка да се отпечата след сто години, та да ни видят що за чешити сме били. Завет към идните поколения и тъй нататък. Какво ще кажеш?

— О! — твърдеше Сю.

Достопочтеният Галахад се изкиска.

— И все пак жалко, че светът ще трябва да чака цели сто години, за да чуе историята за младия Парслоу-Парслоу и стридите. Ти стигна ли до нея?

— Боя се, че не успях да прочета кой знае колко — призна Сю. — Непрестанно си мислех за Рони.

— Така ли? Е, слушай тогава. Ти поне няма нужда да чакаш до другия век. Това се случи на надбягванията в Аскът, в годината, в която Мартингейл взе купата...

Долу под тях Пърси Пилбийм се надигна от храста. Вече не даваше пет пари дали ще го видят. Той все още беше гост в тая

провинциална дупка и ако като такъв не беше длъжен да се крие и можеше да изскача от храстите, когато намери за добре. Иначе къде отиваше прословутото английско гостоприемство? Намерението му бе да изтърси от нозете си прахта на замъка Бландингс, да прекара нощта в „Гербът на Емсуърт“ и още на другата сутрин да се прибере в Лондон, където бе уважаван и ценен.

— И тъй, скъпа, младият Парслоу...

Пърси Пилбийм не поспря, за да чуе. Историята със стридите не значеше нищо за него. Той се обърна и лятната нощ го погълна. Някъде в тъмнината един бухал нададе своето „Ууу“ и на него му се стори, че долавя присмех в протяжния звук. Смръщи чело и зъбите му чатнаха.

Само да можеше да открие тази птица, щеше да ѝ даде да се разбере.

---

[1] Fish (англ.) — риба, също иронично „балък“, „жертва“. — Б.пр. ↑

Издание:

П. Г. Удхаус. Гръм и мълнии в Бландингс

Английска, първо издание

Превод: Деян Кючуков

Редактор: Жечка Георгиева

Художествено оформление: Момчил Колчев

Предпечатна подготовка: „Перфект — Драгомир Янков“

Печатни коли: 14

Издателски коли: 11,76

Формат: 84/108/32

Печат: „Абагар“ ЕООД, Велико Търново

ИК „Колибри“, 1996 г.

ISBN: 954-529-079-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.